

John Flanagan
HRANIČÁŘŮV
UČEŇ

KNIHA TŘETÍ
LEDOVÁ ZEMĚ

www.egmont.cz
EGMONT

Copyright © John Flanagan 2005
© Cover Illustration: Paolo Barbieri
© Graphic Design: Arnoldo Mondadori Editore SpA, Milano.
All rights reserved

Vydalo nakladatelství EGMONT ČR, s. r. o.,
v Praze roku MMVIII jako svou 2191. publikaci
Z anglického originálu *Ranger's Apprentice. The Icebound Land*
přeložila Zdena Tenklová
Odpovědný redaktor Stanislav Kadlec
Technická redaktorka Alena Mrázová
Sazba Art D – Grafický ateliér Černý, s. r. o.
Tisk CPI Moravia Books, s. r. o.
TS 14. První vydání
ISBN 978-80-252-1073-4

*Pro Penny,
která nasadila tak vysokou laťku*

Jedna

Když byla vlčí loď vzdálena pouhých několik hodin od mysu Bezpečí, strhla se silná bouře.

Už celé tři dny pluli na sever směrem ke Skandii a moře bylo klidné jako hladina rybníka – což Will i Evanlyn oceňovali.

„Není to tak špatné,“ prohlásil Will, když úzká loď hladce prořezávala vodní spousty. Slyšel vyprávět děsivé historky o tom, jak se lidem na lodích dělá strašně špatně. To mírné pohupování v sobě nemělo nic, čeho by se měl obávat.

Evanlyn trochu neurčitě kývla hlavou. S mořeplavbou rozhodně neměla moc zkušeností, ale na moři už předtím byla.

„Jen aby nebylo hůř,“ řekla. Všimla si totiž, jak Erak, kapitán lodi, ustaraně sleduje severní obzor a jak důrazně pobízí veslaře *Vlčího větru* k větší rychlosti. Erak si dobře uvědomoval, že tohle podezřelé bezvětrí oznamuje změnu k horšímu – a velkou. Na severním obzoru se začínala rýsovat temná bouřková čára. Věděl, že jestli se jim nepodaří včas obeplout mys Bezpečí a dostat se do zátvrtí pevniny, bouře do nich udeří plnou silou. Několik minut odhadoval vzdálenosti a poměřoval rychlost lodě s rychlostí blížících se mraků.

„Nestihnem to,“ řekl nakonec Svengalovi. Svengal, jeho pravá ruka, souhlasně přikyvoval.

„Vypadá to tak,“ prohlásil klidně. Erak se zkoumavě rozhlížel po lodi, zjišťoval, jestli se někde něco nebezpečně nepovaluje. Očima spočinul na dvojici zajatců schoulených na přídi.

„Radši ty dva přivaž ke stěžni,“ navrhl. „A kormidelní veslo uvážeme taky.“

Will s Evanlyn sledovali Svengala, jak se k nim blíží. V ruce držel klubko konopného provazu.

„Co to zase je?“ divil se Will. „Přece si nemůžou myslet, že se pokusíme o útěk.“

Svengal se ale zastavil u stěžně a máváním ruky je naléhavě přivolával. Oba mladí lidé se zvedli a vratkým krokem přešli k němu. Will si všiml, že kymácení lodi je výraznější a že vítr zesiluje. Potácel se k Svengalovi. Slyšel, jak Evanlyn za jeho zády tiše a docela jadrně zaklela, když zakopla a uhodila se do holeně o sloupek na uvazování lodi.

Svengal vytáhl saxonský nůž a z klubka odřízl dva dlouhé kusy provazu.

„Přivažte se ke stěžni,“ řekl jim. „Každou chvíli se přizene bouřka, jakou svět ještě neviděl.“

„To jako že by nás vítr mohl smést přes palubu?“ nevěřicně se zeptala Evanlyn. Svengal si všiml, že Will se ke stěžni přivazuje zdařilým námořnickým uzlem. Holce to moc nešlo, takže Svengal vzal provaz, omotal jí ho kolem pasu a pak ji pevně přivázał.

„Možná,“ odpověděl na její otázku. „Nebo spíš spláchnout vlny.“

Viděl, jak kluk strachy zbledl.

„To nám chcete říct, že vlny ... že se dostanou až na palubu?“ nechápal Will. Svengal po něm loupal očima a ušklíbl se.

„No to se rozumí, že jo,“ řekl a pospíchal zpátky na zád', aby pomohl kapitánu Erakovi, který už přivazoval mohutné kormidelní veslo.

Will několikrát polkl. Myslel si, že loď, jako je tahle, poletí po vlnách jako šipka. Ted' se dozvěděl, že vlny se nejspíš dostanou na palubu. Jestli k tomu dojde, tak si neuměl představit, jak by se jim mohlo podařit udržet se na hladině.

„Můj bože... co to je?“ vydechla Evanlyn a ukazovala k severu. Slabá tmavá čára na obzoru, kterou předtím pozoroval Erak, se nyní změnila ve vířící černou masu. Byla vzdálena ani ne čtvrt míle a tryskem se hnala na ně. Oba se krčili u paty stěžně, snažili se obejmout drsný borový sloup a zarývali nehty do jeho dřeva.

Pak mraky zakryly slunce a bouře udeřila.

Prudký poryv větru vyrazil Willovi dech. Doslova. Takový vítr Will ještě nikdy nepoznal. Byla to divoká, živoucí, prastará síla, která ho zavalila, ohlušila, oslepila, vyrazila mu z dechu z prsou a nedovolovala nabrat nový: dusila ho a snažila se odervat mu prsty od sloupu. Pevně zavřel oči, lapal po dechu a zoufale se držel stěžně. Matně zaslechl, jak Evanlyn vykřikla, a cítil, že od něj začíná klouzat někam pryč. Poslepu po ní hmátl, chytil ji za ruku a přitáhl zpět.

Přihitila se první mohutná vlna a příď vlčí lodi se strmě zvedla. Vlna vynesla loď vzhůru, pak se loď zatřásla a začala klouzat – *zpátky dolů!* Svengal s Erakem hulákali na veslaře. Vítr jim rval slova od úst, ale posádka, sedící čelem k nim, viděla jejich gesta a pochopila. Veslaři zabírali tak mocně, až se dřevěné dubové rukojeti prohýbaly, a klouzání vzad zvolna ustalo. Loď se začala drápat vzhůru po vlně, stoupala stále výš a stále pomaleji, takže Willa napadlo, že už každou chvíli musí zase přijít to strašné klouzání vzad.

Potom se hřeben vlny zlomil a s hukotem se přes ně převálil.

Do vlčí lodi udeřily nesmírné spousty vody, hnaly ji dolů a převracely na pravý bok, až se zdálo, že se už nikdy nenarovná. Will ječel ve smrtelné hrůze, pak prudký náraz ledové mořské vody přerval jeho křik, odtrhl mu ruce od stěžně, vnikl mu do úst i do plic a kutálel s ním po palubě, kam až chatrný provaz dosáhl, smýkal s ním sem a tam, dokud voda neopadla. Will se plácal na palubě jako ryba na suchu a loď se narovнала.

Evanlyn ležela vedle něj a společně se škrábali zpátky ke stěžni. Tiskli se k němu v bezbřehém zoufalství.

Vzápětí příď vyrazila vpřed a řítili se po hřbetu vlny dolů jako do propasti. Žaludky jim vylétly neznámo kam a oba se opět rozječeli smrtelnou úzkostí.

Příď sjížděla k nejnižšímu bodu vlny, moře kolem se rozdělilo a prudce se zvedlo do výše. Voda se znovu hrnula přes palubu, tentokrát však neudeřila plnou silou jako na zlomu vlny a Will i Evanlyn se dokázali udržet. Voda sahající jim až po pás se převálila kolem nich. Pak jako by štíhlá vlčí loď tu nesmírnou tíhu ze sebe setřásla.

Pilně pracovali i veslaři určení ke střídání. Pomocí věder vylévali vodu přes boky lodi. Erak a Svengal se přivázali v nejvíc ohrožené části lodi každý z jedné strany bouřkového kormidla, což bylo mohutné kormidelní veslo o velikosti poloviny normálního vesla, které se v případě, jako byl tenhle, používalo místo malého kormidelního vesla. Mělo větší záběr, takže kormidelník mohl pomáhat veslařům otáčet příď lodi. Dnes k tomu byla zapotřebí síla obou mužů.

Zdálo se, že hluboko dole mezi vlnami vítr trochu ztrácí na síle. Will si chvatně vytíral sůl z očí, kašlal a vyplivoval mořskou vodu na palubu. Jeho oči se setkaly s Evanlyniným vyděšeným pohledem. Měl mlhavý dojem, že by ji měl nějak uklidnit. Nedokázal ale udělat ani říct vůbec nic. Nevěřil, že loď ještě jednu takovouhle vlnu vydrží.

A přece už byla další na cestě, a dokonce ještě vyšší než ta první. Z dále postupovala obrovskou brázdou směrem k nim, mohutněla a vypínala se vysoko nad jejich hlavy, do větší výšky než hradby hradu Redmontu. Will se přitiskl tváří ke stěžni a cítil, že Evanlyn udělala totéž. Loď znovu zahájila svůj strašlivý pomalý výstup vzhůru po vlně.

Stoupali výš a výš, drápali se nahoru po vlně, veslaři napínali svaly k prasknutí a snažili se táhnout *Vlčí vítr* proti spojeným silám větru a moře. Než se vlna tentokrát zlomila, měl Will pocit, jako by loď na poslední chvíli svůj boj prohrála. Když se náhle řítila zpátky do jisté záhuby, v hrůze

vytřeštil oči. Potom se hřeben vlny ohnul a vlna do nich prudce a ničivě narazila. Willa roztočila a smýkala s ním po palubě. Zastavila ho délka lana, jímž byl přivázaný. Něco ho bolestivě praštilo do obličeje a uvědomil si, že je to Evanlynin loket. Voda se přes něj s hukotem valila, pak před' znovu zamířila strmě dolů a *Vlčí vítr* zahájil další zběsilý pád po hřbetu vlny, valil se dolů a rozrážel mořskou vodu. Will už neměl sílu křičet. Jen tiše kvílel a plazil se zpátky ke stěžni. Podíval se na Evanlyn a zavrtěl hlavou. Bylo podle něj vyloučené, aby tohle přežili. Stejný strach viděl i v jejích očích.

Erak a Svengal u kormidla napínali síly, loď sklouzla k nejnižšímu bodu mezi vlnami, po obou stranách zádi vysoko vystříkly spousty vody a náraz otrásl celou kostrou lodi. Loď se rozkývala a opět se narovнала.

„Drží se dobře,“ křičel Svengal. Erak zamračeně přikyvoval. Ačkoli Willovi i Evanlyn naháněly vlny a vichřice hrozný strach, vlčí loď byla stavěna tak, aby dokázala čelit právě takto rozbouřenému moři. Ale i vlčí lodě měly své meze pevnosti. A Erak si byl vědom, že jestli budou překročeny, všichni zahynou.

„Ta poslední nás málem dostala,“ odpověděl. Loď už vlastně téměř začala klouzat zpátky dolů a jen díky tomu, že veslaři v posledním okamžiku zabrali, se přetáhla přes hřeben vlny.

„Budeme ji muset otočit a zkusit plout před bouří,“ rozhodl Erak. Svengal kývl na souhlas, s očima přimhouřenýma před větrem a slanou vodní tříští.

„Tak za touhle,“ řekl. Další vlna byla trochu nižší než ta, která je předtím málem zahubila. Jenže „nižší“ je ošidné slovo. Oba Skandijci pevně sevřeli kormidelní veslo.

„Zaberte, zatraceně! Zaberte!“ řval Erak na veslaře, když se vysoko nad jejich hlavy zvedla hora vody a *Vlčí vítr* nastoupil svůj další pomalý, nebezpečný výstup.

„To ne. Prosím, prosím, ať už je konec,“ kvílel Will, když ucítil, že před' jde zase vzhůru. Strach ho připravoval o všechny síly. Přál si jen jedno – aby bylo po všem. Jestli se to má stát,

tak ať se loď už potopí. Všechno ať zmizí. Jen ať ta nesnesitelná trýzeň skončí. Slyšel, jak Evanlyn vedle něj úzkostně vzlyká. Objal ji jednou rukou, ale nedokázal udělat nic, co by ji uklidnilo.

Stoupali po vlně výš a výš, pak se ozval známý řev hroutícího se hřebene a do nich s hukotem udeřila vodní spousta. Potom příd' projela hřebenem, pleskla o hřbet vlny a letěla dolů. Willovi se chtělo ječet úzkostí, ale krk měl rozbolavělý a došly mu síly. Vydal ze sebe jen slabé zavzlykání.

Vlčí vítr se zařízl do moře na úpatí vlny. Erak řval pokyny na veslaře. Čekala je krátká chvíle v závětrí další blížící se vlny a to byl čas, kdy museli provést obrat.

„Na pravobok!“ křičel a rukou ukazoval směr otáčení pro případ, že by se jeho hlas nedonesl k někomu z veslařů vpředu – i když se o to vůbec nemusel strachovat.

Veslaři se zapřeli nohama o dřevěné výztuže. Ti na pravém boku lodi přitahovali držadla vesel zpět k sobě. Veslaři na levé straně tlačili vesla dopředu. Když se loď vyrovnala, zaburácel Erakův povel.

„Ted'!“

Lopatky vesel se zanořily do vody, a zatímco jedna strana veslařů tlačila a druhá táhla, Erak se Svengalem plnou vahou nalehli na kormidlo. Dlouhá štíhlá loď se hladce otočila, skoro na místě, a vystavila záď větru a moři.

„A ted' všichni najednou!“ křičel Erak a veslaři zabrali. Loď musela být rychlejší než moře ženoucí se za nimi, jinak by je voda zavalila. Erak krátce pohlédl na dva mladé araluenské zajatce, uboze schoulené vedle stěžně, ale pak je pustil z hlavy a dál se zabýval jen rychlostí lodi a držením kormidla. Kdyby udělal jedinou chybu, loď by se otočila na bok a to by byl jejich konec. Ujížděli lehčeji, to poznal. Ale na takové úvahy ted' nebyl čas.

Z pohledu Willa a Evanlyn loď ještě pořád klesala a stoupala hrůzným způsobem – a od hřebene k nejnižšímu bodu překonávala výškový rozdíl padesáti stop. Ted' se však dala

lépe ovládat, pluli s mořem, už proti němu nebojovali. Will cítil mírné zklidnění pohybů lodi. Voda na ně dál stříkala a pravidelně je zalévala, ale děsivé klouzání dolů už skončilo. Loď nyní plynule plula po vodních masách, které se vzdouvaly pod a kolem ní, a Will si začínal myslet, že *možná* mají maličkou naději na přežití.

Bylo to však pouhé *možná*. Cítil, jak se mu při každé vlně, která loď vyzvedla, hrůzou svírají vnitřnosti. A pokaždé, když ten pocit zažíval, to mohlo být naposledy. Oběma rukama objal Evanlyn. Ucítil, jak se ho chytla kolem krku a svoji studenou tvář tiskne k jeho obličejí. A tak oba hledali a našli úlevu i odvahu jeden u druhého. Evanlyn vzlykala úzkostí. A Will také, jak si sám překvapeně uvědomil – a pořád dokola mumlal nesmyslná slova, volal Halta, Cuka, kohokoli, kdo by mohl slyšet a pomoci. Ale jak přicházela vlna za vlnou a *Vlčí vítr* se stále držel na hladině, nesnesitelná hrůza ustupovala a na její místo nastoupilo naprosté vyčerpání. Will nakonec usnul.

Po sedm dalších dní byla loď hnána neustále daleko na jih, ven z Úzkého moře až do Nekonečného oceánu. A Will s Evanlyn se choulili u stěžně: promáčení, vysílení, promrzlí. Ochromující strach ze smrti neopouštěl jejich mysli, ale postupně začínali věřit, že se jim snad podaří přežít.

Osmého dne vysvitlo slunce. Po pravdě řečeno bylo mdlé a pošmourné, ale bylo to slunce. Prudké stoupání a padání do hloubky ustalo a loď opět hladce klouzala po klidných vlnách.

Erak, s vousy i vlasy plnými soli, zatáhl unaveně za kormidelní veslo, loď opsala ladnou zatáčku a znovu zamířila k severu.

„Směr mys Bezpečí,“ přikázal své posádce.

Dvě

Zatímco se loupežníci hrnuli z lesa, aby obklíčili povoz, Halt nehnutě stál u mohutného kmene dubu.

Nijak se neskrýval, ale stejně ho nikdo neviděl. Což bylo zčásti díky skutečnosti, že lupiči se plně soustředili na svoji kořist, zámožného kupce a jeho ženu. A co se těch dvou týkalo, i jejich pozornost byla upřena jinam – s hrůzou zírali na ozbrojené muže obkličující jejich povoz.

Hlavně to však bylo díky maskovací pláštěnce, kterou měl Halt na sobě, s kapucí přetaženou přes hlavu tak, aby mu zakrývala tvář, a také díky tomu, že stál tiše a nehybně jako socha. Halt stejně jako všichni hraničáři věděl, že tajemství splnutí s okolím spočívá ve schopnosti nepohnout se, dokonce ani tehdy, když se zdá, že lidé hledí přímo na něj.

Věř, že tě nikdo nevidí, znělo jedno hraničářské pravidlo, *a nikdo tě neuvidí.*

Z lesa nyní vyšla statná postava celá v černém a blížila se k povozu. Halt na okamžik přimhouřil oči a pak si tlumeně povzdechl. Další marný pokus, pomyslel si.

Postava se trochu podobala Foldarovi, jehož Halt pronásledoval od konce války s Morgarathem. Foldar byl Morgarathův důstojník. Když jeho velitel zemřel a armáda

polozvířecích wargalů se rozprchla, jemu se podařilo uniknout zajetí.

Foldar však nebyl žádné tupé zvíře. Byla to myslící a plánující lidská bytost – a do morku kostí zkažená a zlá. Pocházel z araluenské šlechtické rodiny a kvůli hádce o koně zavraždil své rodiče. Byl tehdy skoro ještě dítě a uprchl do Deštných a temných hor. Morgarath v něm rozpoznal spřízněnou duši a přijal ho. Nyní byl posledním členem Morgarathovy bandy, který byl dosud naživu, a král Duncan rozhodl, že jeho chycení a uvěznění je pro ozbrojené síly království prvořadým úkolem.

Svízel byla v tom, že Foldarovi napodobitelé se objevovali všude jako houby po dešti. Obvykle to byli obyčejní loupežníci jako tenhle. Používali Foldarovo jméno a jeho hrůznou pověst, aby nahnali svým obětem strach a snadněji je oloupili. A pokaždé, když se objevili další, Halt a jeho druhové hraničáři museli ztrácet čas pátráním po nich. Halt cítil, jak v něm pomalu začíná kypět žluč kvůli času promarněnému takovými zbytečnostmi. Měl na práci důležitější věci. Dal slib a chtěl ho dodržet a hlupáci jako tenhle mu v tom bránili.

Falešný Foldar stál u povozu. Černý plášť s vysokým límcem se vzdáleně podobal plášti, který nosil Foldar. Jenže Foldar si potrpěl na parádu a plášť měl z dokonale černého sametu a hedvábí, zatímco tohle byla obyčejná vlna, špatně obarvená a na několika místech flekatá, s límcem z nahrubo vydělané černé kůže.

I klobouk onoho muže byl špinavý a zle pomačkaný. Černé labutí péro, které mělo klobouk zdobit, bylo ohnuté, jak ho zřejmě přisedl nějaký nepozorný loupežník. Muž promluvil a jeho těžký venkovský přízvuk a hovorové výrazy mařily snahu napodobit Foldarův posměvačný hlas i nedbalou výslovnost.

„Tak slezou z toho vozejčku, vášnosto a dámo,“ vyzval je a vysekl nemotornou poklonu. „A nebojej se, paninko, vznešenej Foldar nikdá neublíží takový krasotince.“ Pokusil se o jízlivý smích. Vyšlo mu z toho spíše nepovedené zakdákání.

„Paninka“ byla všechno možné, jen ne krasotinka. Už dávno nebyla mladá, byla dost při těle a hezká nebyla ani trochu. Jenže to neznamená, že si zaslouží prožívat takovouhle hrůzu, zachmuřeně si pomyslel Halt. Odtahovala se od černě oděné postavy a kvičela strachy. „Foldar“ udělal další krok vpřed a jeho hlas zazněl drsněji a výhrůžněji.

„Tak ven, milostpaninko!“ houkl. „Nebo jim podám uši toho jejich mužíčka!“

Pravá ruka mu sjela k jilci dlouhé dýky za opaskem. Žena hlasitě zaječela a zalezla ještě hlouběji do vozu. Její muž, vyděšený stejně jako ona, ji v obavách o svoje uši vystřekoval ven.

To stačí, řekl si Halt. Ujistil se, že se nikdo nedívá směrem k němu, vložil šíp do tětiny, jediným úsporným pohybem napjal luk, zamířil a vystřelil.

„Foldar“, pravým jménem Rupert Gubblestone, měl dojem, jako by se něco kolem mihlo, přímo jemu před nosem. Pak cosi mocně zatahlo za zvednutý límec jeho pláště a on se najednou octl připíchnutý k vozu černým šípem dmnčícím ve dřevě. Vyděšeně zakvičel, ztratil rovnováhu a zapotácel se. Před pádem ho zachránil límec pláště, který ho teď ovšem začal škrtit.

Ostatní lupiči se otočili a pátrali, odkud šíp přilétl. Halt odstoupil od stromu. Polekaným lumpům se ale zdálo, že vystoupil z *nitra* mohutného dubu.

„Královský hraničář!“ zavolal Halt. „Složte zbraně.“

Bylo tam deset mužů, všichni ozbrojení. Ani jednoho z nich nenapadlo neuposlechnout příkazu. Nože, meče, kyje, vše s rachotem padalo k zemi. Na vlastní oči právě viděli příklad hraničářského černokněžnictví: hrozivá postava vykročila rovnou z kmene vzrostlého dubu. Dokonce i teď bylo těžké ho pořádně vidět, protože divná pláštěnka, kterou měl na sobě, se na pozadí lesa míhala před očima. A kdyby na jejich zkrocení nestačila čarodějná moc, byl tu i mnohem hmatatelnější důvod – velký luk s dalším černě opeřeným šípem připraveným v tětině.

„Na zem, lehnout na břicho! Všichni!“ Slova na ně dopadala jako rány bičem a oni se všichni vrhali k zemi. Halt ukázal na jednoho z nich, kluka s umouněným obličejem, jemuž nemohlo být víc než patnáct let.

„Ty ne!“ rozkázal Halt a kluk, už na kolenou a na rukou, zaváhal. „Sebereš jim opasky a svážeš jim ruce za záda.“

Kluk několikrát ustrašeně kývl a potom se přesunul k prvnímu ze svých ležících kumpánů. Zaraženě vyslechl další Haltovo upozornění.

„Svaž je pevně!“ varoval Halt. „Jestli najdu jen jeden volný uzel, tak...“ krátce se odmlčel při hledání vhodné hrozby a pak pokračoval: „tak tě zavřu tamhle do toho dubu.“

To by mělo zabrat, pomyslel si. Dobře věděl, jak na nevzdělané venkovany zapůsobilo jeho nevysvětlitelné vystoupení z kmene stromu. Tenhle chytrý tah použil už mnohokrát předtím. Viděl, jak chlapcův obličej pod vrstvou špíny strachy zesinal, a poznal, že hrozba se neminula účinkem. Obrátil svoji pozornost ke Gubblestonovi. Falešný Foldar slabě pocukával za pruh kůže, na kterém držel jeho plášť a který ho vytrvale rdousil. Obličej měl rudý a oči mu vylézaly z důlků.

Vylezly ještě víc, když Halt vytasil velký saxonský nůž.

„Jen klid,“ rozzlobeně řekl Halt. Rychle přetřel pás kůže a náhle osvobozený Gubblestone se svalil na zem jako pytel. Vypadal tam spokojeně, hlavně byl mimo dosah blýskavého nože. Halt pohlédl na osazenstvo povozu. V jejich tvářích se zračila nesmírná úleva.

„Jestli chcete, můžete klidně pokračovat v cestě,“ řekl jim přívětivě. „Tihle lumpové už vás nebudou obtěžovat.“

Kupec se zastyděl při vzpomínce, jak vystrkoval manželku z vozu, a křikem se snažil zakrýt své rozpaky.

„Zasluhují pověsit, hraničáři! Pověsit, to říkám já! Vydělali moji ubohou ženu a dokonce ohrožovali i mě samotného!“

Halt lhostejně hleděl na kupce, dokud se svým výlevem neskončil.

„Ještě horší je,“ poznamenal tiše. „že jsem kvůli nim marnil čas.“

* * *

„Odpověď zní ne, Halte,“ řekl Crowley. „Stejně jako když ses ptal posledně.“

Starý přítel před ním stál a Crowley vnímal zlost v každém nervu jeho těla. Crowley neměl radost z toho, co musel udělat. Jenže rozkazy jsou rozkazy a on jako velitel hraničářů musel prosazovat jejich plnění. A Halt, jako všichni hraničáři, byl povinen se jimi řídit.

„Vždyť mě nepotřebuješ!“ vybuchl Halt. „Jen ztrácím čas honěním falešných Foldarů po celém království, místo abych hledal Willa!“

„Král rozhodl, že Foldar je náš úkol číslo jedna,“ připomněl mu Crowley. „Dřív nebo později najdeme toho pravého.“

Halt odmítavě mávl rukou. „A ty máš čtyřicet devět dalších hraničářů, kteří tu práci můžou udělat!“ prohlásil. „Pro dobré nebe, to by mělo stačit.“

„Král Duncan těch dalších čtyřicet devět potřebuje jinde. A chce tebe. Věř ti a spoléhá na tebe. Jsi nejlepší, koho máme.“

„Já už jsem svoje udělal,“ odvětil Halt tiše a Crowley věděl, jak přetěžké pro něj bylo ta slova vyslovit. Věděl i to, že sám udělá nejlíp, když odpoví mlčením – mlčením, které bude Halta nutit, aby vymýšlel další důvody, což, jak Crowley věděl, Halt nesnášel.

„Království je tomu chlapci zavázáno,“ prohlásil Halt s trochu větší jistotou v hlase.

„Ten kluk je hraničář,“ namítl Crowley chladně.

„Učeň,“ opravil ho Halt a Crowley vyskočil ze židle tak prudce, že se převrátila.

„Hraničářský učeň má stejné povinnosti jako každý hraničář. Vždycky to tak bylo, Halte. Zákon je pro všechny hraničáře stejný: království nade vše. Je to naše přísaha. Tys ji složil. Já ji složil. A stejně tak i Will.“

Mezi oběma muži zavládlo hněvivé ticho, které bylo tím horší, že řadu let byli přátelé a druhové v boji. Crowley si uvědomoval, že právě Halt je zřejmě jeho nejbližší přítel. Nyní tu stáli proti sobě a vyměňovali si hořká slova a rozčilené názory. Sáhl za sebe a zvedl povalenou židli. Potom udělal smířlivé gesto směrem k Haltovi.

„Podívej,“ řekl mírnějším hlasem, „pomoz mi jenom dotáhnout tu věc s Foldarem. Dva měsíce, možná tři, pak se vydáš za Willem s mým požehnáním.“

Halt nesouhlasně vrtěl hlavou dřív, než Crowley stačil domluvit.

„Za dva měsíce už může být mrtvý. Nebo prodaný do otroctví a navždy ztracený. Musím začít teď, dokud je stopa ještě teplá.“ Krátce se odmlčel a hlasem plným zoufalství dodal: „Slíbil jsem mu to.“

„Ne,“ pronesl Crowley a znělo to neodvolatelně. Když to Halt uslyšel, napřimil se.

„Tak půjdu ke králi,“ prohlásil.

Crowley sklopil oči ke stolu.

„Král tě nepřijme,“ řekl přímo. Vzhlédl a v Haltových očích spatřil překvapení a zklamání.

„Nepřijme? On mě odmítá?“ Po více než dvacet let byl Halt jedním z nejbližších králových důvěrníků a měl trvale povolený přístup do královských komnat.

„Víš, co bys od něj žádal, Halte. Nechce tě odmítnout, takže tě odmítá přijmout.“

Z Haltových očí zmizelo překvapení a zklamání. Místo nich nastoupil vztek. Hořkost a vztek.

„Tak to ho budu muset přimět, aby změnil názor,“ řekl tiše.

Tři

Jakmile vlčí loď obeplula ostroh a dostala se pod ochranu zátoky, mohutné vzdouvání moře ustalo. Dlouhý skalnatý výběžek zkrotil sílu větru i vln, takže hladina byla plochá a klidná a čeřila ji pouze vidlicovitá stopa vlčí lodě.

„Tohle je Skandie?“ zeptala se Evanlyn.

Will rozpačitě krčil rameny. Rozhodně to nevypadalo tak, jak očekával. Na pobřeží bylo pouze několik polorozpadlých chatrčí, ani známky po nějakém městě. A žádní lidé.

„Nevypadá, že by byla nějak velká, vid’?“ řekl.

Svengal stál nedaleko, smotával lano a smál se jejich nevědomosti.

„Tohle není Skandie,“ poučil je. „Jsme sotva v polovině cesty do Skandie. Tohle je Skorghijl.“

Když viděl jejich nechápavé výrazy, vysvětloval dál. „Teď nemůžeme doplout až do Skandie. Ta bouřka v Úzkém moři nás moc zdržela, takže už přišlo období letních bouří. Počkáme tady, než se přeženou. Proto jsou tu ty chaty.“

Will se pochybovačně zadíval na nuzné dřevěné chýše. Vypadaly nevesele a neútně.

„Jak dlouho budeme čekat?“ zeptal se. Svengal pokrčil rameny.

„Šest neděl, dva měsíce. Kdo ví?“ S kotoučem lana navlečeným na rameni odešel a oba mladí lidé si zkoumavě prohlíželi nové prostředí.

Skorghijl bylo pusté a odpudivé místo. Holé skály, strmé žulové útesy a kousek rovného pobřeží, kde se krčily sluncem a solí vybělené chatrče. Nikde v dohledu nebyl žádný strom ani kousek zeleně. Na okrajích útesů se místy bělal sníh a led. Zbytek tvořila žula a břidlice, černá a matně šedá. Tenhle malý skalnatý svět vypadal, jako by z něj nějakí skandijští bohové důkladně odstranili všechny barvy.

Veslaři už nemuseli bojovat se zpětným pohybem vln, takže bezděčně zpomalili. Lod' klouzala zátokou ke kamenitému pobřeží. Erak kormidloval a udržoval lod' ve směru přímo ke břehu, až konečně lodní kýl zaskřípal na oblázcích a vlčí lod' se poprvé po mnoha dnech zastavila.

Will s Evanlyn si stoupli na vratké nohy. Lod' duněla tupými údery dřeva o dřevo, protože veslaři vytahovali a ukládali vesla. Erak omotal páku kormidla koženým řemenem a zajistil ji, aby s ní příliv a odliv netloukl ze strany na stranu. Letmo pohlédl na oba zajatce.

„Jděte na břeh, jestli chcete,“ řekl jim. Nebylo vůbec nutné je nějak omezovat v pohybu nebo hlídat. Skorghijl byl ostrov, v nejširší části měřil jen něco málo přes míli. S výjimkou tohoto dokonalého přírodního přístavu, který byl útočištěm skandijských lodí v období letních bouří, tvořila pobřeží Skorghijlu nepřerušovaná řada rozeklaných útesů strmě se svažujících do moře.

Will s Evanlyn se ubírali k přídi a mýjeli Skandijce, kteří z krytého prostoru pod střední částí paluby vykládali sudy s vodou a slabým pivem a žoky se sušenými potravinami. Will přelezl hrazení, pověsil se na něj za ruce, po chvíli se pustil a seskočil na břeh. Lod' najela na pobřeží a před' měla vysoko zdviženou, takže dopadl na kamení ze značné výšky. Otočil se, aby pomohl Evanlyn, ale ta právě dopadla vedle něj.

Nejistě stáli na břehu.

„Můj bože,“ zašeptala Evanlyn. Měla pocit, že se kymácí a že pevná zem se jí pod nohama pohybuje a zvedá. Zapotácela se a klesla na koleno.

Will na tom nebyl o nic lépe. Nepřetržité houpání sice ustalo, ale zdálo se, že pevnina se pod nohama vzdouvá a kolébá. Musel se rukou opřít o prkna lodního bednění, aby neupadl.

„Co je to?“ ptal se Evanlyn. Zíral na zem pod svýma nohama v očekávání, že uvidí, jak z ní vyrůstají pahorky a kopečky. Byla však plochá a nehybná. Cítil, jak se mu žaludek svírá prvními náznaky nevolnosti.

„Hej pozor tam dole!“ varoval hlas shora a vedle Willa žuchl na oblázky pytel sušeného hovězího masa. Zvedl hlavu, mírně zavrával a pohlédl do rozesmátého obličeje jednoho z členů posádky.

„Dostali jste suchozemskou nemoc, co?“ oslovil je, nikoli zcela bez soucitu. „Za pár hodin to bude zas dobrý.“

Willovi se točila hlava. Evanlyn se podařilo vstát. Pořád se s ní všechno houpalo, ale aspoň že jí nebylo tak špatně jako Willovi. Vzala ho za nuku.

„Pojď,“ vybídla ho. „Tam nahoře u chat jsou lavice. Bude nám líp, když si sedneme.“

A vrávoravě klopýtali přes kamenité pobřeží k dřevěným lavicím a stolům postaveným před chatami.

Will s povděkem klesl na lavici, lokty si opřel o kolena a složil hlavu do dlaní. Žalostně zahekal, když se přihlásila další vlna nevolnosti. Evanlyn na tom byla o malinko lépe. Hladila ho po rameni.

„Čím to je?“ nechápala.

„Stává se to, když jste nějaký čas na lodi.“ Za jejich zády stál jarl Erak. Přes rameno měl přehozený žok se zásobami, shodil ho na zem před dveře jedné chaty a slabě hekl úlevou.

„Vaše nohy,“ pokračoval, „si prostě myslí, že jsou ještě pořád na palubě lodi. Proč, to nikdo neví. Za pár hodin vám zas bude dobře.“

„Neumím si představit, že by mi někdy ještě mohlo být dobře,“ zuboženě zareptal Will.

„Ale bude,“ ujistil ho Erak. „Rozdělejte oheň,“ nařídil a ukázal palcem za sebe ke kruhu začouzených kamenů vedle nejbližší chaty. „Bude vám líp, když budete mít v žaludku trochu teplého jídla.“

Při zmínce o jídle Will zaúpěl. Nicméně se mátožně zvedl z lavice a vzal křesací kámen a ocílku, které mu Erak podával. Přesunuli se s Evanlyn k ohništi. Stála u něj hranička naplaveného dříví vysušeného sluncem a solí. Některé kusy se daly snadno lámat holýma rukama a Will je začal uprostřed kruhu z kamenů stavět do špičky.

Evanlyn pro změnu sbírala chomáčky suchého mechu, aby je mohli použít na podpal. Ani ne za pět minut měli vesele praskající ohýnek a jeho plamínky olizovaly větší kusy dřeva, které teď přiložili.

„Jako za starých časů,“ řekla tiše Evanlyn a krátce se usmála. Will se k ní rychle otočil a taky se usmál. Velice zřetelně mu před očima vyvstal Morgarathův most i ohně, které na něm zapálili a které lačně stravovaly dehtovaná lana a pryskyřici nasáklá borová prkna. Zhluboka vzdychl. Kdyby se měl rozhodovat znovu, zachoval by se úplně stejně. Ale litoval, že do toho zapletl Evanlyn. Litoval, že se dostala do zajetí s ním.

Zároveň s tou lítostí ho však napadlo, že Evanlyn je jediný paprsek světla v jeho nynějším bídném životě, a že kdyby si přál, aby tu nebyla, připravil by se o jediný kousíček radosti, který má.

Byl z toho zmatený. Překvapeně si uvědomil, že kdyby tu s ním nebyla, život by skoro neměl cenu. Lehce se dotkl její ruky. Opět na něj pohlédla a tentokrát to byl on, kdo se usmál jako první.

„Udělal bys to znovu?“ zeptal se jí. „Víš, ten most a to všechno?“

Evanlyn tentokrát neodpověděla úsměvem. Na pár vteřin se vážně zamyslela a pak řekla: „Bez váhání. A ty?“

Will přikývl. Pak si opět povzdechl při pomýšlení na všechno, co museli opustit.

Erak jejich krátký rozhovor nepozorovaně vyslechl. Pokyvoval hlavou. Je pro ně pro oba dobře, že mají kamaráda, pomyslel si. Až se dostanou do Hallasholmu a k Ragnakovu dvoru, čeká je těžký život. Budou prodáni jako otroci a jejich život bude jen tvrdá práce do úmoru a bez konce. Jeden trýznivý den za druhým, celé měsíce, rok za rokem. Při takovém životě jim kamarád přijde vhod.

Tvrdit, že Erak měl ty dva mladé lidi rád, by bylo příliš nadnesené. Ale získali si jeho uznání. Skandijci byli válečníci, kteří si nade vše cenili hrdinství a chrabrosti v boji. A Will i Evanlyn prokázali odvahu, když zničili Morgarathův most. Ten kluk, pomyslel si, je hotový bojovník. Tím malým lukem kosil wargaly jako kuželky. Erak asi nikdy neviděl rychlejší a přesnější střelbu z luku. Hádal, že to bude výsledek hraničářského výcviku.

I ta holka projevila hromadu odvahy. Napřed musela zařídít, aby se oheň na mostě pořádně rozhořel, a potom, když šel kluk k zemi omráčený kamenem, který tak šikovně hodil Nordel, se snažila popadnout luk a střílet.

Bylo těžké nemít s nimi soucit. Oba jsou tak mladí, měli by toho ještě hodně před sebou. Eraka napadlo, že až dorazí do Hallasholmu, pokusí se jim všechno co nejvíc usnadnit. Jenže toho asi moc nezmůže. Pak se dopáleně otrásl a zahnal slabošskou náladu, která na něj sedla.

„Zatraceně, co tady fňukám!“ zahučel sám pro sebe. Všiml si, že jeden z veslařů se pokouší ztopit pěkný kus masa z nedalekého žoku se zásobami. Nenápadně se přikradl za něj a nakopl ho do zadnice tak prudce, až muž nadskočil.

„Dej ty zlodějský pracky pryč!“ zavrčel. Potom s hlavou sehnutou, aby se neuhodil o zárubeň, vešel do temné, kouřem čpící chaty, aby si pro sebe zabral nejlepší kavalec.

Čtyři

Krčma byla malé, ubohé doupě s nízkým stropem, plné kouře a nijak zvlášť čisté. Stála však blízko řeky, kam připlouvaly velké lodě přivážející zboží určené pro obchod se sídelním městem, a tak tu obvykle bylo velmi rušno.

I když právě teď tu moc živo nebylo. Důvod, proč obchody dočasně vázly, byl usazený u jednoho z pobryndaných stolů nedaleko krbu. Nyní zaměřil pohled žhnoucích očí pod hustým obočím na krčmáře a prázdným korbelem třískl do hrubých borových prken stolu.

„Je prázdný,“ rozčiloval se. Nepatrně ztěžklý jazyk krčmáři připomněl, že to bude poosmé nebo podeváté, co korbel naplní lacinou ostrou pálenkou prodávanou v přístavních krčmách, jako je tahle. Kšeft je kšeft, povzdechl si krčmář. Ale z tohohle hosta koukaly spíš potíže a krčmář si vroucně přál, aby odešel a dělal potíže někde jinde.

Když malý muž přišel a začal s takovou vervou popíjet, pravidelné osazenstvo krčmy neomylně vycítilo, že se blíží malér, a většina vyklidila pole. Zbyla jen hrstka. Jeden z nich, hromotlucky přístavní nosič, se na malého chlapíka zadíval a usoudil, že s ním bude snadné pořízení. Ale i když byl malý a třeba i opilý, podle šedozelené pláštěnky a pouzdra s dvěma

noži na levém stehně bylo zřejmé, že je hraničář. A s hraničáři, jak uzná každý soudný člověk, není radno si zahrávat.

Přistavní nosič se o tom přesvědčil na vlastní kůži. Boj netrval ani dvě vteřiny a už ležel v bezvědomí na zemi. Jeho společníci se překotně odebrali jinam, někam, kde by našli přátelštější a bezpečnější prostředí. Hraničář přihlížel jejich úprku a ukázal, že chce znovu dolít. Krčmář překročil nosiče, bázlivě naplnil hraničářův korbel a pak se rychle stáhl k výčepnímu pultu, kde se cítil jistější.

Pak začaly ty pravé potíže.

„Doneslo se mi,“ prohlásil hraničář a snažil se pečlivě vyslovovat jako člověk, který si uvědomuje, že moc pil. „Doneslo se mi, že náš dobrý král Duncan, vládce našeho království, není nic víc než obyčejný bačkora.“

Pokud předtím v krčmě něco viselo ve vzduchu, nyní ten vzduch zhoustl napětím. Pár zbývajících hostů upřelo oči na malou postavu u stolu. Hraničář se rozhlédl a přes rty mu mezi prokvetlou bradou a knírem přeběhl sotva viditelný úsměšek.

„Bačkora. Zbabělec. A hlupák,“ prohlásil zřetelně.

Nikdo se ani nepohnul. Tohle byly nebezpečné řeči. Takhle veřejně urážet a tupit krále, to by u obyčejných obyvatel království znamenalo závažný přestupek. U hraničáře, člena zvláštního královského sboru, který byl pod přísahou, se to téměř rovnalo zradě. Přítomní se ustrašeně dívali jeden na druhého. Pár zbylých hostů by nejraději potichu zmizelo. Něco v hraničářově klidném výrazu jim však sdělovalo, že už je pozdě. Všimli si také, že dlouhý luk, opřený o stěnu za jeho zády, je připravený ke střelbě. A toulec vedle něj se ježil šípy. Věděli, že za prvním, kdo by se pokusil odejít hlavními dveřmi, by rychle vylétl šíp. A všichni také věděli, že hraničáři, dokonce i opilí hraničáři, téměř nikdy neminou cíl.

Jenomže zůstat uvnitř, když hraničář nadává a spílá králi, bylo stejně nebezpečné. Kdyby se někdy někdo dověděl, co se tu dělo, jejich mlčení by mohlo být považováno za tichý souhlas.

„Mám z důvěryhodného zdroje,“ pokračoval hraničář téměř zvesela, „že dobrý král Duncan nesedí na trůně právoplatně. Slyšel jsem, že ve skutečnosti je prý synem opilého čističe záchodů. Taky se ještě šeptá, že je následkem obdivu jeho otce k jedné potulné hopsandě. Tak si vyberte. V obou případech je to sotva vhodný původ pro krále, že ano?“

Kdosi z přítomných tiše povzdechl. Šlo čím dál víc do tuhého. Krčmář ustaraně přešlapoval za pultem. Všiml si, že v zadní místnosti se něco pohnulo, a šel se tam podívat. Jeho žena nesla do šenku mísu pirohů, a když uslyšela hraničářovo poslední prohlášení, strnula. Stála tam celá bledá a upírala tázavý pohled na svého muže.

Krčmář chvatně pohlédl na hraničáře, ale jeho pozornost byla nyní upřena k povozníkovi na druhém konci výčepu, který se snažil tvářit nenápadně.

„Nemyslíte, pane... vy v té žluté kazajce, co ji máte pobryndanou ještě od včerejší snídane... nemyslíte, že někdo takový si nezaslouží být králem téhle krásné země?“ zeptal se. Povozník něco zahuhlal a zavrtěl se na židli. Nebyl ochoten podívat se hraničáři do očí.

Krčmář téměř nepostřehnutelně kývl hlavou směrem k zadnímu východu. Jeho žena se tam podívala, potom zpátky na něj s obočím tázavě zdviženým. „Stráž,“ četla mu ze rtů a v očích jí blýsklo porozumění. Tichými kroky a tak, aby ji hraničář neviděl, prošla zadní místností, vyklouzla zadními dveřmi a zavřela je za sebou, jak nejtišeji dokázala.

Přes veškerou její snahu klika slabě cvakla, když dveře zapadly. Hraničářovy oči bleskově přejely ke krčmáři. Hleděly podezíravě a tázavě.

„Co to bylo?“ obořil se na něj. Krčmář jen pokrčil rameny a ustrašeně si utíral zpocené dlaně do flekaté zástěry. Ani se nesnažil promluvit. Věděl, že na to má v krku moc sucho.

Na prchavý okamžik se mu zdálo, že v hraničářově výrazu zahlédl záblesk uspokojení, ale takovou myšlenku zavrhl jako bláznivou.

Minuty se vlekly dál a hraničářovy urážky a nactiutrhaní namířené proti králi byly stále barvitější a obhroublejší. Hostinský nervózně polykal naprázdno. Žena byla pryč dobrých deset minut. Jestlipak už potkala stráž? Určitě museli dorazit každou chvíli a odvést toho nebezpečného člověka a zabránit mu v těch velezrádných řečech.

Jen na to pomyslel, hlavní dveře se s prásknutím rozlétly a do kalně osvětlené místnosti řízně vpochoďoval oddíl pěti mužů pod vedením kaprála. Každý z nich byl ozbrojený dlouhým mečem, krátkým, tlustým obuškem zavěšeným u pasu a všichni měli na zádech zavěšený malý kulatý štít.

Kaprál přejížděl pohledem místnost a muži za ním se rozestoupili. Kaprálovy oči se zúžily, když zpozorovaly shrbenou postavu u stolu.

„Co se to tady děje?“ dožadoval se rázně. Hraničář se usmál. Krčmář si ale všiml, že jeho oči se neusmívají.

„Probírali jsme zdejší poměry,“ prohlásil posměšně.

„Já slyšel něco jiného,“ ucedil kaprál. „Slyšel jsem, že tu vedeš velezrádné řeči.“

Hraničářovi nevěřicně poklesla čelist a obočí mu vyjelo v předstíraném překvapení.

„Velezrádné?“ žasl a zvědavě se rozhlédl po šenku. „Nezahrál si tu někdo na žalobníčka? Kohopak mrzí, že je... celý?“

Semlelo se to tak rychle, že krčmář měl sotva čas plácnout sebou za pultem na zem. Jakmile hraničář vyrazil poslední slovo, nějak popadl luk, co stál za ním, založil šíp a vystřelil. Šíp udeřil do stěny za místem, kde ještě vteřinu předtím stál krčmář. Zapíchl se hluboko do dřeva a dlouze drnčel.

„To stačí...,“ spustil kaprál. Vykročil vpřed, ale hraničář už měl založený nový šíp. Bylo to k nevíře. Matně lesklý hrot mířil doprostřed kaprálova čela a tětiva byla napjatá. Kaprál strnul a civěl smrti do tváře.

„Polož to,“ řekl. Jeho hlas však postrádal rozhodnost a kaprál si to uvědomoval. Jedna věc byla udržet na uzdě přístavní opilce a rváče, ale něco úplně jiného bylo stát tváří v

tvář hraničáři, který byl zkušený v boji a vycvičený k zabíjení. Na tohle obyčejný kaprál od přístavní stráže nestačil.

Nicméně nebyl žádný zbabělec a věděl, že musí konat svou povinnost. Několikrát polkl a potom pomalu, pomalinku zvedal ruku proti hraničáři.

„Polož... ten... luk,“ zopakoval. Bez odezvy. Šíp mu nadále mířil na čelo přímo mezi oči. Váhavě udělal krok vpřed.

„Nedělej to.“

Bylo to stručné a jasné. Kaprál byl přesvědčen, že slyší tlukot vlastního srdce, které mu bilo jako zvon. Uvažoval, jestli ty údery slyší i všichni ostatní. Zhluboka nabral dech. Složil přísahu věrnosti králi. Nebyl šlechtic ani rytíř, jen obyčejný voják. Ale dané slovo pro něj znamenalo totéž co pro urozeného důstojníka. Řadu let spokojeně plnil své povinnosti, dokázal se vypořádat s opilci i s různými darebáky. Nyní bylo v sázce víc, mnohem víc. Nadešel čas zaplatit za ty roky, kdy se těšil vážnosti a úctě.

Udělal další krok.

V napjatém ovzduší šenku bylo zadrnčení tětivy téměř ohlušující. Kaprál v očekávání mučivé bolesti a jisté smrti, kterou přinese šíp, bezděčně uskočil vzad a zavrával.

A pochopil, co se stalo: tětiva praskla.

Hraničář nevěřícně zíral na nepoužitelnou zbraň ve svých rukou. Dlouhých pět vteřin všichni zůstali jako přimrazení. Potom se kaprál a jeho muži vrhli vpřed, oháněli se krátkými těžkými obušky a těsně obstoupili malou, šedo-zeleně oděnou postavu.

Když hraničář klesal k zemi pod deštěm ran, nikdo nepostřehl, že upustil malý nůž, jímž předtím tětivu nařízl. Krčmáře však zarazilo, jak může někdo, kdo tak bleskově vyrazil a vyřídil nosiče dvakrát většího, než je sám, být tak pomalý a nešikovný.

Pět

Will běhal po pustém, větrném ostrově Skorghijlu. Pětkrát oběhl část pobřeží pokrytou oblázky. Pak se obrátil k příkrým útesům, které se tyčily nad maličkým přístavem. Nutil se do výstupu, nohy ho bolely námahou, svaly stehén i lýtek se zpěchovaly. Týdny nečinnosti na vlčí lodi si vybraly svou daň a on teď musel obnovit svou tělesnou zdatnost, posílit svaly a dostat se zpátky do kondice, kterou od něj vyžadoval Halt.

Nebylo možné procvičovat lukostřelbu nebo práci s noži, ale mohl se alespoň postarat o to, aby jeho tělo bylo připravené, kdyby se naskytla příležitost k útěku.

A Will byl rozhodnutý, že taková příležitost se naskytne.

Stoupal vzhůru strmým svahem. Pod nohama se mu ulamovaly kousky břidlice a kutálely se dolů. Čím výš šplhal, tím víc mu vítr trhal za šaty, a když nakonec dosáhl vrcholu útesu, severák se do něj opřel plnou silou. Přinášel letní bouře, jak říkali Skandijci. Na severní straně ostrova hnal vítr vlny proti neústupným černým skalám a vodní tříšť vystřikovala vysoko do vzduchu. V přístavu za Willovými zády byla voda poměrně klidná. Před větrem ji chránila mohutná podkova okolních útesů.

Jako vždy, když vyšplhal nahoru, i nyní obhlížel moře a hledal na něm loď. Jenže jako vždy nebylo vidět nic jiného než vytrvale se převalující vlny.

Otočil se zpátky k přístavu. Obě velké chaty vypadaly shora směšně malé. Jedna sloužila jako ložnice a přespávala v ní skandijská posádka. Druhá byla jídelna, kde Skandijci trávili většinu času hrou v kostky, popíjením a hádkami. U jedné z delších stěn chaty, kterou Skandijci používali jako ložnici, byl malý přístavek. Erak ho přidělil Willovi a Evanlyn. Byl hodně malý, ale aspoň nemuseli být pohromadě se Skandijci a Will mohl s pomocí staré deky zřídit na jednom konci pro Evanlyn trochu soukromí.

Evanlyn seděla venku před přístěnkem. I z téhle dálky bylo vidět, jak má smutně svěšená ramena. Will se zamračil. Před několika dny jí navrhl, že by se mohla k němu připojit a běhat s ním. Okamžitě jeho nápad zamítla. Zřejmě se smířila s osudem a vzdala se, napadlo ho. Když se jí v posledních pár dnech pokoušel zvednout náladu vykládáním o možnosti útěku – protože v tomto ohledu se mu už v hlavě rodil jeden nápad –, byla čím dál protivnější.

Byl z jejího chování rozpačitý a cítil se uražený. Tohle nebyla Evanlyn, kterou si pamatoval od mostu – odvážná dívka, která bez váhání a neohroženě přebíhala po úzkých trámech mostu a pomáhala mu. A když se pak kolem nich stáhli Skandijci, pokusila se s nimi bojovat.

Nová Evanlyn ztratila jiskru. Její odmítavý přístup ho překvapil. Nikdy by ji nepovažoval za člověka, který se v těžkých chvílích vzdá.

Možná jsou holky takové, říkal si. Ale sám tomu nevěřil. Cítil, že je tu ještě něco jiného, něco, co mu neřekla. S pokrčením ramen zahnal takové úvahy a pustil se dolů z útesu.

Sestup byl snadnější než výstup, ale ne o moc, nohy se Willovi smekaly po klouzavém, zrádném drobném šterku. Aby neztratil rovnováhu, musel běžet stále rychleji a pod nohama se přitom uvolňovaly malé laviny kamínků. Zatímco při výstupu ho bolely hlavně svaly stehen, teď cítil lýtko a kotníky.

Udýchaně seběhl na úpatí svahu, vrhl se na kamenitou zem a začal dělat rychlé kliky.

Po několika minutách ho bolesti páčila ramena, ale vytrval a bolest přemáhal. Pot mu stékal do očí a oslepoval ho, až nakonec nemohl dál. Paže už nedokázaly tělo udržet a Will vyčerpaně klesl k zemi. Ležel tváří na oblázcích a lapal po dechu.

Když dělal kliky, Evanlyn se k němu nepozorovaně přiblížila. Zvuk jejího hlasu ho teď polekal.

„Tohle je ztráta času, Wille.“

V těch slovech nebyl osten hádavosti, který byl v jejím hlase patrný v posledních několika dnech. Zněla téměř smířlivě, pomyslel si. Se slabým zaúpěním se ještě jednou zvedl na rukou, pak se převalil, posadil se a otíral si mokré písek z dlaní.

Usmál se na ni, ona se také usmála a šla si sednout vedle něj.

„Co je ztráta času?“ zeptal se. Neurčitě máchl rukou, obsáhla tím pohybem místo, kde dělal kliky, i útes, který před chvílí zdolal.

„Všechno to běhání a cvičení. A všechny ty řeči o útěku.“

Trochu se zamračil. Nechtěl se pouštět do další hádky, a tak si dal pozor, aby neodpověděl příliš důrazně. Snažil se, aby jeho hlas zněl rozumně a nezaujatě.

„Udržovat se ve formě není nikdy ztráta času,“ řekl.

Kývla hlavou, tohle uznávala. „Možná ne. Ale útěk? Tady odsud? K čemu by nám to bylo?“

Bylo mu jasné, že teď musí být opatrný. Kdyby měla pocit, že ji poučuje, zase by se mohla stáhnout do sebe. Jenže on věděl, jak je za těchto okolností důležité neztrácet naději, a chtěl, aby na to přišla sama.

„Uznávám, že to nevypadá moc slibně,“ řekl. „Jenže nikdy nevíš, co přinese zítřejší den. Důležité je neklesat na mysli. Nesmíme se vzdát. Tak mě to učil Halt. Nikdy se nevzdávej, protože když se naskytne příležitost, musíš být připravená ji využít. Nevzdávej to, Evanlyn, prosím.“

Evanlyn potřásla hlavou, ale ne odmítavě.

„Tys mě nepochopil. Já nic nevzdávám. Já jen říkám, že je to ztráta času, protože to není nutné. Nemusíme utíkat. Je tu ještě jiná možnost.“

Will se naoko rozhlížel kolem, jako kdyby možnost, o které Evanlyn mluvila, byla někde na dohled.

„Vážně?“ divil se. „Já žádnou nevidím.“

„Mohli by za nás dostat výkupné,“ řekla. Will se hlasitě zasmál – neposmíval se, ale taková prostoduchá představa ho upřímně pobavila.

„O tom silně pochybuju. Kdo by platil výkupné za hraničářského učně a panskou služebnou? Tedy, vím, že Halt by to udělal, kdyby mohl, ale ten nemá tolik peněz, kolik by asi bylo třeba. Kdo by za nás chtěl zaplatit slušné peníze?“

Chvilí se rozmýšlela a potom zřejmě dospěla k rozhodnutí.

„Král,“ řekla prostě. Will se na ni podíval, jako kdyby právě přišla o rozum. Vlastně si to na chvíli i myslel. Rozhodně to neznělo, jako když má všech pět pohromadě.

„Král?“ opáčil. „Proč by měl král mít o nás sebemenší zájem?“

„Protože já jsem jeho dcera.“

Úsměv se z Willova obličeje vytratil. Zíral na ni, nebyl si jistý, jestli dobře slyšel. Pak se mu vybavila Gilanova slova, když ho mladý hraničář ještě v Celtice varoval, že s Evanlyn není všechno tak úplně v pořádku.

„Ty jsi jeho...,“ začal, ale pak ztichl. Bylo to nad jeho chápání.

„Jeho dcera. Moc se omlouvám, Wille. Měla jsem ti to říct dřív. V Celtice jsem byla pod cizím jménem, když jste mě našli,“ vysvětlovala. „Byla jsem zvyklá neprozrazovat nikomu své pravé jméno. Když odjel Gilan, chtěla jsem vám to říct. Ale došlo mi, že kdybych to udělala, určitě byste chtěli, abych se okamžitě vrátila k otci.“

Will kroutil hlavou, snažil se vyrovnat s tím, co slyší. Přejel očima malý, útesy chráněný přístav.

„Myslíš, že by to bylo až tak zlé?“ zeptal se s trochou hořkosti v hlase. Smutně se na něj usmála.

„Uvažuj, Wille. Kdybyste věděli, kdo jsem, nikdy bychom nepronásledovali wargaly. Nikdy bychom neobjevili ten most.“

„Nikdy by nás nezajali Skandijci,“ dodal Will. Ona však zavrtěla hlavou.

„Morgarath by vyhrál válku,“ řekla prostě.

Pohlédl jí do očí a pochopil, že má pravdu. Dlouho seděli a mlčeli.

„Takže se jmenuješ...“ Odmlčel se a ona dokončila větu za něj.

„Kasandra. Princezna Kasandra.“ A potom s omluvným úsměvem dodala: „A je mi líto, jestli jsem se v posledních dnech chovala jako nějaká nafoukaná princezna. Trápilo mě svědomí, že jsem ti to neřekla. Nechtěla jsem na tebe být taková.“

„To nic, to je v pořádku,“ řekl nepřítomně. Byl stále ohromený tou novinou. Pak ho něco napadlo. „Kdy to řekneš Erakovi?“

„Já myslím, že bych neměla,“ odpověděla. „Takovéhle věci je nejlépe projednávat na nejvyšší úrovni. Erak a jeho muži jsou vlastně jen o málo víc než obyčejní piráti. Nejlepší asi bude, když budu jen Evanlyn, dokud nedorazíme do Skandie. Potom najdu způsob, jak se dostat k jejich vládci – jak že se jmenuje?“

„Ragnak,“ řekl Will a horečně přemýšlel. „Oberjarl Ragnak.“ Má pochopitelně pravdu, pomyslel si. Jako princezna Kasandra z Araluenu by pro oberjarla představovala hotové bohatství. A protože Skandijci byli ve své podstatě žoldáci, nebylo pochyb, že by za ni požadovali výkupné.

On sám však byl docela jiný případ. Uvědomil si, že Evanlyn na něj mluví.

„Hned jak jim povím, kdo jsem, zařídím, aby nás vydali za výkupné. Můj otec bude určitě souhlasit.“

A Will věděl, že v tom je právě háček. Kdyby to záleželo jen na jejím otci, mohlo by to vyjít. Celá věc bude ale v rukou

Skandijců. Řeknou králi Duncanovi, že mají jeho dceru a vrátí mu ji za výkupné. Šlechtice a princezny bylo možné zajmout a žádat za ně výkupné – v době válek k tomu docházelo docela často. Ale lidé jako vojáci nebo hraničáři byli něco jiného. Skandijcům by se vůbec nemuselo chtít pustit hraničáře, byť jen hraničářského učně, který by jim v budoucnu mohl nějak škodit.

A bylo tu i něco dalšího. Trvalo by celé měsíce, možná skoro celý rok, než by se zpráva dostala do Araluenu. Stejně dlouhou dobu by zabrala zpáteční cesta s Duncanovou odpovědí. Začalo by se vyjednávat. Evanlyn by po celou dobu byla v bezpečí a pohodlí. Konec konců, představovala by cenný majetek. Jenže kdo ví, co by se stalo s Willem? Než by došlo k zaplacení výkupného, on by mohl být dávno po smrti.

Evanlyn podle všeho tak daleko dopředu nemyslela. Rozvíjela dál svoji předchozí myšlenku.

„Tak vidíš, Wille, že není důvod ke všemu tomu běhání a šplhání a vymýšlení, jak utéct. Nemáš to zapotřebí. Erak stejně začíná něco věřit. Není hlupák a já jsem si už všimla, že tě sleduje. Tak zpomal a nech všechno na mně. Já nás dostanu domů.“

Otevřel pusou, připravený vysvětlit, co mu právě proběhlo hlavou. Pak ji opět zavřel. Došlo mu, že by jeho názor nepřijala. Byla tvrdohlavá a rozhodnutá – a také zvyklá prosadit si svou, jak si teď uvědomil. Byla přesvědčena, že dokáže zařídit jejich návrat, a nic, co by jí řekl, nemohlo její rozhodnutí změnit. Usmál se na ni a kývl. Byla to však jen ubohá napodobenina jeho obvyklého úsměvu.

V hloubi duše věděl, že bude muset hledat svou vlastní cestu domů.

Šest

Hrad Araluen, sídlo krále Duncana, byla majestátní a nádherná stavba.

Přirozená vznešenost štíhlých špičatých věží a vznosných pilířů stála v protikladu k mohutnosti a pevnosti hradu. Hrad byl nepochybně krásný, vybudovaný z velkých kamenných bloků medově nahnědlé barvy, a byl pochopitelně téměř nedobytný.

Velký počet věží zajišťoval hradu dostatek světla, vzdušnost a půvab. Zároveň však obyvatelům hradu poskytoval spoustu míst, odkud mohli zasypávat šípy a kameny nebo polévat vroucím olejem každého útočníka, který by byl tak bláhový a pokusil se hrad ztécť.

Srdcem hradu byl trůnní sál, umístěný za řadou zdí, mřížových bran a padacích mostů, které v případě dlouhého obléhání skýtaly obráncům výhodné možnosti ústupu. Tak jako vše ostatní na tomto hradě, i trůnní sál byl obrovský. Strop se klenul vysoko a podlaha byla dlážděná černými a bledě růžovými mramorovými dlaždicemi.

Vysoká okna zasklená barevným mozaikovým sklem v nízkých paprscích zimního slunce jasně zářila. Řady rýhovaných sloupů posilovaly dojem vzdušnosti a většího

prostoru. Severní stěně sálu vévodil Duncanův trůn – jednoduché křeslo vyřezané z dubu a ozdobené dubovým listem. Na opačném konci stály dřevěné lavice a stoly pro členy Duncanovy královské rady. Střed sálu byl volný a skýtal dostatek místa pro několik stovek dvořanů. Shromažďovali se zde ve velkém počtu při slavnostních příležitostech a červené, modré, zlaté a oranžové světlo pronikající barevnými skly oken ozařovalo jejich pestré oděvy a erby a jiskřivě se odráželo od nablýskané zbroje a helmic.

Na Duncanův příkaz bylo dnes přítomno pouze deset osob – nejmenší možný počet, který zákon stanovoval pro vykonání spravedlnosti. Král měl před sebou neradostný úkol. A přál si, aby u toho, co zřejmě bude muset učinit, bylo přítomno co nejméně svědků.

Velice zachmuřeně seděl na trůně a oči upíral před sebe na vysoké dvoukřídlové dveře na protějším konci sálu. Mohutný široký meč s leopardí hlavou – Duncanovým královským odznakem – vyrytou na hrušce byl opřený o pravou podničku trůnu.

Vedle trůnu o několik schodů níž stál lord Anthony ze Spa, jenž byl Duncanův komoří už patnáct let. Významně pohlédl na krále a nenápadně zakašlal, aby na sebe panovníka upozornil.

Duncan k němu obrátil zrak a pozvedl tázavě obočí v nevyslovené otázce. Komoří kývl hlavou.

„Je čas, Vaše Veličenstvo,“ řekl tiše.

Malý a obtloustlý lord Anthony nebyl žádný válečník. Se zbraněmi vůbec neuměl zacházet a jeho svaly byly měkké a chabé. Byl užitečný svými úřednickými schopnostmi. Z velké části i díky jeho zásluze bylo království Araluen už dlouhý čas kvetoucí a spokojenou říší.

Duncan byl oblíbený král a také spravedlivý. Což však neznamenal, že by nebyl přísným vladařem, který oddaně a odhodlaně prosazoval zákony království – zákony, které stanovili a dodržovali jeho předkové už po šest set let.

A právě proto byl Duncan zachmuřený a zarmoucený. Dnes totiž musel prosadit jeden z těchto zákonů v případě muže, který byl jeho přítelem a oddaným služebníkem. Muže, jemuž Duncan vlastně vděčil za všechno – muže, který v posledních dvou desetiletích dvakrát zachránil Araluen před porážkou a porobou hrozící z rukou nebezpečného šílence.

Lord Anthony netrpělivě přešlápl. Duncan si toho všiml a odevzdaně pokynul rukou.

„Dobrá, dobrá,“ řekl. „Tak tu záležitost uzavřeme.“

Anthony se obrátil čelem do trůnního sálu. Hlouček shromážděných mužů se neklidně zavlnil a všichni nedočkavě upřeli zraky ke dveřím. Komoří pozvedl dlouhou, železem okovanou ebenovou hůl, jež byla odznakem jeho úřadu, a dvakrát s ní udeřil o dlážděnou podlahu. Zvuk nárazu kovu do kamene se zvonivě rozlehl sálem a dorazil až k mužům čekajícím za zavřenými dveřmi.

Chvilí se nedělo nic a pak se dveře otevřely, díky dobře promazaným a vyváženým stěžejím téměř nehlučně. Jakmile se křídla dveří zastavila, vešla skupinka osob a pomalým obřadným krokem dokráčela k širokým schodům vedoucím vzhůru k trůnu.

Byli to všeho všudy čtyři muži. Tři z nich měli na sobě kabátce, zbroj a helmice královské stráže. Čtvrtý muž byl nevysoký, oblečený do oděvu neurčité šedo-zelené barvy. Byl bez čapky a vlasy měl mírně prošedivělé, střapaté a špatně ostříhané. Kráčel mezi dvěma strážnými a třetí strážný skupinku uzavíral těsně za jeho zády. Duncan si všiml, že muž má na tváři zaschlou krev a na levé lící kosti ošklivou podlitinu, která mu nedovolovala pořádně otevřít oko.

„Halte?“ vyhrkl dřív, než se stihl ovládnout. „Jsi v pořádku?“

Halt zvedl oči a setkal se s královým pohledem. Duncan si chvilíčku myslel, že v těch očích zahlédl bezbřehý smutek. Pak ten dojem zmizel a v tmavých očích nebylo nic kromě pevného odhodlání a slabého výsměchu.

„Je mi tak, jak by se dalo očekávat, Vaše Veličenstvo,“ prohlásil Halt suše. Lord Anthony vyjel jako píchnutý vosou.

„Obžalovaný, dávej si pozor na jazyk!“ obořil se na Halta. Po těch slovech se kaprál stojící vedle Halta rozpráhl k ráně. Ale dřív než stačila dopadnout, povstal Duncan z trůnu.

„To stačí!“ zvolal a v téměř prázdném sále to zaznělo jako prásknutí. Kaprál trochu zahanbeně stáhl ruku. Duncana napadlo, že to, co se tu odehrávalo, nebylo nikomu z přítomných příjemné. Halt byl v království příliš dobře známou a příliš váženou osobou. Chvilí otálel – věděl, co musí učinit, ale nechtělo se mu.

„Mám přecíst obvinění, Vaše Veličenstvo?“ zeptal se lord Anthony. Správně mu to měl vlastně král Duncan přikázat. Místo toho neochotně mávl rukou a odevzdaně přitakal.

„Ano, ano. Jen pokračuj, když musíš,“ zamumlal král. Když na něj Anthony dotčeně pohlédl, zalitoval. Pochopil, že vlastně i Anthonymu je to proti srsti, a omluvně pokrčil rameny.

„Odpusť, lorde komoří. Přechti prosím žalobu.“

Anthony si odkašlal. Byl celý nespokojený. Dost na tom, že král nedodržel úřední postup. Ještě větší rozpaky však v komořím vyvolala skutečnost, že král považoval za vhodné omluvit se mu.

„Vaše Veličenstvo, obžalovaný Halt, člen hraničářského sboru Vašeho Veličenstva vázaný slibem králi a nositel stříbrného dubového listu, znevažoval osobu krále, jeho dědické právo na trůn a jeho urozenost,“ přednesl komoří.

Ke dvěma mužům u paty trůnu se z kroužku přítomných svědků donesl zřetelný povzdech. Duncan vzhlédl a hledal od koho. Mohl to být baron Arald, pán hradu Redmontu a vládce léna, kam byl Halt přidělen do služby. Nebo možná Crowley, velitel hraničářského sboru. Ti dva byli Haltovi nejstarší přátelé.

„Vaše Veličenstvo,“ váhavě pokračoval Anthony, „dovoluji si připomenout, že u osoby, která je ve službách samotného krále, jsou takové poznámky v přímém rozporu s přísahou

věrnosti, kterou obžalovaný složil, a tak tvoří podstatu obvinění z velezrady.“

Duncan pohlédl na komořího s bolestným výrazem. Ve věci velezrady hovořil zákon velmi jasně. Existovaly pouze dvě možnosti potrestání.

„Ach, jistě, lorde Anthony,“ řekl. „Pár neuvážených slov?“

Anthony se zatvářil usouzeně. Doufal, že král se ho v této věci nebude pokoušet ovlivňovat.

„Vaše Veličenstvo, je to porušení přísahy. Problém netkví ve slovech samotných, nýbrž ve skutečnosti, že obžalovaný jejich vyslovením porušil přísahu. V tom je řeč zákona jednoznačná.“ Pohlédl na Halta a bezmocně rozhodil rukama.

Po hraničářově rozbitém obličejí přeběhl náznak úsměvu. „A vy byste porušil svoji přísahu, lorde Anthony, kdybyste o tom krále neinformoval,“ řekl. Tentokrát ho Anthony neokřikl, aby byl zticha. Místo toho nešťastně přikývl na souhlas. Halt měl pravdu. Svým potřeštěným opileckým žvaněním přivedl všechny do nesnesitelné situace.

Duncan chtěl něco říct, pak se zamyslel a začal ještě jednou.

„Halte, tady jde určitě o nějaké nedorozumění,“ podával pomocnou ruku v naději, že Halt se pokusí z obvinění nějak vyvléknout. Halt pokrčil rameny.

„Vaše Veličenstvo, obvinění nemohu popřít,“ prohlásil vyrovnaně. „Řekl jsem v krčmě nějaké... nepěkné věci o vás.“

A v tom spočívalo další úskalí: Halt ty strašlivé poznámky pronesl veřejně před dobrým půl tuctem svědků. Jako muž a přítel by byl Duncan ochoten mu odpustit a jistě by to i udělal. Jenže jako král musel hájit důstojnost svého postavení.

„Ale... proč, Halte? Proč tohle všechno?“

Ted' byl na řadě hraničář, aby pokrčil rameny. Očima uhnul královu pohledu. Tiše zamumlal něco, čemu Duncan dost dobře nerozuměl.

„Co jsi říkal?“ zeptal se. Cítil se být zahnán do kouta a přál si najít nějaké východisko. Halt se mu opět podíval do očí.

„Vypil jsem příliš mnoho silné pálenky, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl hlasitěji. Potom se přiměl k nucenému úsměvu a

dodal: „Té jsem nikdy moc nesnesl. Lorde Anthony, třeba byste ještě mohl přidat i obvinění z opilství?“

Anthonyho jistota a smysl pro správný úřední postup byly otřeseny.

„Halte, prosím...“ začal a chystal se Halta požádat, aby nezlehčoval projednávání případu. Pak se vzpamatoval a obrátil se ke králi.

„Taková jsou obvinění, Vaše Veličenstvo. Obžalovaný je připouští.“

Duncan dost dlouho seděl mlčky. Upíral zrak na nevelkou postavu před sebou, pokoušel se proniknout vzdorovitým výrazem těch tmavých očí a odhalit skutečnou příčinu Haltova počinání. Věděl, že hraničář je rozzlobený, protože nedostal svolení, aby se mohl pokusit zachránit svého učně. Duncan byl však skálopevně přesvědčen, že Halt je v Aralueny nepostradatelný, dokud se nevyřeší ta záležitost s Foldarem. S každým dalším dnem představoval bývalý Morgarathův poručík stále větší nebezpečí a Duncan chtěl mít při řešení této věci u sebe všechny své nejdůležitější rádce.

A Halt byl jeden z nejlepších.

Duncan nespokojeně bubnoval prsty do dřevěné područky trůnu. Bylo nepravděpodobné, že by Halt nedokázal celou věc vidět jako celek. Za všechna ta léta, co se znali, Halt nikdy nedal přednost svým osobním zájmům před zájmy království. Ted' zřejmě z trucu a ve zlosti dovolil, aby mu pálenka zatemnila mysl a zdravý úsudek. Veřejně urazil krále před svědky – což byl skutek, který nebylo možné přehlédnout či přejít jako pár rozčilených slov mezi přáteli. Duncan hleděl na svého dávného přítele a rádce. Haltovy oči byly nyní sklopené. Možná kdyby poprosil o milost, požádal o shovívavost vzhledem ke svým dobrým službám konaným v minulosti... prostě cokoli.

„Halte?“ promluvil Duncan bezděčně. Hraničářovy oči se zvedly a pohlédly na něj. Duncan v bezmocném a mírně tázavém gestu rozhodil rukama. Haltovy oči však tvrdě čelily jeho pohledu. Duncan poznal, že žádné prosby o milost

nepřijdou. Hraničář nepatrně zavrtěl prošedivělou hlavou a Duncan pomalu ztrácel naději. Ještě jednou se pokusil překlenout propast, která se mezi ním a Haltem rozevírala. Přiměl se k drobnému smířlivému úsměvu.

„Víš, Halte,“ pokračoval klidným hlasem, „to není tak, že já bych nechápal, jak se cítíš. S tvým učněm je i moje vlastní dcera. Myslíš, že mně by se nechtělo jednoduše nechat království jeho osudu a jet ji zachránit?“

„V tom je dost velký rozdíl, Vaše Veličenstvo. Dá se předpokládat, že s královskou dcerou budou zacházet trochu líc než s obyčejným hraničářským učněm. Ona je vlastně cenné rukojmí.“

Duncan se na trůně trochu zavrtěl. Hořkost v Haltově hlase zapůsobila jako políček. A co hůř, král pochopil, že Halt má pravdu. Jakmile se Skandijci dozvědí, kdo Kasandra je, budou se k ní chovat slušně a ona bude čekat na zaplacení výkupného. Smutně si uvědomil, že jeho pokus o smír je jenom ještě více rozdělil.

Houstnoucí ticho v sále prolomil Anthony.

„Pokud obžalovaný nemá co uvést na svoji obhajobu, je uznán vinným,“ varoval Halta.

Haltovy oči však neuhnuly od králových a opět se dostavilo nepatrné zavrtění hlavou. Anthony zaváhal, pohlédl do sálu na ostatní šlechtice a hodnostáře v naději, že někdo, kdokoli z nich, třeba řekne něco na Haltovu obranu. Ale nic takového se pochopitelně říct nedalo. Komoří sledoval, jak baronu Araldovi beznadějí poklesla rozložitá ramena, spatřil výraz bolesti v Crowleyho obličeji, když velitel hraničářů odvracel zrak od toho, co se zde odehrávalo.

„Obžalovaný je vinen, Vaše Veličenstvo,“ prohlásil Anthony. „Vynesení rozsudku náleží králi.“

A Duncan věděl, že být králem znamená i tohle. Jenže na to ho nikdo nepřipravil. Znal oddanost, pochlebování, moc a ceremonie. Také přepych, vybraná jídla a vína, drahé šaty, koně a zbraně.

A potom přišly okamžiky, kdy za to všechno musel člověk zaplatit. Chvilé jako tato, kdy bylo nutné prosadit zákon. Kdy se musela zachovat tradice a chránit královská důstojnost a moc, i když to zničí jednoho z nejvzácnějších přátel.

„Zákon stanoví pouze dvě možnosti trestu za velezradu, Vaše Veličenstvo,“ znovu napovídal Anthony a byl si dobře vědom, jak se celá ta věc Duncanovi protiví.

„Ano, ano, já vím,“ zlostně zabručel Duncan, ale ne dost rychle, a tak Anthonymu nezabránil v dalším prohlášení.

„Smrt, nebo vyhnanství. Nic menšího,“ velebně pronesl komoří. Když jeho slova dozněla, pocítil Duncan slabý záchvěv naděje.

„Takové jsou možnosti výběru, lorde Anthony?“ ujišťoval se vlídně. Anthony veledůležitě kýval hlavou.

„Žádné jiné nejsou. Pouze smrt, nebo vyhnanství, Vaše Veličenstvo.“

Duncan pomalu povstal a pravou rukou uchopil meč. Držel ho před sebou, ruka svírala pochvu pod záštitou s důmyslnými rytinami a vykládanými ozdobami. Zaplavila ho hřejivá vlna uspokojení. Zeptal se Anthonyho dvakrát, aby měl jistotu. Aby měl jistotu, že slova komořího přesně slyšeli i svědkové v trůnním sále.

„Halte,“ promluvil rozhodným hlasem a byl si vědom, že se na něj upírají všechny oči v sále. „Bývalý hraničář Redmontského léna, jako vládce království Araluenu tě tímto prohlašuji za vyhnance z celého mého panství a všech mých držav.“

V sále to opět zašumělo, když všichni přihlízející vydechli úlevou, že trestem není smrt. Ne že by někdo z přítomných něco takového očekával, to bylo králi jasné. Neočekávané se však dostavilo nyní.

„Pod trestem smrti nesmíš znovu vkročit do tohoto království...“ Zaváhal, když spatřil smutek v Haltových očích, bolest, kterou hraničář už nedokázal déle skrývat. Pak dokončil svůj výnos:

„...po dobu jednoho roku od tohoto dne.“

Trůnní sál zahlučel údivem. Lord Anthony nadskočil a v obličeji se mu zračil šok.

„Vaše Veličenstvo! Já musím protestovat! Tohle nemůžete udělat!“

Duncan zachoval vážnou tvář. Ostatní přítomní se tak dobře neovládali. Král viděl, jak se baron Arald usmívá od ucha k uchu, zatímco Crowley se ze všech sil snaží radostný úsměv ukrýt pod šedou kapucí hraničářské pláštěnky. Duncan si s pochmurným uspokojením všiml, že poprvé v tomto dopoledni je Halt vývojem událostí poněkud zaskočený. Ale ani zdaleka ne tolik jako hlasitě protestující lord Anthony. S obočím tázavě zdviženým pohlédl král na komořího.

„Že nemohu, lorde Anthony?“ opáčil s velkou důstojností. Anthony spěšně odvolával svá slova, věděl, že mu nepřísluší rozkazovat králi.

„Myslel jsem to tak, Vaše Veličenstvo... vyhnanství je... nu, je to vyhnanství,“ uzavřel poněkud slabomyslně. Duncan vážně přikývl.

„Přesně tak,“ odtušil. „A jak jsi ty sám pravil, je to jedna z celkového počtu dvou možností, které mám na výběr.“

„Ale, Vaše Veličenstvo, vyhnanství je... platí navždy! Na doživotí!“ namítal Anthony. Rozpaky mu vehnaly červeň do tváří. Nemyslel si o Haltovi nic špatného. Vlastně až do té doby, kdy byl hraničář uvězněn za urážku královského majestátu, k němu Anthony cítil jednoznačný obdiv. Bylo však konec konců jeho povinností poskytovat králi rady ve věcech práva a vhodného postupu.

„Zákon to stanovuje výslovně?“ zeptal se Duncan. Anthony zavrtěl hlavou, bezmocně rozhodil rukama a pomalu přestával rozumět své roli při tomto jednání.

„Tedy, výslovně ne, to ne. Není to třeba. Vyhnanství je vždy na doživotí. Taková je tradice!“ prohlásil, když konečně našel to pravé slovo.

„Zcela správně,“ odvětil Duncan. „A tradice není zákon.“

„Ale...“ začal Anthony a potom jeho samotného zarazilo, proč vlastně tolik protestuje. Duncan přece našel cestu, jak Halta potrestat a zároveň trest milosrdně zmírnit.

Král viděl jeho rozpaky a chopil se slova.

„Záležitost je vyřízena. Obžalovaný, jsi odsouzen k vyhnanství na dvanáct měsíců. Máš čtyřicet osm hodin, abys opustil hranice Araluenu.“

Duncanovy a Haltovy oči se naposledy setkaly. Hraničářova hlava se mírně sklonila, na znamení úcty a vděčnosti králi. Duncan si povzdechl. Vůbec netušil, proč jim Halt celou tuhle věc vnutil. Možná, že až uplyne rok, dozví se to. Najednou pocítil vlnu znechucení nad celou tou záležitostí. Připnul si meč k opasku.

„Věc je uzavřena,“ pronesl ke shromážděným mužům. „Soud skončil.“

Otočil se a přes malý předpokoj po levé straně vyšel z trůnního sálu. Anthony přešel pohledem všechny shromážděné a pokrčil rameny.

„Král rozhodl,“ prohlásil. Jeho hlas prozrazoval, jak ho celá ta záležitost vyvedla z míry. „Obžalovaný je vypovězen do vyhnanství na dobu dvanácti měsíců. Stráž, odved'te ho.“

Když domluvil, odešel za králem ven z trůnního sálu.

Sedm

Will uběhl další kolečko kolem pobřeží, klesl k zemi a udělal deset rychlých kliků. Evanlyn ho sledovala s narůstající podrážděností.

Nedokázala pochopit, proč na tom svém praštěném cvičení tak tvrdošíjně lpěl. Kdyby šlo jen o to, aby si udržoval tělesnou zdatnost, tak by jí to nevadilo – konec konců, na Skorghijlu se nic moc dělat nedalo a tohle byla jedna z možností, jak se zabavit. Jenže Evanlyn cítila, že je za tím ještě nějaký hlubší důvod. Navzdory jejich rozmluvě před několika dny si byla jistá, že Will pořád spřádá plány na útěk.

„Paličák, umíněný trouba,“ mumlala si pro sebe. Jen kluk, nic víc, pomyslela si. Zřejmě nedokázal překousnout, že by ona, holka, mohla vzít věci do svých rukou a zařídit jejich návrat do Araluenu. Zamračila se. Takhle se Will v Celtice nechoval. Když plánovali zničení mohutného Morgarathova mostu, zdálo se, že její postřehy a nápady vítá. Bylo jí divné, proč se tak změnil.

Sledovala Willa, jak schází po břehu k vodě, kam na člunu z vlčí lodi právě přivesloval Svengal. Zástupce skandijského velitele byl zdatný rybář. Když to počasí dovolovalo, vyjížděl na člunu téměř každé ráno a čerstvé tresky a mořští okouni,

kteřé nalovil v hlubokých, chladných vodách skorghijlské zátoky, byly vítaným zpestřením jejich jídelníčku, který se skládal z nasoleného masa a ryb a vysušené zeleniny.

Když viděla, jak Will se Skandijcem rozmlouvá, ucítila slabé bodnutí závisti. Uvědomovala si, že se k lidem neumí chovat tak přirozeně jako Will. On byl otevřený a kamarádský, což mu snadno umožňovalo dát se do řeči s každým, koho potkal. Všichni ho měli rádi. Ona naproti tomu byla při jednání s neznámými lidmi často nesvá a rozpačitá a oni jako by to vycítili. Vůbec ji nenapadlo, že příčinou může být skutečnost, že ji vychovávali jako princeznu. A protože to ráno byla na Willa trochu nabroušená, když viděla, jak pomáhá Svengalovi vytáhnout malý člun nad čáru přílivu, našťvalo ji to ještě víc.

Vztekle nakopla kámen u svých nohou a zaklela, když se ukázalo, že je větší a drží v zemi líp, než předpokládala. Odbelhala se do přístavku, kde chtěla být ušetřena pohledu na Willa a jeho nového kamaráda.

* * *

„Tak co jste chytil?“ vyslovil Will otázku, kterou slýchávají asi všichni rybáři. Svengal pohodil hlavou k hromadě ryb v zadní části člunu.

„Mám tam jednu pěknou,“ řekl. Vedle dalších osmi nebo devíti úctyhodně velkých ryb ležela opravdu veliká treska. Will uznale kýval hlavou.

„Je to kus, jen co je pravda,“ prohlásil. „Mám pomoci s čištěním?“

Dalo se čekat, že mu tak jak tak nařídí ryby očistit. Museli s Evanlyn vykonávat všechny domácí práce, vařit i obsluhovat u stolu. Will však chtěl se Svengalem zapříst hovor a myslel si, že když bude pracovat, Skandijec neodejde a bude si s ním povídat. Všiml si, že Skandijci jsou hodně upovídaní a nejvíc když měl druhý hodně práce.

„Jen si posluž,“ klidně řekl rozložitý Skandijec, hodil malý nůž k hromádce ryb a usadil se na roubení člunu. Will zvedl

jednu rybu a pustil se do protivného škrábání šupin a kuchání. Věděl, že Svengal teď neodejde. Velkou tresku bude určitě chtít do chaty odnést sám. Rybáři milují obdiv.

„Svengale,“ oslovil ho Will, zatímco soustředěně oškraboval šupiny z okouna. Dával si přitom pozor, aby jeho hlas zněl lhostejně. „Proč nejezdíte na ryby každý den ve stejnou dobu?“

„Kvůli přílivu a odlivu, hochu,“ odpověděl Svengal. „Rád si vyčíhnu, když se zvedá příliv. Nese ryby k přístavu, víš?“

„Příliv a odliv? Co je to?“ zeptal se Will. Svengal kroutil hlavou. Ten araluenský kluk neznal takovou samozřejmou věc.

„Všiml sis, že voda v přístavu se během dne zvedá a zase klesá?“ otázal se. Když Will přikývl, vykládal dál: „Tak to je příliv a odliv. Střídají se. Jenže je to každý den o trochu později než to bylo den předtím.“

Will zamyšleně vraštil čelo. „A kam se ztratí?“ ptal se. „A kde se vezme poprvé?“

Svengal se zadumaně poškrábal ve vousech. O tohle se nikdy nestaral. Pohyby moře prostě patřily k jeho námořnickému životu. Úvahy proč a jak nechával jiným.

„Říká se, že za to může velká modrá velryba,“ prohlásil, protože si vzpomněl na báchorku, kterou slýchal jako dítě. Když viděl, že Will nechápe, pokračoval. „Řek bych, že ty stejně nemáš páru, co je to velryba, vid’?“ Povzdechl si nad chlapcovým tupým výrazem. „Velryba je velikánská ryba.“

„Tak velká jako tahle treska?“ ukázal Will na perlu Svengalova úlovku. Mořský vlk se bodře rozchechtal.

„O hodnej kus větší než tahle, hochu. O pořádněj.“

„Tak velká jako mrož?“ dotíral dál Will. Stádo těch nemotorných živočichů žilo na skalách na jižním konci kotviště a jeden z členů posádky prozradil Willovi, jak se jim říká. Svengalův úsměv se ještě roztáhl.

„O moc větší. Obyčejná velryba je velká jako barák. Jsou to obrovský potvory. Ale velká modrá velryba, to je něco jinačího. Je tak velká jako u vás hrady. Nabere vodu a pak ji vyvrhne skrz díru, kterou má nahoře na hlavě.“

„Aha,“ opatrně poznamenal Will. Měl dojem, že je žádoucí, aby se k tomu vyjádřil.

„Takže,“ pokračoval trpělivě Svengal, „když nabírá vodu, je odliv. Pak ji zase vyvrhuje a –“

„Dírou, kterou má nahoře na hlavě?“ dopověděl Will. Pustil se do čištění velké tresky. Všechno to vypadalo až moc přitažené za vlasy – ryby s dírami v hlavě, které nabírají a vyvrhují vodu. Svengal se zamračil, protože mu Will skočil do řeči a protože v jeho hlase zaslechl náznak pochybnosti.

„Jo. Dírou, kterou má nahoře na hlavě. Když to udělá, přichází příliv. Dělá to dvakrát za den.“

„Tak proč to nedělá každý den ve stejnou dobu?“ nedal se Will a Svengal se znovu zatvářil mrzutě. Popravdě řečeno neměl představu. Pověst se o tom nezmiňovala.

„Protože je to velryba, ty kluku! A velryby nevědí, kolik je hodin, nebo jo?“ Popuzeně shrábl šňůru s vyčištěnými rybami, přesvědčil se, že má zpátky nůž, a vydal se vzhůru po břehu. Will si omýval z rukou rybí krev a šupiny.

Svengal vystoupil k chatám. Erak seděl na lavici před místností sloužící jako jídelna.

„Pěkná treska,“ prohodil. Svengal krátce kývl. Erak ukázal palcem k Willovi a pokračoval: „Co to mělo znamenat?“

„Cože? Aha, ten kluk. Jen se ptal na velkou modrou velrybu,“ odpověděl Svengal.

Erak si zamyšleně mnul bradu.

„Vážně? A jak jste se k ní dostali?“

Svengal mlčel a vracel se v myšlenkách k předchozímu rozhovoru. Nakonec řekl: „Jen chtěl vědět něco o přílivu a odlivu, to je všecko.“ Počkal, jestli má Erak ještě něco na srdci, pak pokrčil rameny a šel dovnitř.

„To chtěl?“ bručel si Erak pro sebe. Na kluka bude třeba dávat pozor, pomyslel si.

Dalších pár hodin zůstával venku před chatou, jako by jen tak podřimoval na sluníčku. Jeho oči však bedlivě sledovaly hraničářského učně, ať se hnul kam chtěl. Po několika dalších

hodinách Erak chlapce spatřil, jak hází do vody kousky suchého dřeva a dívá se, jak je odliv vynáší ven na moře.

„Zajímavý,“ mumlal si pod vousy kapitán vlčí lodi. Vtom si všiml, že Will stojí, rukou si cloní oči a civí k vjezdu do přístavu. Podíval se tam také a překvapeně vyskočil.

Do přístavu se vlekla vlčí loď. Bezmála ležela bokem na hladině, zatímco ji zbytek vesel pomalu poháněl ke břehu.

Osm

Šedě oděný jezdec se choulil pod pláštěnkou a zvolna ujížděl dál. Drobně pršelo a vítr proháněl déšť po polích. Kopyta obou koní – na jednom muž jel a druhý vezl lehký náklad – čvachtala v kalužích vody, jež se vytvářely ve výmolech cesty.

Jezdec vyjel na horský hřeben. Za jeho zády se vypínaly věže a vížky hradu Araluenu. Halt se však neohlédl, velkolepá podívaná ho nezajímala. Jeho pohled směřoval kupředu.

O dvou jezdcích, kteří ho sledují, věděl dlouho předtím, než ho dostihli. Když Abelard zaslechl dusot kopyt, zastříhal ušima a Halt pochopil, že jeho kůň v těch dalších dvou poznal hraničářské koně. A přece se neotočil. Věděl, kdo budou ti jezdci. A věděl, proč za ním jedou. Slabě ho píchlo zklamání. Doufal, že ve zmatku a zármutku spojeném s jeho vyhnanstvím Crowley zapomene na tu maličkost, kterou nyní Halt bude muset odevzdat.

S povzdechem přijal to, co bylo nevyhnutelné, a mírně přitáhl Abelardovi otěže. Výborně vycvičený hraničářský kůň okamžitě zareagoval a zastavil. Nákladní kůň za nimi se zachoval stejně. Dusot kopyt se přiblížil. Halt seděl, a když

Crowley s Gilanem zastavili vedle něj, zasmušile hleděl před sebe.

Čtyři koně se navzájem pozdravili tichým zaržáním. Tři muži se chovali poněkud zdrženlivěji. Nastalo tíživé ticho. Nakonec ho prolomil Crowley.

„Vyznals nějak brzy, Halte. Měli jsme co dělat, abychom tě dohonili,“ nutil se do falešné srdečnosti, která měla zamaskovat, že ho mrzí, jakým směrem se události vyvinuly. Halt lhostejně pohlédl na jejich koně. Ve studeném vlhkém vzduchu z obou stoupala lehká pára.

„To vidím,“ odvětil suše. Snažil se nevidět výraz utrpení v Gilanově tváři. Halt věděl, že jeho bývalý učeň bude kvůli jeho nepochopitelnému počínání velice trpět, a obrnil své srdce, aby k němu Gilanova bolest nepronikla.

Vytratila se i Crowleyho srdečnost. Zatvářil se vážně a ztrápeně.

„Halte, je tu jedna věc, na kterou jsi zřejmě zapomněl. Je mi líto, že na tom musím trvat, ale...“ Odmlčel se. Halt se pokusil dohrát to celé až do hořkého konce a nasadil nechápavý výraz.

„Mám osmačtyřicet hodin na opuštění království,“ odpověděl. „Lhůta začala běžet dnes za úsvitu. Než skončí, určitě budu za hranicemi. Není nutné, abyste mě doprovázeli.“

Crowley zavrtěl hlavou. Halt koutkem oka zahlédl, jak Gilan sklopil oči k zemi. Bylo to utrpení pro všechny tři. Věděl, pro co si Crowley přijel. Sáhl pod pláštěnku pro stříbrný řetízek zavěšený kolem krku.

„Trochu jsem doufal, že třeba zapomeněš,“ snažil se mluvit jakoby nic. Hrdlo se mu však svíralo, takže jeho snaha vyšla naprázdno. Crowley smutně zavrtěl hlavou.

„Vždyť víš, Halte, že dubový list si nechat nemůžeš. Jako osoba ve vyhnanství jsi samozřejmě vypovězen i z hraničářského sboru.“

Halt přikývl. Bodlo ho u srdce, když rozepínal řetízek a malý stříbrný amulet podával hraničářskému veliteli. Kov byl ještě zahřátý od jeho těla. Oči se mu zamžily, když ho viděl ležet na Crowleyho dlani. Takový malý kousek lesklého kovu,

pomyslel si, a přece pro něj tolik znamenal. Dubový list nosil s velkou hrдостí, tak jako všichni hraničáři, podstatnou část svého života. A teď už mu nepatřil.

„Je mi to líto, Halte,“ nešťastně řekl Crowley. Halt jen pokrčil rameny.

„To nic,“ odpověděl.

Znovu se odmlčeli. Crowley hleděl Haltovi do očí a snažil se proniknout rouškou, která je zastírala. Rouškou lhostejného, nezúčastněného souhlasu se vším, co se s ním děje. Bylo to předstírané, ale bylo to provedeno mistrovsky. Nakonec se velitel v sedle předklonil, nahnul se k Haltovi a pevně mu stiskl předloktí.

„Proč, Halte? Proč jsi to udělal?“ naléhal. Ale znovu přišlo jen pokrčení ramen, které ho přivádělo k zuřivosti.

„Jak už jsem řekl,“ odpověděl Halt, „příliš mnoho silné pálenky. Ty víš, Crowley, že jsem nikdy moc nesnesl.“

Vlastně se mu podařilo se nad tím pousmát. Ten úsměv vypadal v jeho obličeji přišerně, jako kdyby se usmála umrlčí lebka. Crowley pustil Haltovu paži, narovnal se v sedle a zklamaně potřásl hlavou.

„Šťastnou cestu, Halte,“ řekl nakonec a hlas mu přitom přeskočil. Pak nezvykle hrubě trhl otěžemi, otočil koně a cválal zpět po cestě k hradu Araluenu.

Halt se díval za ním, dokud se mu skvrnitá hraničářská pláštěnka v drobném dešti neztratila z očí. Potom se otočil ke svému bývalému učni. Smutně se usmál a tentokrát byl úsměv i smutek nepředstírány.

„Sbohem, Gilane. Jsem rád, že ses přišel se mnou rozloučit.“

Mladý hraničář však vzdorovitě zavrtěl hlavou.

„Já se nepřišel rozloučit,“ prohlásil odhodlaně. „Jedu s tebou.“ Halt zvedl jedno obočí. Ten výraz Gilan tak dobře znal, že mu skoro utrhlo srdce, když ho uviděl.

„Do vyhnanství?“ zeptal se Halt mladého muže a Gilan znovu zavrtěl hlavou.

„Já vím, co máš v plánu,“ odpověděl. Hlavou ukázal směrem ke koni s nákladem, který stál pokojně za Abelardem. „Máš s sebou Cuka. Ty jedeš hledat Willa, že je to tak?“

Halt byl chvíli v pokušení zapírat. Ale dlouhé dny předstírání už ho zmohly. Věděl, že se mu uleví, když pro jednou vyjde s barvou ven.

„Gilane, já musím,“ řekl tiše. „Slíbil jsem mu to. A tohle byla jediná cesta, jak dosáhnout uvolnění ze služby.“

„Tím že ses nechal poslat do vyhnanství?“ Gilan v rozhořčení skoro křičel. „A nenapadlo tě, že tě Duncan taky mohl nechat popravit!?“

Halt pokrčil rameny. Tentokrát však nešlo o předstíranou lhostejnost. Tentokrát to byla prostá odevzdanost.

„Myslel jsem si, že to neudělá. Musel jsem to zkusit.“

Gilan smutně zavrtěl hlavou. „Na tom nesejde, jestli je to vyhnanství, nebo ne,“ prohlásil, „jedu s tebou.“

Halt uhnul pohledem. Zhluboka se nadechl a potom zase vydechl. Znělo to lákavě, to musel uznat. Vydával se na dlouhou, těžkou a nebezpečnou cestu, při níž by Gilanova společnost byla vítaná a jeho meč by mohl být užitečný. Gilan však měl jiné povinnosti a Halt, už tak s dost těžkým svědomím, že zradil své poslání, nemohl dopustit, aby mladý hraničář provedl totéž.

„To nejde, Gilane,“ řekl prostě. Gilan se nadechl, aby odporoval, ale Halt zvedl ruku a zastavil ho. „Podívej, já jsem požádal o uvolnění, abych mohl jet hledat Willa,“ připomněl, „ale řekli mi, že mě nutně potřebují tady.“

Odmlčel se a Gilan kývl, že rozumí.

„Nu, a já jsem dospěl k názoru, že tahle potřeba je méně důležitá. Ale je to jenom můj názor a já se můžu mýlit. To, co dělá Foldar, je nebezpečné, velmi nebezpečné. A musí se to zarazit v samém zárodku. Je zapotřebí po něm jít, vystopovat ho a chytit. A upřímně řečeno, já nevím o nikom z hraničářů, kdo by se na takovou práci hodil líp než ty.“

„S výjimkou tebe,“ namítl Gilan a Halt námitku uznal mírným skloněním hlavy. Nebyla to domýšlivost. Bylo to uznání pravdy.

„To je možné,“ souhlasil. „Jenže to právě potvrzuje moje slova. Když tu nebude ani jeden z nás, Crowley bude muset na tu práci hledat někoho jiného.“

„To je mi jedno,“ prohlásil paličatě Gilan. Jeho ruka mimoděk zauzlovala otěže a zase je rozvazovala. Halt se na něj mírně usmál.

„Mně ne, Gilane. Já vím, jaký je to pocit, porušit naši přísahu. Je to hluboká, šířavá bolest, to mi věř. A já nemůžu dopustit, abys na sebe něco takového přivolal.“

„Ale, Halte,“ zarmouceně se vzpíral Gilan a prošedivělý menší muž viděl, že nemá daleko k slzám, „je to moje vina, že jsem Willa nechal v Celtice! Bylo to moje rozhodnutí. Kdybych s ním zůstal, Skandijci by ho nikdy nezajali!“

Halt zavrtěl hlavou. Přívětivým hlasem mladého muže uklidňoval.

„Nemůžeš obviňovat sebe,“ vymlouval mu to. „Tvoje rozhodnutí bylo v té chvíli správné. Spíš dávej za vinu mně, že jsem si vybral čestného a statečného chlapce, který se zachoval, jak bylo třeba. A že jsem ho vycvičil tak, aby nikdy nebylo pochyb, že právě to udělá.“

Odmlčel se a sledoval, jestli jeho slova nějak zapůsobila. Gilan byl na vážkách, to bylo zřejmé. Halt přidal poslední kapku.

„Gilane, copak nechápeš, že vím, že svoji službu můžu takhle opustit i proto, že jsi tady ty? Víš, že ty mě dokážeš zastoupit. Ale když ty odmítneš, pak nemůžu odejít ani já.“

A nato Gilan svěsil ramena a podřídil se. Opět sklopil oči k zemi a chraptivě zamumlal: „Tak dobrá, Halte. Ale najdi ho. Najdi ho a přiveď zpátky, ať je to s tím vyhnanstvím jak chce.“

Halt se na něj usmál, natáhl se a pevně mu stiskl rameno.

„Je to jen jeden rok,“ řekl. „Budeme zpátky dřív, než se naděješ. Sbohem, Gilane.“

„Šťastnou cestu, Halte,“ loučil se mladý hraničář pohnutým hlasem. Oči měl zamlžené slzami, a když Abelard s Cukem vykročili směrem k pobřeží, vnímal jen pleskavé dusání kopyt na rozmoklé cestě.

Halt ujížděl k moři a vítr mu přitom vháněl do obličeje drobný déšť. Na větrem ošlehaných tvářích se z dešťové vody tvořily kapky a stékaly dolů.

Zvláštní bylo, že některé z nich měly slanou chuť.

Devět

Vlčí loď na tom byla zle. Trhavě se ploužila ke kamenitému pobřeží, kam se z chaty vyhrnuli Erakovi muži a vše sledovali. Loď se nebezpečně nakláněla a měla větší ponor, než bylo žádoucí. Ochranné zábradlí bylo v nejnižším bodě vzdáleno od vodní hladiny sotva na šířku dlaně.

„To je Slagorova loď!“ vykřikl jeden ze Skandijců na břehu, když poznal znak vlčí hlavy na čelenu, příd'ovém stěžni.

„Co ten tady dělá?“ divil se další. „Když jsme vyplouvali do Araluenu, byl přeci doma ve Skandii.“

Will se rozběhl od skal, kde házel do vody suché klacky. Spatřil Evanlyn, jak schází dolů od přístavku, a připojil se k ní. Nová událost jí pomohla zapomenout na špatnou náladu.

„Kde se tu vzala ta loď?“ ptala se a Will pokrčil rameny.

„Nemám ponětí. Byl jsem ve skalách, jen jsem zvedl hlavu a byla tady.“

Loď se už hodně přiblížila. Will si všiml, že námořníci vypadají zuboženě a vyčerpaně. Viděl i díry v prknech trupu a roztřepený pahýl stěžně, který se zlomil a zřítíl přes palubu. Zaznamenali to i Skandijci stojící na břehu a navzájem si své postřehy sdělovali.

„Slagore!“ hulákal Erak přes klidnou vodu. „U d’asa, kde se tu bereš?“

Urostlý muž na zádi u kormidelního vesla zamával rukou na pozdrav. Byl naprosto vyčerpaný a přešťastný, že se dostal do přístavu.

Jeden z mužů na přídi povstal a hodil Erakovým mužům na pobřeží lodní lano. Za pár vteřin jich stál tucet v řadě za sebou a svorně vyvlekli vlčí loď posledních několik metrů na břeh. Veslaři s povděkem klesli na lavice. Už neměli sílu vytáhnout vesla. Těžká dubová vesla se vlekla vodou, a jak se otáčela v čepech, dutě narážela do boků lodi. Kýl skřípavě drhl o kamenitý břeh a loď se zastavila. Byla ponořena ve vodě hlouběji než *Vlčí vítr*, takže na svažité břeh nevyjela tak vysoko. Příď narazila a zabořila se.

Posádka se počala vyloďovat, muži přelézali roubení a seskakovali na zem. Veslaři se vypotáceli na pevninu, hekali, protahovali se a k smrti zemdlení klesali do písku posetého oblázky. Mezi posledními vystoupil na břeh kapitán Slagor.

Zničeně se svalil na zem. Vousy i vlasy měl zcuchané a bělavé od mořské soli, oči zarudlé a výraz vyděšený. Dívali se s Erakem jeden na druhého. Kupodivu se nepozdravili obvyklým podáním ruky. Will pochopil, že tihle dva se asi nemají moc v lásce.

„Co tady děláš v tuhle roční dobu?“ zeptal se Erak druhého kapitána.

Slagor znechuceně potřásl hlavou. „Máme hromský štěstí, že jsme tady. Byli jsme jen dva dny od Hallasholmu, když nás přepadla bouře. Byly to vlny jako hrady a víchr vál rovnou od pólu. Stěžeň se poroučel po první hodině a nemohli jsme se ho zbavit. Přišel jsem o dva chlapy, když to zkoušeli. Tlustej konec pořád mlátil do lodi u čáry ponoru, a než jsme se ho zbavili, udělal díru do trupu. Než jsme zjistili, co se stalo, jedna komora byla pod vodou a v dalších třech byly díry.“

Vlčí loď sice připomínala otevřené čluny, ale byla to velice dobrá plavidla, a to hlavně díky rozdělení trupu na čtyři samostatné vodotěsné komory, umístěné pod hlavní palubou a

mezi dvěma řadami spodních lavic, na nichž seděli veslaři. Právě tyto komory loď nadnášely a udržovaly ji nad vodou, i když se přes ni přelévaly obrovské vlny vzdouvající se na Bílém moři.

Will se podíval na Eraka. Neuniklo mu, že statný jarl se při Slagorových slovech mračí.

„Za prvé, co jste vlastně pohledávali na moři?“ uhodil Erak na Slagora. „Teď vůbec není vhodná doba pustit se přes Bílý moře.“

Slagor uchopil velký dřevěný pohár s pálenkou, který mu nabídl jeden z Erakových mužů. Členové Erakovy posádky přinesli svým vysíleným krajanům do přístavu pití, a kde bylo třeba, ošetřovali zranění, k nimž zřejmě došlo, když lodí zmítala bouře. Slagor ani náznakem nepoděkoval a Erak opět trochu svrástil čelo. Will si znovu uvědomil nepřátelské ovzduší mezi oběma kapitány. Dokonce i když Slagor líčil neštěstí, které je potkalo, choval se bojovně, jako by cítil potřebu své počinání obhajovat. Teď jedním dlouhým douškem vypil polovinu pálenky, hřbetem ruky si otřel ústa a pak teprve odpovéděl.

„V Hallasholmu se vyčásilo,“ řekl stručně. „Myslel jsem, že máme dost času, abychom se dostali přes pásмо bouří.“

Erak nevěřicně vykulil oči.

„V tuhle roční dobu?“ divil se. „Zešlel jsi?“

„Myslel jsem, že to zvládnem,“ paličatě stál na svém Slagor a Will postřehl, jak se Erakovy oči zúžily. Statný jarl ztlumil hlas, aby ho neslyšeli ostatní členové posádky. Slyšeli ho pouze Will s Evanlyn.

„U d'asa, Slagore,“ zahartusil. „Tys chtěl všechny předběhnout, než začne období nájezdů.“

Slagor na druhého kapitána zlostně hleděl. „No a i kdyby? Bylo to moje rozhodnutí jako kapitána. Nikoho jiného, Eraku.“

„A to tvoje skvělé rozhodnutí stálo dva chlapy život,“ připomněl mu Erak. „Dva muže, kteří přísahali, že budou poslouchat tvoje rozkazy bez ohledu na to, jak moc budou

šilený. Každýmu, kdo strávil na moři víc než pět minut, je jasný, že na takovou plavbu bylo moc brzy!“

„Moře bylo klidný!“ odsekl druhý muž a Erak znechuceně odfrkl.

„Klidný! To je vždycky jen na chvíli! Trvá to den nebo dva. Ale to na přeplutí celého moře nestačí, a ty to víš. Vem tě d'as i s tou tvojí chamtivostí, Slagore!“

Slagor se prkenně narovnal. „Ty nemáš žádný právo mě soudit, Eraku. Kapitán je pánem na své lodi a ty to víš. Stejně jako ty, i já si můžu vybrat, kdy a kam popluju,“ prohlásil. Mluvil hlasitěji než Erak a Will pochopil, že zuří.

„To jsem pozoroval, když ses rozhodl nepřidat se k nám ve válce, kterou jsme právě vybojovali,“ jízlivě připomněl Erak. „Stačilo ti spokojeně dřepět doma a pak ses pokusil vyklouznout, aby ses dostal ke snadný kořisti dřív, než budou ostatní kapitáni vůbec připravený vyplout.“

„Bylo to moje rozhodnutí,“ zopakoval Slagor, „a bylo rozumný, jak je vidět.“ Jeho hlas zněl teď posměšně. „Koukám, že tys při tom nájezdu zrovna velké úspěch neměl, co, jarle Eraku?“

Erak k němu přikročil blíž. Oči mu varovně blýskly.

„Dávej si pozor na jazyk, ty jeden plíživej zloději. Ztratil jsem tam dobrý kamarády.“

„A víc než jen kamarády, jak jsem slyšel,“ odpověděl Slagor, teď s větší troufalostí. „Ragnak ti asi moc nepoděkuje za to, že tam zůstal i jeho syn.“

Erak o krok couvl a překvapením mu spadla čelist. „Gronela v bitvě zajali?“

Slagor zavrtěl hlavou a ušklíbl se, když viděl, jak Erak zkoprněl. „Nezajali. Zabili, jak jsem slyšel, v boji u Trnového lesa. Pár lodí se dostalo zpátky do Skandie dřív, než začalo období bouří.“

Will překvapeně zvedl hlavu. Erakova loď *Vlčí vítr* odplouvala od araluenského pobřeží jako poslední. Posádka čekala na Erakův návrat a mezitím se zpátky k lodím probili ti, kdo přežili Horthovo neúspěšné tažení. Přinesli zvěst o porážce

a potom odpluli. Will později vyslechl, co si členové posádky *Vlčího větru* o bitvě u Trnového lesa povídali. Dva hraničáři, jeden malý, prošedivělý, a druhý vysoký, mladý, přivedli královské vojsko, a když se skandijská armáda dala na pochod, aby provedla obchvat Duncanovy hlavní armády, byla rozprášena. Will tušil, že to museli být Halt s Gilanem.

Erak smutně potřásl hlavou. „Gronel byl dobrej chlap,“ řekl. „Bude nám moc chybět.“

„Jeho otec už se podle toho zařídil. Složil přísahu vallům, že se Duncanovi pomstí.“

„To nemůže být pravda,“ nevěřícně svraštil čelo Erak. „Přísaha vallům se skládá jen v případě zrady nebo vraždy.“

Slagor pokrčil rameny. „Je to oberjarl. Řekl bych, že může udělat, co chce. Ale zatraceně, máte tady na tom zapomenutým ostrově něco k jídlu? Všechny naše zásoby jsou rozmáčený mořskou vodou.“

Erak zůstal jako opařený tou novinou, kterou právě slyšel. Uvědomil si, že vedle postávají Will s Evanlyn. Pohodil hlavou k chatám.

„Rozdělte oheň,“ přikázal jim. „Chlapi potřebujou teplý jídlo.“

Zlobil se, že mu tuto povinnost musel Slagor připomenout. Možná že druhého kapitána neměl rád, ale jeho muži si po všem, co měli za sebou, zasloužili pomoc a péči. Hrubě postrčil Willa vpřed. Chlapec zavrával, pak se rozběhl a Evanlyn hned za ním.

Willovi se divně sevřel žaludek. Netušil, co znamená přísaha vallům, ale jedno věděl jistě. Udržet v tajnosti Evanlynin skutečný původ bylo náhle otázkou života a smrti.

Deset

Halt se blížil k moři. Obdělávaná úrodná půda ustupovala lesnatější krajině a lesů po obou stranách cesty postupně přibývalo.

Byl to kraj, v němž se mírumilovní pocestní mohli právem obávat loupežníků, jelikož husté lesy v blízkosti cesty skýtaly dobrý úkryt pro přepadení ze zálohy. Halta však žádné takové obavy netrápily. Jeho nálada byla ve skutečnosti tak ponurá, že by mu snad i přišlo vhod, kdyby se ho lapkové pokusili obrát o těch pár věcí, co měl u sebe.

Velký saxonský nůž i vrhací nůž měl pod pláštěnkou hned po ruce a luk připravený ke střelbě po hraničářském způsobu zavěšený na hrušce sedla. Na jedné straně mu pláštěnka, zvláště upravená k tomu účelu, volně splývala z ramene, aby opeřené konce dvou tuctů šípů v toulci byly rychle a snadno na dosah. Říkalo se, že každý hraničář nosí ve svém toulci životy čtyřadvaceti mužů – tak neomylná a smrtící byla jejich přesnost střelby dlouhým lukem.

Kromě těchto obvyklých zbraní a svého skvěle vybroušeného smyslu předvídat nebezpečí měl Halt proti všem útočníkům další dvě méně běžné výhody. Oba hraničářští koně, Cuk a Abelard, byli vycvičeni, aby tiše upozorňovali na

přítomnost každého cizince, jehož ucítili. A teď Abelard za jízdy několikrát zastříhal ušima a oba s Cukem pohodili hlavami a slabě zafrkali.

Halt se natáhl a jemně popleskal svého koně po krku.

„Výborně, chlapci,“ pochválil oba koníky a oni zastříháním ušima za ta slova poděkovali. Každý pozorovatel by usoudil, že jezdec v plášťence jen uklidňuje svého koně – což byla naprosto běžná věc. Ve skutečnosti však byly Haltovy smysly zbystřené a hlava usilovně přemýšlela. Pronesl jediné slovo.

„Kde?“

Abelard mírně natočil hlavu doleva a ukazoval na skupinku stromů nedaleko od cesty, nějakých šedesát kroků vzdálenou od zbytku lesa. Halt se nenápadně ohlédl a zjistil, že Cuk, pokojně klusající za ním, hledí stejným směrem. Oba koně vycítili, že za stromy se skrývá někdo cizí. Možná jich bylo i víc. Halt opět promluvil.

„Volno.“

Koně tak poznali, že varování slyšel a směru si všiml; opět srovnali hlavy. Právě díky těmto zvláštním dovednostem měli hraničáři tajemnou schopnost přežít a předvídat potíže.

Halt pokračoval v jízdě, jako by se nechumelilo, jako kdyby o přítomnosti někoho cizího mezi stromy nic netušil. Se smutným úsměvem uvažoval nad tím, že koně umějí sdělit jen to, že tam někdo je. Nedokážou poznat úmysly dotyčné osoby, ani zda se jedná o přítele, či nepřítele.

Což by ovšem byly skutečně nadpřirozené schopnosti, pomyslel si.

Ke stromům mu nyní zbývalo asi padesát kroků. Bylo jich celkem šest, byly husté a obklopené bujným křovím. Poskytovaly dokonalý úkryt pro přepadení ze zálohy. Anebo, napadlo ho, pro někoho, kdo se chtěl jenom schovat před slabým deštěm, který vytrvale cedil z oblohy posledních deset hodin. Haltovy oči, pod kapucí pláštěnky skryté a pro každého pozorovatele neviditelné, bleskurychle propátrávaly husté křoví. Když se Abelard přiblížil k možnému nebezpečí, krátce a tlumeně zaržál. Nebylo to skoro slyšet, jezdec v podstatě jen

ucítil zachvění mohutné koňské hrudi. Halt ho šťouchl kolenem.

„Já vím,“ uklidňoval ho tiše. Věděl, že každý pohyb jeho rtů se ve stínu kapuce ztratí.

Usoudil, že se přiblížil dost. Luk mu poskytoval výhodu, dokud se držel v bezpečné vzdálenosti. Jemně popotáhl za otěže a Abelard zastavil. Cuk udělal ještě jeden krok a potom zastavil také.

Uvolněným, plynulým pohybem vytáhl Halt šíp z toulce a vložil ho do tětiny luku. To prozatím stačilo. Díky dlouholeté nepřetržité zkušenosti byl schopen v mžiku luk napnout, zacílit, vystřelit a zasáhnout.

„Rád bych tě viděl venku,“ zavolal hlasitě. Chvíli se nedělo nic, potom ze skupinky stromů vyjela velká postava na koni a zastavila u kraje cesty.

Voják, pomyslel si Halt, když si všiml matného lesku kroužkové košile na pažích a u krku. Jezdec měl na sobě i plášť, aby se ochránil před deštěm. U sedla mu visela jednoduchá špičatá ocelová helmice a na zádech měl navlečený malý okrouhlý štít bez erbu. Halt neviděl ani známky po meči nebo jiné zbraně, ale usoudil, že něco takového má nejspíš po levém boku, kam teď nebylo vidět. Bylo rozumné předpokládat, že jezdec má u sebe nějakou zbraň. Nemělo by přece žádný smysl, aby jel v poloviční zbroji a přitom beze zbraně.

Na té postavě však bylo cosi povědomého. V příštím okamžiku Halt jezdce poznal. Uvolnil se a dalším úsporným, plynulým pohybem vrátil šíp do toulce.

Pobídl Abelarda vpřed, aby se s druhým jezdce pozdravil.

„Co tady děláš?“ zeptal se, i když měl dost dobrou představu o tom, jaká asi bude odpověď.

„Pojeď s vámi,“ oznámil Horác a potvrdil tak Haltovo tušení. „Chcete hledat Willa a já chci jet s vámi.“

„Aha,“ odušil Halt, přitáhl otěže a postavil se vedle mladíka. Horác byl vysoký a jeho bojový kůň převyšoval Abelarda o několik dlaní. Hraničář zjistil, že když se chce

mládenci dívat do tváře, musí hledět vzhůru. Všiml si, že vypadá odhodlaně.

„A co myslíš, že na to asi řekne tvůj bojový mistr, až to zjistí?“ zeptal se.

„Sir Rodney?“ Horác pokrčil rameny. „Už to ví. Řekl jsem mu to, když jsem odjížděl.“

Halt trochu překvapeně naklonil hlavu. Byl by čekal, že Horác při svém pokusu připojit se k němu jednoduše uteče. Bojovnícký učeň byl však upřímný, nedokázal podvádět ani vymýšlet nějaké lsti. Halt si uvědomil, že Horác nemá v povaze utíkat.

„A jak tu převratnou zprávu přijal?“

Horác svažtil čelo, nepochopil otázku.

„Prosím?“ zeptal se nejistě. Halt si tiše povzdechl.

„Co řekl, když jsi mu to oznámil? Hádal bych, že ti dal pěkných pár facek.“ Rodney nebyl znám právě velkou shovívavostí vůči neposlušným učňům. Byl to rázný muž a hoši v bojové škole měli často možnost to pocítit na vlastní kůži.

„Ne,“ odvětil Horác nechápavě. „Řekl mi, ať vám něco vyřídím.“

Halt udiveně vrtěl hlavou. „A to něco zní?“ pobízel ho. Horác se zavrtěl v sedle a teprve potom odpověděl.

„Mám vyřídít, že vám přeje hodně štěstí,“ vypravil ze sebe konečně chlapec. „A taky ať prý vám řeknu, že jedu s jeho souhlasem – neúředním, samozřejmě.“

„Samozřejmě,“ zopakoval Halt a úspěšně se mu podařilo zakrýt, jak je překvapený takovým nečekaným projevem podpory ze strany velitele bojové školy. „Asi sotva by ti mohl dát úřední souhlas, aby ses vydal na cestu se zločincem vypovězeným do vyhnanství, že ano?“

Horác o tom zapřemýšlel a kývl. „To asi ne,“ souhlasil. „Tak dovolíte mi jet s vámi?“

Halt zavrtěl hlavou. „Jistěže nedovolím,“ odtušil bryskně. „Nemám čas starat se po cestě ještě o tebe.“

Haltův prezíravý postoj vehnal Horácovi krev do tváří.

„Sir Rodney ještě povídal, že vám mám říct, že se vám cestou třeba bude hodit, když budete mít záda krytá mečem,“ dodal. Halt ho při řeči bedlivě sledoval.

„Tohle jsou přesně jeho slova?“ zeptal se. Horác zavrtěl hlavou.

„Přesně ne.“

„Tak mi pověz, co přesně řekl,“ dožadoval se Halt.

Horác se zhluboka nadechl. „Přesně to bylo: ‚Dobrý meč se může hodit, aby mu kryl záda‘.“

Halt skrýval úsměv.

„Tím jako myslel koho?“ dotíral. Horác zarputile seděl na koni, rudý jako rak, a neodpovídal. Bylo to nejlepší, co mohl udělat. Halt ho pozorně sledoval. Nebral Rodneyho radu na lehkou váhu a věděl, že tenhle kluk má odvahy na rozdávání. Dokázal to, když na Uthalských pláních vyzval na souboj Morgaratha.

Jenomže se mohlo stát, že mu příliš mnoho obdivu a slávy vlezlo do hlavy a že bude nafoukaný a přehnaně sebevědomý. Kdyby to tak ale bylo, ihned by na Haltova kousavá slova něco odsekl. Skutečnost, že to neudělal a mlčky seděl s odhodlaným výrazem ve tváři, výmluvně svědčila o jeho povaze. To je zvláštní, jak se ti kluci mění, pomyslel si Halt. Vzpomněl si, že když byl Horác mladší, byl tak trochu surovec. Disciplína v bojové škole a nové zkušenosti zřejmě způsobily jisté zajímavé změny.

Znovu chlapce zkoumal očima. Popravdě řečeno, hodilo by se mít s sebou nějakého společníka. Gilana odmítl, protože věděl, že ho v Aralueni potřebují. S Horácem to ale bylo jinak. Jeho mistr mu dal svolení – neúřední. Byl víc než zdatný šermíř. Byl poctivý a spolehlivý.

A kromě toho si Halt musel přiznat, že od té doby, co byl Will v zajetí, postrádal společnost někoho mladého. Chyběly mu dychtivost a nadšení, které v sobě mladí lidé mají. A dokonce mu chyběly i ty věčné otázky, které k nim také neodmyslitelně patří.

Uvědomil si, jak úzkostně na něj Horác hledí. Chlapec čekal na rozhodnutí, a zatím se mu dostalo jen Haltovy jedovaté žádosti, aby sdělil, koho sir Rodney míní tím „dobrým mečem“. Ztěžka si povzdechl a nasadil kamenný výraz.

„Počítám, že mě budeš ve dne v noci zasypávat otravnými otázkami,“ prohlásil mrzutě. Když Horác slyšel, jakým tónem to Halt řekl, poklesla mu ramena. Pak ale najednou pochopil význam těch slov. Obličej se mu rozzářil a zase se napřímil.

„Takže mě s sebou vezmete?“ zeptal se a samým rozčilením mu přiskočil hlas. Halt sehnul hlavu a začal upravovat sedlový popruh, který upravit vůbec nepotřeboval. Nebylo by dobré, aby chlapec zahlédl mírný úsměv, který se objevil na jeho větrem ošlehané tváři.

„Zdá se, že nemám na vybranou,“ prohlásil odevzdaně. „Asi sotva se můžeš vrátit k siru Rodneymu, když jsi odtamtud utekl, že ano?“

„Ne, já... Tedy... chci říct, to je skvělé! Díky, Halte! Nebudete litovat, to slibuju! Já jsem si prostě slíbil, že Willa najdu a pomůžu ho zachránit.“ Chlapec brebentil samou radostí, že uspěl. Halt pobídl Abelarda kolenem a rozjel se. Cuk ho pokojně následoval. Horác popohnal svého bojového koně, aby srovnal krok s Haltem, a pokračoval v záplavě díků.

„Já věděl, že ho budete hledat, Halte. Já tušil, že proto jste předstíral, že se zlobíte na krále Duncana! Když jsme slyšeli, co se stalo, nikdo v Redmontu tomu nechtěl věřit, ale já jsem věděl, že jste to udělal proto, abyste mohl vysvobodit Willa ze skandijského zajetí –“

„Stačí!“ zasáhl konečně Halt a zvedl ruku, aby se ubránil přívalu slov. Horác zmlkl uprostřed věty a provinile sklonil hlavu.

„Ano. Jistě. Omlouvám se. Už ani slovo,“ řekl.

Halt pokýval hlavou. „Tomu tak věřím.“

Horác mlčky a zkroušeně jel vedle svého nového mistra. Zamířili k východnímu pobřeží. Jenže když ujeli dalších sto kroků, Horác už to nemohl dál vydržet.

„Jak najdeme nějakou loď?“ zeptal se. „Poplujeme rovnou do Skandie za těmi nájezdníky? A dá se plout přes moře v tuhle roční dobu?“

Halt se v sedle natočil a na mladíkovi spočinul jeho zlověstný pohled.

„Koukám, že už je to zase tady,“ utrousil. Ale u srdce mu najednou bylo lehčeji než celé dlouhé týdny předtím.

Jedenáct

Po nečekaném příjezdu Slagorovy lodi, *Vlčího tesáku*, se život na Skorghijlu stal dokonce ještě nesnesitelnější.

Životní podmínky byly mnohem horší než předtím, protože se dvě posádky musely vtěsnat do prostoru, který byl určený pouze pro jednu. A se spoustou mužů přišly i rvačky. Skandijci nebyli zvyklí na dlouhé hodiny nicnedělání, takže si krátili čas popíjením a hrou v kostky – což téměř zaručeně vedlo ke sporům. Když šlo pouze o členy jedné posádky, hádky se zpravidla rychle urovnaly a zapomnělo se na ně. Jenže protichůdné zájmy dvou samostatných posádek vedly ke stupňování hádek a výbuchům zuřivosti. Dřív než stačil Erak zasáhnout, došlo někdy i na zbraně.

Will si všiml, že Slagor se nikdy nerozkřikl a rvačkám nebránil. Čím víc kapitána *Vlčího tesáku* poznával, tím víc si uvědomoval, že ostatní Skandijci ho neposlouchají a že k němu nechovají téměř žádnou úctu. I jeho vlastní posádka sloužila jen kvůli kořisti, bez pocitu sounáležitosti.

Množství práce pro Willa a Evanlyn se pochopitelně zdvojnásobilo. Bylo teď dvakrát víc vaření, obsluhování u stolu a poklizení. A bylo dvakrát víc Skandijců, kteří po nich chtěli, aby dělali všechno možné, co bylo právě zapotřebí. Ale aspoň

že jim nechali jejich přístavek. Byl příliš těsný na to, aby někoho z mohutných Skandijců třeba jen napadlo, že se k nim nastěhuje. Will si říkal, že je to malé odškodnění za život v zajetí obrů.

Pro Willa a Evanlyn se však život zhoršil nejenom kvůli šarvátkám mezi Skandijci a práci navíc. Novina o tajemné přísaze vallům, kterou složil Ragnak, byla pro princeznu zničující. Její život byl nyní v sázce a sebemenší chybička nebo neuvážené slůvko jednoho z nich mohlo pro ni znamenat smrt. Prosila Willa, aby byl opatrný, aby se k ní dál choval jako k sobě rovné, tak jako předtím, než mu prozradila, kým ve skutečnosti je. Sebemenší náznak podřízenosti z jeho strany, i nepatrný projev úcty by mohl vzbudit podezření a stát se jí osudným.

Will ji pochopitelně ujistil, že její tajemství bude střežit. Záměrně se nutil nemyslet na ni nikdy jako na Kasandru a vždycky používat jméno Evanlyn, a to i v myšlenkách. Jenže čím víc se tomu jménu snažil vyhýbat, tím víc jako by se mu samo dralo na jazyk. Žil v neustálém strachu, že ji nějakým nedopatřením prozradí.

Tváří v tvář tomuto novému a velmi skutečnému nebezpečí vzaly za své i mrzutosti, které mezi nimi vznikaly ponejvíc kvůli nudě a pocitu bezmoci. Zase byli spojenci a kamarádi a odhodlání navzájem si pomáhat a být oporou jeden druhému mělo opět sílu a přesvědčivost, jakou nakrátko zažili v době, kdy byli v Celtice.

Evanlynin plán s výkupným byl samozřejmě v troskách. Nepřicházelo v úvahu, že by prozradila svůj původ člověku, který přísahal, že vyvraždí celý její rod. S tímto vědomím a díky přirozenému odporu k nedobrovolnému vykonávání podřadných prací se pro ni život na Skorghijlu stal utrpením. Jediným světlým bodem byl Will – stále veselý, stále optimistický, vždy připravený ji povzbudit. Všimla si, jak se pokaždé, když to bylo jen trochu možné, nenápadně chopil té nejhorší a nešpinavější práce, a byla mu za to vděčná. Když si uvědomila, jak protivná na něj byla ještě před pár dny, styděla

se. Když se mu však chtěla omluvit – a ona byla natolik upřímná, aby uznala, že nebyla v právu –, s úsměvem nad tím mávl rukou.

„To je tím, že jsme tu jako ve vězení,“ prohlásil. „Čím dřív se dostaneme pryč, tím líp.“

Ustavičně spřádal plány na útěk a Evanlyn si uvědomila, že musí utéct s ním. Věděla, že už ho něco napadlo, ale ještě to promýšlel a zatím jí neřekl žádné podrobnosti.

Bylo právě těsně po večeři a plný pytel dřevěných misek, lžic a hrnků čekal na umytí mořskou vodou a hrubým pískem na pobřeží. S povzdechem se ohnula, aby pytel zvedla. Cítila se hrozně unavená a představa, že má stát po kotníky ve studené vodě a shrbená drhnout mastné nádoby, byla málem nesnesitelná.

„Já to udělám,“ tiše se nabídl Will. Rozhlédl se, aby měl jistotu, že se nikdo ze Skandijců nedívá, a pak od ní těžký pytel vzal.

„Ne,“ bránila se. „To nejde...“ Will však zvedl ruku a zadržel ji.

„Stejně potřebuju něco zjistit. A tohle bude dobrá záminka,“ řekl. „Navíc máš za sebou pár těžkých dnů. Jdi a odpočiň si trochu.“ Usmál se. „Jestli ti to pomůže, tak hromada nádobí na umývání bude zase zítra. A taky pozítří. Můžeš to všechno dělat sama a já se budu ulejšvat.“

Unaveně se na něj usmála a poděkovala mu pohlazením po ruce. Představa, že se natáhne na tvrdý kavalec a nebude muset nic dělat, byla neuvěřitelně lákavá.

„Díky,“ řekla prostě. Willův úsměv se ještě rozšířil a Evanlyn pochopila, že je opravdu rád, že všechno je mezi nimi zase jako dřív.

„Aspoň že ti naši bumblíčci tak rádi papají,“ pochvaloval si. „V miskách po nich nezůstává moc zbytků.“

Přehodil si pytel s chrastivým nákladem přes rameno a zamířil na mořský břeh. Evanlyn sehnula hlavu a vešla do přístavku.

Jarl Erak vyšel z hlučné, zakouřené chaty a zhluboka se nadechl studeného mořského vzduchu. Život na ostrově ho ubíjel, hlavně proto, že Slagor nedělal nic pro udržení disciplíny. Je to opilec a budižkničemu, našťavaně si pomyslel Erak. A jako válečník za nic nestál – všeobecně se o něm vědělo, že pro nájezdy si vybírá jen snadné cíle a že sám se bojů nikdy neúčastní. Erak právě musel zasáhnout do hádky mezi jedním svým námořníkem a jedním členem té lotrovské sebranky z *Vlčího tesáku*. Slagorův muž hrál s falešnými kostkami, a když byl přistižen, vytáhl na druhého Skandijce saxonský nůž.

Erak se do toho vložil a chlapa z *Vlčího tesáku* omráčil jedinou ranou své mohutné pěsti. Pak, aby ukázal, že měří všem stejně, byl nucen uhodit i svého vlastního člověka.

Každému jeho díl, tak je to po skandijsku, pomyslel si znaveně. Levačkou do brady, pravačkou do nosu.

Zaslechl skřípění kroků po kamenitém pobřeží, pohlédl tím směrem a spatřil tmavou postavu mířící k vodě. Zamýšleně svažtil čelo. Byl to ten araluenský kluk.

Potichu se kradl za ním. Nejdřív bylo slyšet rachocení misek a hrnků, když se sypaly na zem, potom je zřejmě začal drhnout. Třeba jenom myje nádoby, pomyslel si Erak. A třeba ne. Opatrně našlapoval a sunul se ještě blíž.

Erakova představa o plížení tak docela neodpovídala úrovni běžné u hraničářů. Will drhnul misky, když vtom zaslechl, že se blíží něco velkého. Buď je to Skandijec, nebo na kamenité pobřeží vylézá mrož, napadlo ho.

Otočil se, aby se podíval, a poznal Erakovu mohutnou postavu. Díky medvědí kůži, kterou měl přehozenou přes sebe, aby ho chránila proti rezavému ledovému vichru, vypadal ve tmě ještě větší. Will se rozpačitě začal zvedat z podřepu, ale jarl ho pokynem ruky zastavil.

„Jen pokračuj v práci,“ poručil nevrle. Will drhnul dál a koutkem oka sledoval skandijského velitele, jak zírá do dále přes přístaviště a nasává vzduch nesoucí bouři.

„Je tam smrad,“ zamumlal Erak nakonec.

„Moc lidí v moc malé místnosti,“ odvážil se poznamenat Will a dál se sklopenýma očima drhl miskou. Erak ho zajímal. Byl to tvrdý chlap a nelítostný bojovník. Ale krutý vlastně nebyl. Svým drsným způsobem se někdy choval skoro přátelsky.

Erak na oplátku zkoumal Willa. Co měl za lubem? Nejspíš se snažil vykoumat nějaký způsob, jak utéct, usoudil Erak. Přesně to by totiž dělal on na chlapcově místě. Hraničářský učeň byl chytrý a vynalézavý. Byl i odhodlaný. Erak dobře viděl, jak houževnatě cvičí a běhá po břehu za každého počasí.

Opět se nemohl ubránit pocitu uznání vůči hraničářskému učeňovi – a vůči té dívce. I ona prokazovala nemalou statečnost.

Při úvahách o dívce se zamračil. Dřív nebo později budou v tomhle směru potíže. Hlavně se Slagorem a jeho chlapci. Posádka *Vlčího tesáku* byla pěkná pakáž – tvořili ji hlavně bývalí vězňové a různí zloději. Dobrá posádka by se Slagorem nevyplula.

Nu, mudroval v duchu, jestli k tomu dojde, bude muset otřískat pár palic. Nedopustí, aby ta Slagorova chátra nějak snížila jeho velitelskou pravomoc. Oba otroci byli Erakův majetek, jediný jeho zisk z té mizerné výpravy do Aralueny, a jestli si někdo zkusí na ně sáhnout, bude mít co dělat s ním. Jak tak přemýšlel, snažil se sám sebe přesvědčit, že se jen stará o svůj majetek. Nebyl si však jistý, jestli je to celá pravda.

„Jarle Eraku?“ ozval se chlapec ze tmy. Hlas měl nesmělý, protože nevěděl, jestli smí skandijskému vůdci klást otázky. Erak zabručel. Nebylo to jednoznačné, ale Will si to vyložil jako svolení a pokračoval.

„Co znamená přísaha vallů, jak o ní mluvil jarl Slagor?“ zeptal se naoko lhostejně. Erak se zamračil nad označením jarl.

„Slagor není žádný jarl,“ opravil chlapce. „Je to jenom skirl, kapitán vlčí lodi.“

„Omlouvám se,“ pokorně řekl Will. Rozzlobit Eraka bylo to poslední, co by chtěl. Zřejmě to ale hrozilo, když Slagora postavil na stejnou úroveň s Erakem. Will zaváhal, ale zdálo se, že rozmrzelost Eraka přešla, a tak to zkusil znovu.

„A přísaha vallům?“ připomněl.

Erak tiše říhl a naklonil se ke straně, aby se mohl poškrábat na zadnici. Slagorova posádka určitě přitáhla do chaty blechy. Ty je zatím neotravovaly. Jen zima, vlhko, kouř a smrad. A teď k tomu všemu ještě blechy. Bylo by bývalo lepší, a nenapadlo ho to poprvé, kdyby Slagorova vlčí loď v té bouři na Bílém moři šla ke dnu.

„Je to přísaha, kterou složil Ragnak,“ začal, aniž řekl něco nového. „Ne že by k ní měl zvláštní důvod,“ dodal. „Není dobré dráždit vally pro nic za nic. Tedy, pokud má jeden všech pět pohromadě.“

„Vally?“ ptal se Will. „Kdo jsou vallové?“

Erak loupal očima po tmavé postavičce, která se krčila před ním. Udiveně vrtěl hlavou. Tihle Aralueni jsou ale zabeďněnci!

„Tys nikdy neslyšel o vallech? Co vás to učí tam na tom malým provlhlým ostrůvku?“ divil se. Will na to moudře neodpověděl nic. Chvilí bylo ticho a potom Erak pokračoval.

„Vallové, hochu, jsou tři bohové pomsty. Mají podobu žraloka, medvěda a supa.“

Odmlčel se a sledoval, jak to zapůsobilo. Will měl dojem, že tentokrát je zapotřebí nějak se vyjádřit.

„Aha, rozumím,“ pronesl rozpačitě. Erak posměšně odfrkl.

„To se vsadím, že ne. Nikdo, kdo uvažuje rozumně, nechce mít s vally nic společného. Nikdo rozumně na ně ani nepřísahá.“

Will přemýšlel o Skandijcových slovech. „Takže přísaha vallům je vlastně přísaha pomsty?“ zeptal se a Erak zachmuřeně přikývl.

„Nejstrašnější pomsty,“ upřesnil, „když je tvoje nenávist tak strašná, že přísaháš pomstu nejen tomu, kdo ti uškodil, ale i všem členům jeho rodu.“

„Úplně všem?“ ujišťoval se Will. Erak chvíli přemýšlel, jestli za těmi otázkami něco není. Neuměl si ale představit, k čemu by takové věci byly dobré při pokusu o útěk, a tak pokračoval.

„Až do toho nejposlednějšího,“ prohlásil. „Je to pomsta až za hrob a nedá se zrušit. Když někdo jednou takhle přísahá, tak kdyby to pak chtěl vzít zpátky, vallové si místo původních obětí vezmou jeho a jeho rod. Nejsou to bohové, s kterými je dobrý se dávat do spolku, to mi věř.“

Zase bylo chvíli ticho. Will uvažoval, jestli s tím vyptáváním nezašel moc daleko, ale rozhodl se, že se odváží položit ještě jednu otázku.

„Tak když je to tak strašné, tak proč Ragnak...?“ začal, ale Erak ho drsně přerušil.

„Protože je blázen!“ vykřikl. „To ti říkám, takhle by přísahal jenom blázen. Ragnak nikdy nebyl zrovna rozvážnej, ale smrt syna ho zřejmě dočista připravila o rozum.“

Erak znechuceně mávl rukou. Podle všeho už měl dost řečí o Ragnakovi i strašlivých vallech.

„Ty buď hochu jen rád, že nepatříš do vaší královské rodiny. Ani do Ragnakový, když na to přijde.“ Otočil se a pohlédl k místu, kde světlo ohně pronikalo zhruba tuctem spár a prasklin ve stěnách chaty a na vlhkém oblázkovém břehu vytvářelo podivné protáhlé obrazce.

„Ted' se koukej dát zas do práce,“ řekl zlostně a rázoval zpátky do dusna a smradu v chatě.

Will se za ním díval a bezděčně máchal poslední misku ve studené mořské vodě.

„Rozhodně se musíme odsud dostat pryč,“ mumlal si pro sebe.

Dvanáct

Horác nevěděl, kam se dřív podívat a čemu naslouchat, bylo tu tolik zajímavého.

Přístavní město La Rivage všude kolem něj kypělo životem. Přístaviště bylo plné lodí: bok po boku zde kotvily jednoduché rybářské šalupy i dvoustěžňové obchodní lodě. Jejich stěžně a lana byly jako les, který se táhl, kam oko dohlédlo. Uši zaléhaly povykem racků peroucích se o odpadky odhazované rybáři při čištění úlovku. Velké i malé lodě se bez ustání pohupovaly na mírných vlnách a ani na chvilku se nezastavily. Pronikavý křik racků přehlušoval nepřetržité praskání a vrzání spousty proutěných plůtek, které chránily trupy lodí před vzájemným poškozením.

Horác ucítil v nose dým a vůni připravovaných jídel – byla však jiná než vůně prostých venkovských pokrmů, které se vařily na hradě Redmontu. Měla v sobě ještě něco navíc: cosi cizokrajného, neznámého a vzrušujícího.

Dalo se to čekat, pomyslel si. Poprvé ve svém nedlouhém životě totiž vstoupil do úplně cizí země. Měl za sebou cestu do Celtiky, samozřejmě, ale ta se nepočítala. Celtika byla vlastně jen pokračování Araluenu. Tady bylo všechno jiné. Všude kolem se ozývaly rozčilené, nebo veselé hlasy, pokřikování,

hádky, smích. A on z toho cizího jazyka nerozuměl jedinému slovu.

Stál na přístavní hrázi, držel uzdy tří koní a čekal, až Halt zaplatí kapitánovi malé nákladní lodi, která je přepravila přes Úzké moře – společně s páchnoucím nákladem kůží pro koželužny zde v Galice. Po čtyřech dnech strávených v těsné blízkosti stohů ztuhlých zvířecích kůží Horác pochyboval, že ještě někdy dokáže vzít na sebe něco koženého.

Cosi ho zatahalo za opasek a Horác se překvapeně otočil.

Přátelsky se na něj šklebila sehnutá a seschlá stará babka, cenila bezzubé dásně a nastavovala ruku.

Oblečená byla v hadrech a hlavu měla ovázanou něčím, co kdysi mohlo být barevným šátkem, jenže teď to bylo tak špinavé, že si jeden nemohl být jistý. Brebentila zřejmě něco galicky, ale on mohl jen pokrčit rameny. Ta žena byla podle všeho žebračka a Horác žádné peníze stejně neměl.

Podlézavý úsměv ustoupil škaredému zamračení a žena vychrtila řadu slov. I když to bylo v neznámém jazyce, Horác pochopil, že o lichotku nejde. Její ruka mu před obličejem zašermovala nějaké podivné znamení, nato se žena otočila a belhala se pryč. Horác bezmocně zavrtěl hlavou.

Za jeho zády se ozval výbuch smíchu. Otočil se a spatřil trojici dívek, které byly nejvýš o pár let starší než on. Zřejmě viděly a slyšely všechno, co se odehrálo mezi ním a tou stařenou. Zíral na ně s otevřenou pusou. Nemohl si pomoci. Všechny byly moc hezké, alespoň jemu takové připadaly. Oblečené byly při nejlepší vůli hodně poskrovnou. Jedna měla sukni tak krátkou, že jí končila hodný kus nad koleny.

Dívky si na něj ukazovaly a napodobovaly jeho vyjevený výraz. Spěšně zavřel pusou, a ony se smály ještě hlasitěji. Jedna na něj pokřikovala a rukou ho přivolávala k sobě. Nerozuměl ani slovu z toho, co říkala, připadal si hloupý a zaostalý. Také si uvědomil, že se hrozně červená.

Díky tomu všemu se dívky rozřehtaly ještě víc. Sahaly si rukama na tváře, posmívaly se jeho červenání a navzájem si štěbetaly něco v tom jejich podivném jazyce.

„Vypadá to, že už sis našel kamarádky,“ ozval se za ním Halt. Horác se provinile otočil. Hraničář – a Horác o něm nikdy nedokázal uvažovat jinak – si jeho i ty tři dívky měřil s trochu pobaveným výrazem v očích.

„Halte, vy umíte ten jejich jazyk?“ zeptal se. Uvědomil si, že ho to vlastně vůbec nepřekvapuje. Vždycky si myslel, že hraničáři ovládají celou řadu tajemných umění, a dosavadní zkušenosti jen potvrzovaly, že se nemýlil. Jeho společník přikývl.

„S tím, co umím, si vystačím,“ odpověděl klidně. Horác co nejnenápadněji ukazoval na tři dívky.

„Co to říkají?“ zeptal se. Hraničář nasadil prázdný výraz, který Horác pomalu začínal důvěrně znát.

„Možná je pro tebe lepší, že to nevíš,“ odvětil nakonec. Horác kývl hlavou. Ne že by to chápal, ale nechtěl vypadat ještě hloupěji, než se cítil.

„Možná že ano,“ přitakal. Halt se lehce vyšvihl do Abelardova sedla. I Horác nasedl na Kikra, svého bojového koně, což u dívek vyvolalo sborový výkřik obdivu. Ucítit, jak se mu krev znovu hrne do tváří. Halt se po něm podíval s výrazem, který byl zřejmě směsicí soucitu a lehkého pobavení. Zavrtěl hlavou a rozjel se jako první úzkou přelidněnou ulicí vedoucí od přístaviště.

Jakmile byl Horác na koni, zaplavila ho obvyklá vlna jistoty, kterou zažíval na koňském hřbetě. A spolu s ní se dostavil i pocit, že není o nic horší než ti hlučící a chvátající cizinci. Teď měl dojem, že se nikdo nesnaží si z něho utahovat, obtěžovat ho žebráním nebo na něho plivat urážky. Opěšalí lidé chovali k ozbrojeným jezdcům přirozenou úctu. V Aralueni tomu vždy tak bylo, ale tady v Galice jako by to bylo ještě zřetelnější. Dvěma jezdcům a statnému koníkovi s nákladem, který za nimi následoval, uhýbali lidé z cesty ještě horlivěji.

Horáce napadlo, že pravidla, která platí v Galice, nejsou možná tak spravedlivá jako v jeho rodné zemi. Pěší lidé v Aralueni ustupovali jezdcům na základě nepsané dohody. Ti zdejší vypadali bojácně, dokonce ustrašeně. Chtěl se na ten

rozdíl zeptat Halta, vlastně se už nadechl, aby otázku vyslovil. Vtom se zarazil. Halt ho neustále plísnil kvůli přílišnému vyptávání a Horác byl odhodlaný svou zvědavost krotit. Rozhodl se, že se na svoji domněnku Halta zeptá, až se někde zastaví na polední jídlo.

S pýchou si své rozhodnutí odsouhlasil. Pak se vynořila další myšlenka, a než stačil sám sebe zadržet, už si začal připravovat půdu pro jinou otázku.

„Halte?“ začal nesměle. Nevysoký štíhlý muž jedoucí vedle něj si hluboce povzdechl. Horác by se nejradši neviděl.

„Na chvílku jsem si myslel, že tě přepadla nějaká choroba,“ pronesl Halt s kamennou tváří. „Jsou to určitě nejmíň dvě nebo tři minuty, co ses mě na nic nezeptal.“

Horác odevzdaně pokračoval.

„Jedna z těch dívek,“ začal a okamžitě na sobě ucítil pohled hraničářových očí. „Měla na sobě hodně krátkou sukni.“

Nastala nepatrná odmlka.

„Ano?“ pobízel ho Halt, jelikož netušil, kam tím míří. Horác se neklidně ošil. Vzpomínka na to děvče a její hezké nohy mu znovu vehnala do tváří ruměncem rozpaků.

„Tedy,“ pokračoval nejistě, „jen mě napadlo, jestli je to tady takhle běžné, nic víc.“

Halt zkoumal vážnou mladou tvář vedle sebe. Několikrát si odkašlal.

„Myslím, že galické dívky někdy pracují jako kurýrky,“ řekl.

Horác mírně svažtil čelo. „Kurýrky?“

„Kurýrky. Doručují zprávy od jednoho člověka k druhému. Nebo od jednoho řemeslníka k druhému, v menších městech i ve velkých.“ Halt sledoval, jestli mu to Horác spolkne. Nebyl zřejmě žádný důvod myslet si něco jiného, tak ještě dodal: „Naléhavé zprávy.“

„Naléhavé zprávy,“ opakoval Horác a souvislost mu pořád unikala. Podle všeho byl ale ochoten Haltovým slovům uvěřit, takže starší muž pokračoval.

„A já si myslím, že v případě opravdu naléhavé zprávy musí člověk běžet.“

Nyní spatřil v chlapcových očích záblesk pochopení. Horác několikrát pokýval hlavou, už mu to docházelo.

„Takže ty krátké sukně... jsou proto, aby se jim líp běželo?“ ujišťoval se. Halt na to kývl.

„Když je třeba hodně běžat, je to rozhodně rozumnější oblečení než dlouhá sukně.“ Halt střelil po Horácovi pohledem. Zajímalo ho, jestli se to drobné škádlení neobráťí proti němu – zda chlapec pochopil, že Halt plácá nesmysly a jednoduše ho balamutí. Horácova tvář však byla upřímná a důvěřivá.

„Asi ano,“ odvětil nakonec Horác a tlumenějším hlasem dodal: „A navíc jim určitě mnohem víc sluší.“

Halt po něm opět střelil pohledem. Horác však byl s odpovědí zřejmě spokojený. Halt na chvíli zalitoval, že Horáce klamal, a cítil se malinko provinile. Horác byl přece jen hodně důvěřivý a bylo velice snadné dělat si z něj legraci. Pak hraničář pohlédl do jasných modrých očí a spokojené, poctivé tváře bojovnického učně a přestal toho litovat. Napadlo ho, že Horác má před sebou ještě spoustu času, aby poznal i horší stránky života. Mohl si svoji bezelstnost ještě nějakou chvíli uchovat.

Opustili La Rivage severní branou a zamířili do okolní venkovské krajiny. Horác byl nenasytně zvědavý jako vždy, a když projížděli mezi poli a statky, rejdl očima ze strany na stranu. Krajina byla jiná než v Araluenu. Rostlo tu víc druhů stromů, bylo tu víc odstínů zeleně. Některé plodiny byly neznámé: velké, široké listy na stoncích vysokých jako dospělý muž byly podle všeho ponechány, aby uschly a zvadly na stonku, než je lidé sklídí. Stejně listy zahlédl Horác na několika místech zavěšené ve velkých otevřených boudách, kde se zřejmě ještě dále sušily. Zajímalo ho, co je to za rostlinu. Ale stejně jako předtím se rozhodl s otázkami šetřit.

Byl tu ještě jeden rozdíl, méně nápadný. Horác si ho nějakou dobu ani neuvědomoval. Pak si ho všiml. Pole i jejich úroda působily dojmem jisté zanedbanosti. Někdo se o ně

zřejmě staral, některá pole byla zoraná. Podle všeho jim ale chyběla ruka pečlivého hospodáře, to, co znal z domova. Rolníci si polí příliš nehleděli a některá byla očividně zarostlá plevelem.

Halt si povzdechl. „Když lidé bojují, země strádá,“ pronesl tiše. Horác se na něj zvědavě podíval. Nebylo zvykem, aby hraničář začal mluvit sám od sebe.

„Kdo tady bojuje?“ zeptal se s probuzenou zvědavostí.

Halt se poškrábal na bradě. „Galikové. Nemají žádnou jednotnou vládu. Jsou tady tucty drobných šlechticů a baronů – válečníků, chceš-li. Ti neustále útočí jeden na druhého a bojují mezi sebou. Proto jsou pole zpustlá. Polovinu rolníků odvedli k některému z vojsk.“

Horác se rozhlédl po polích táhnoucích se po obou stranách cesty. Nebylo tu ani známky po nějakém boji. Jenom zanedbanost. Něco ho napadlo.

„Tak proto ti lidi vypadali, že se nás trochu... bojí?“ zeptal se a Halt kývnutím přitakal.

„Neuniklo ti to, vid’? Jsi chytrý kluk. Ty se možná neztratíš. Ano,“ pokračoval s odpovědí na Horácovu otázku, „ozbrojenci a jezdci na koních znamenají v téhle zemi možné ohrožení – nejsou to strážci míru.“

V Araluenu spoléhali rolníci na vojáky jako na ochránce lidí i úrody před ohrožením ze strany nájezdníků. Horác si uvědomil, že tady jsou hrozbou sami vojáci.

„Tahle země se zmítá v nepokojích,“ vysvětloval Halt. „Král Jindřich je slabý a nemá žádnou skutečnou moc. Takže baroni bojují jeden proti druhému, vyvolávají šarvátky a zabíjejí se navzájem. Což vlastně není tak velká ztráta. Ale strašně nespravedlivé je, že přitom zabíjejí i ubohé nevinné rolníky – jen proto, že se jim připletli do cesty. Pro nás by to mohlo znamenat trochu problém, ale zkrátka budeme muset jen... ne, zatraceně.“

Poslední dvě slova byla tichá, ale o nic méně procítěná. Horác sledoval Haltův pohled a zadíval se na cestu před nimi.

Sjížděli z mírného kopečku a cestu po obou stranách lemovaly husté stromy. Na úpatí kopečku mezi poli a stromy se vinula říčka, překlenutá kamenným mostem. Byl to mírumilovný obrázek, celkem obyčejný a svým způsobem docela hezký.

Haltovo tiché zaklení však nevyvolaly stromy, ani most, ani říčka. Způsobil je bojovník v brnění, který seděl na svém koni uprostřed cesty a bránil jim jet dál.

Třináct

Evanlyn ucítla, že jí Will zlehka sáhl na rameno. Překvapeně sebou trochu trhla. I když jen ležela a nespala, vůbec ho neslyšela přicházet.

„Já nespím,“ šeptla.

„Měsíc zapadá,“ oznámil jí Will potichu. „Je čas jít.“

Odhodila pokrývku a posadila se. Byla úplně oblečená, až na boty. Sáhla pro ně a začala se obouvat. Will jí podával hromádku hadrů, které nařezal ze své deky.

„Tohle si omotej kolem bot,“ radil jí. „Ztlumí to skřípání kamínků.“ Všimla si, že i on má boty obalené hadry, a pospíšila si, aby provedla totéž.

Přes tenkou stěnu oddělující přístavek od ložnice Skandijců slyšeli chrápání a bručení spících mužů. Jeden Skandijec se náhle rozkašlal. Will s Evanlyn ztuhli v obavách, jestli tím někoho nevzbudí. Po několika minutách byl v ložnici zase klid. Evanlyn dokončila obalování bot, stoupla si a šla za Willem ke dveřím.

Will namazal panty u dveří do přístavku zbytky tuku z kuchyňských hrnců. Se zatajeným dechem dveře opatrně otevřel a vydechl úlevou, když ani nevrzly. Bez světla měsíce vypadal mořský břeh jako temný pás a voda jako černá plocha,

od níž se slabě odrážel svit hvězd. Během posledních pěti dnů se moře zklidnilo. Noc byla jasná a vítr hodně polevil. Stále však bylo slyšet hukot vln dorážejících na břehy ostrova.

Evanlyn stěží rozeznávala temný obrys dvou velkých vlčích lodí vytažených na břeh. Na jedné straně bylo něco malého: člun, který tam nechal Svengal po své poslední rybářské výpravě. Tam teď zamířili. Will trpělivě ukazoval trasu, kterou zvolil. Všechno sice večer důkladně probrali, ale chtěl mít jistotu, že Evanlyn si cestu zapamatovala. Umění pohybovat se nenápadně bylo jeho druhou přirozeností, ale věděl, že jakmile se ocitnou venku, Evanlyn bude neklidná a mohla by zbytečně pospíchat, aby už byli u lodí.

A spěch mohl způsobit hluk a větší nebezpečí, že je někdo uslyší nebo uvidí. Přiblížil ústa těsně k jejímu uchu a co nejtišeji zašeptal: „To půjde. Nejdřív k lavicím. Potom k lodím. Tam na mě počkej.“

Evanlyn přikývla. Viděl, jak naprázdno polyká, a všiml si, že se jí zrychlil dech. Lehce jí stiskl rameno.

„Jen klid. A nezapomeň, jestli někdo vyjde ven, zůstaň stát. Ať budeš kde budeš.“

V té tmě, která nyní panovala, to bylo rozhodující. Náhodný pozorovatel mohl přehlédnout osobu stojící naprosto nehnutě. Seběmenší pohyb by však okamžitě upoutal pozornost.

Evanlyn opět přikývla. Zlehka ji ťukl do ramene.

„Tak jdi na to,“ vybídl ji. Zhluboka se nadechla a pak vykročila ven.

Když se sunula směrem k úkrytu za stolem s lavicemi, vzdálenému asi dvanáct kroků, připadala si hrozně nápadná. Mdlý svit hvězd se nyní zdál jasný jako plné denní světlo. Nutila se do pomalých kroků, promyšleně kladla jednu nohu před druhou a bojovala s pokušením rozběhnout se.

Hadrový obal na botách dobře tlumil zvuk kroků. Ale i tak jí vrzání kamínků znělo jako ohlušující rachot. Ještě čtyři kroky... tři... dva... jeden.

Když vděčně klesla do stínu hrubého stolu s lavicemi, srdce jí bušilo a krev divoce tepala ve spáncích. V půli cesty k

mořskému břehu byl malý shluk balvanů. To byl její další cíl. Chvilku otálela, přála si zůstat v uklidňujícím stínu velkého stolu. Věděla však, že nepůjde-li hned, nemusí už sebrat odvalu vůbec. Odhodlaně vykročila a při tlumeném zaskřípění kamínků pod nohama sebou trhla. Tahle část trasy vedla přímo kolem dveří ložnice Skandijců. Kdyby někdo z nich vyšel ven, určitě by ji uviděl.

Dosáhla úkrytu za skupinou kamenů a v jejich ochranném stínu opět pocítila úlevu. Nejtěžší úsek cesty už měla za sebou. Počkala několik vteřin, a když se trochu uklidnila, vydala se k lodím. Teď, když byla skoro u nich, strašně se jí chtělo utíkat. Zvítězila však nad tím pokušením a zvolna a hladce se přesouvala do temnoty vedle *Vlčího tesáku*.

Naprosto vysílená klesla na vlhké kameny a opřela se o bednění lodi. Dívala se, jak Will následuje v jejích stopách.

Po obloze uháněly roztroušené mraky a vrhaly na zem tmavší pohyblivé stíny. Will neomylně směřoval po trase, kterou právě prošla Evanlyn, a přizpůsoboval své pohyby závanům větru a posunu mraků. Evanlyn se překvapením zatajil dech, když Will po prvních několika krocích zdánlivě zmizel, vplynul do obrazců pohybujícího se světla a stínu a stal se jejich součástí. Na chvilku ho znovu zahlédla u lavic a potom u kamenů. Pak jako by vyrostl přímo ze země několik kroků před ní. Užasle kroutila hlavou. Žádný div, že si lidé o hraničářích myslí, že čarují, pomyslela si. Will si jejího údivu ani nevšiml, krátce se na ni usmál a přistoupil blíž, aby si mohli promluvit.

„V pořádku?“ zeptal se tiše, a když přikývla, pokračoval: „Jseš si jistá, že do toho chceš jít?“

Tentokrát nezaváhala ani trochu. „Jsem si jistá,“ prohlásila odhodlaně. Znovu jí povzbudivě stiskl rameno.

„Výborně.“ Will se rozhlédl. Od chat byli dost daleko, a tak bylo málo pravděpodobné, že by jejich hlasy mohl někdo uslyšet. V tomto ohledu je dostatečně chránil i vítr, i když zdaleka nebyl tak bouřlivý, jako ještě před několika dny. Will

měl dojem, že Evanlyn by mohla přijít vhod trocha povzbuzení, a tak ukázal na člun.

„Všimni si, jak je malý. Není jako ty vlčí lodě. Po velkých vlnách popluje, nebude se jimi probíjet. Budeme úplně v bezpečí.“

Posledními dvěma větami si nebyl tak docela jistý, ale připadaly mu celkem logické. Když pozoroval tuleně v okolí ostrova, jak sjíždějí po mohutných vlnách, zdálo se mu, že co je malé, pluje bezpečněji.

Nesl s sebou velký měch na víno, který sebral v komoře se zásobami. Víno vylil a naplnil měch vodou. Moc dobře nechutnala, ale pomůže jim přežít. Navíc, mudroval, čím hůř chutná, tím déle vydrží. Opatrně položil měch na záď člunu a několik minut prověřoval, zda jsou vesla, kormidlo i malý stěžeň s plachtou v pořádku. Příliv nyní dosahoval přibližně do první třetiny výšky člunu a Will věděl, že to je nejvýš, jak je možné. Za pár minut začne voda ustupovat. A on s Evanlyn se svezou s ní. Měl neurčitou představu, že někde směrem na jih od nich leží Teutland. Nebo třeba uvidí nějakou loď, když letní bouře už zřejmě polevily. Budoucností se příliš nezaobíral. Jednoduše věděl, že vězněm zůstat nemůže. Kdyby na to přišlo, raději by zemřel při pokusu o útěk.

„Nemůžeme tady prosedět celou noc,“ řekl. „Chyť to na druhé straně a dostaneme člun na vodu. Nejdřív zvednout, potom strkat.“

Opřeli se do okrajníku člunu, nadzvedli ho a oba naráz zabrali. Zpočátku v kamenitém břehu držel pevně. Jakmile ho však zvedli a trochu uvolnili, začal klouzat mnohem lehčeji. Potom už byl na vodě a oni oba šplhali na palubu. Will se naposled odstrčil nohou od pevné země a člun se začal vzdalovat od pobřeží. Willa zaplavil pocit vítězství, ale pak si uvědomil, že na nějaké radování není čas. Člun se pohupoval na mírných vlnách a Evanlyn se celá bledá a strnulá křečovitě držela jeho okraje.

„Zatím to jde,“ řekla. Její hlas však nezněl přesvědčivě. Will nešikovně zasunul vesla do vidlic. Nejméně tucetkrát pozoroval

Svengala, jak to dělá. Ted' ale zjistil, že dívat se a něco dělat sám jsou dvě různé věci, a poprvé v něm trochu zahlodala pochybnost. Možná na sebe naložil víc, než dokáže zvládnout. Neohrabaně se pokusil zabrat vesly, zanořil je do vody a přitáhl. Levou rukou se mu to nepovedlo, člun se zatočil a Will málem spadl na dno.

„Pomalu,“ radila Evanlyn a on to zkusil znovu a s větší opatrností. Tentokrát radostně ucítil, že se člun pohnul správným směrem. Vzpomněl si, že viděl Svengala, jak na konci každého záběru vesla pootočil, aby listy neškrtaly o hladinu. Když to udělal také, bylo veslování snadnější. S posílenou sebedůvěrou párkrát zabral a člun jel lehčeji. Zároveň se projevila síla odlivu, a když Evanlyn pohlédla zpátky ke břehu, téměř se ulekla, jak jsou od něj už daleko.

Will si toho povšiml.

„Popluje rychleji, až se dostaneme do proudu,“ prohlásil mezi záběry vesel. „Zatím jsme jen na jeho okraji.“

„Wille!“ vyděšeně vykřikla Evanlyn. „V člunu je voda!“

Přes omotané boty vodu zatím necítila. Ted' ale prosákla skrz, a když Evanlyn pohlédla dolů, viděla, jak se po dně člunu přelévá sem a tam.

„To sem jen nacákalo,“ prohlásil Will bezstarostně. „Až vyjedeme z přístavu, hned ji vylejeme.“

„Nenacákalo!“ vyjekla. „V lodi je díra! Podívej!“

Pohlédl dolů a srdce mu vyskočilo do krku. Evanlyn měla pravdu. Na dně člunu bylo na palec vody a zdálo se, že stoupá dál.

„Ach bože!“ zaúpěl. „Začni vylévat, honem!“

Na zádi bylo malé vědro, Evanlyn ho popadla a začala usilovně nabírat vodu a vylévat ji ven. Ale voda v člunu stoupala rychleji a Will cítil, že kvůli ní se člun ovládá mnohem hůř.

„Jed' zpátky! Zpátky!“ křičela na něj Evanlyn. Na nějaké utajení teď nebylo ani pomyšlení. Will jen kývl, měl moc práce na to, aby mohl mluvit. Zoufale zvedl jedno veslo a otáčel člun, aby zamířil ke břehu. Ted' musel bojovat proti proudu a v

panice se mu to nedařilo. Špatně zabral, člun se převážil a veslo málem spadlo do vody. Hrůzou mu vyschlo v puse, hrábl po vesle a zachytil ho v posledním okamžiku. Evanlyn horečně nabírala vodu ze dna člunu a přitom si uvědomila, že při vylévání jí polovina steče zase zpátky. Přemáhala paniku a nutila se do klidnějších pohybů. Voda nad ní však stále vítězila.

Will naštěstí vedl člun rozumně k okraji proudu, kde byl odliv slabší. Když se člun dostal z hlavního proudu, plul ke břehu snadněji. Stále však nabíral vodu, a čím hlouběji se potápěl, tím rychleji voda vtékala. A veslování bylo těžší a těžší.

„Vesluj dál! Zabírej ze všech sil!“ pobízela ho Evanlyn. Will hekl, opřel se zoufale do vesel a zvolna postrkoval líný člun zpátky k ostrovu. Málem se jim to povedlo. Když se malý člun nakonec přece jen potopil, ke břehu scházel jen kousek. Mořská voda se přelila přes okraje a člun pod její tíhou klesl. Octli se po pás ve vodě, roztřesení vyčerpáním. Člun, odlehčený o jejich váhu, se opět vynořil těsně nad vodní hladinu. Will se ho chytil a nasměroval ho zpátky na mělčinu. Evanlyn se přidala.

„Chcete se zabít?“ zeptal se nevrlý hlas. Oba vzhlédli a těsně u vody spatřili stát Eraka. Za ním se šklebily tváře několika dalších mužů z jeho posádky.

„Jarle Eraku...“ začal Will, ale pak zmlkl. Tady se nedalo nic říct. Erak otáčel v ruce malý předmět. Hodil ho Willovi.

„Nezapomněli jste na tohle?“ zeptal se zlověstně. Will si tu věc prohlížel. Byl to dřevěný váleček asi dva palce dlouhý a jeden palec široký. Will na něj nechápavě zíral.

„Tomuhle my prostý námořníci říkáme špunt,“ kousavě vysvětloval Erak. „Brání vodě, aby netekla do člunu. Obvykle je dobrý se přesvědčit, jestli je na svém místě.“

Will svěsil ramena. Byl promočený, vysílený a otrásal jím strach, který ho svíral posledních deset minut. Nejvíc ze všeho prožíval zoufalství nad neúspěchem. Zátka! Celý plán ztroskotat kvůli jedné mizerné zátce! Pak ho mohutná ruka

popadla vpředu za košili, vyzvedla do výše a on z velké blízkosti pohlédl do Erakovy rozzlobené tváře.

„Už nikdy nezkoušej mě oklamat, chlapečku!“ vrčel na něj Skandijec. „Ještě jednou něco takovýho zkusíš a sedřu z tebe kůži!“ Otočil se, aby do hrozby zahrnul i Evanlyn. „To platí i pro ni!“

Počkal, až oba jeho slova plně pochopí, a pak Willa odhodil na zem. Hraničářský učeň se rozplácl na tvrdém kamenitém pobřeží, zcela poražen.

„A teď hybaj zpátky do chaty!“ houkl na ně Erak.

Čtrnáct

„**T**o se dalo čekat,“ znechuceně prohlásil tlumeným hlasem Halt.

Přes malou říčku se před nimi klenul hrbolatý kamenný most. Cestu k mostu zastoupil rytíř na koni a v plné zbroji.

Halt sáhl dozadu přes rameno, vytáhl z toulce šíp a založil ho do tětiny, aniž by se vůbec podíval, co dělá.

„Co to je, Halte?“ zeptal se Horác.

„Potrhle nápady těchhle Galiků, kteří si nedají pokoj, zrovna když já mám naspěch,“ zamumlal a otráveně kroutil hlavou. „Tenhle hlupák po nás bude vymáhat mýto za to, že nás nechá milostivě přejít přes ten jeho drahocenný most.“

Zatímco Halt hovořil, muž v brnění hřbetem pravé ruky zdvihl hledí své helmice. Působilo to neohrabaně, jelikož ve stejné ruce ještě třímал těžké, deset stop dlouhé kopí. Když s ním narazil do bočnice helmy, málem mu vypadlo. Tupé zachřestění zbroje se doneslo až k oběma jezdcům.

„Arretez là mes seigneurs, avant de passer ce pont-ci!“ volal na ně trochu pisklavým hlasem. Horác slovům nerozuměl, ale tón hlasu zněl zřetelně povýšeně.

„Co to říkal?“ chtěl vědět Horác, ale Halt jen vrtěl hlavou a hleděl na rytíře.

„Ať mluví naším jazykem, když nám chce něco říct,“ ucedil rozzlobeně a potom poněkud hlasitěji zavolal: „Araluans!“

I na dálku, která je od muže dělila, Horác rozeznal pohrdlivé pokrčení jeho ramen při zmínce o zemi, z níž pocházejí. Pak rytíř promluvil znovu, ale jeho slova nebyla nijak výrazně srozumitelnější, než když předtím mluvil galicky.

„Vy, mipani, nepržejit moje most, když vy mi nezaplatit trebut,“ halekal. Horác svažtil čelo.

„Cože?“ zeptal se Halta a hraničář se k němu otočil.

„Je to barbar, vid’? Říkal ‚Vy, mí páni‘ – to jako my, samozřejmě – ‚nesmíte přejít přes můj most, dokud mi nezaplatíte tribut‘.“

„Tribut?“ divil se Horác.

„Je to takový druh olupování pocestných,“ vysvětloval Halt. „Kdyby v téhle hloupé zemi platily nějaké skutečné zákony, lidi jako tenhle náš kamarádíček by si něco takového nikdy nedovolili. Ale takhle si můžou dělat, co se jim zlíbí. Ozbrozenec se postaví na most nebo na rozcestí a požaduje, aby mu lidi platili za to, že je nechá projít. Když nechtějí zaplatit, je druhou možností cestu si vybojovat. A protože většina pocestných není k souboji s rytířem v brnění vyzbrojená, tak raději zaplatí.“

Horác se opřel v sedle a pozoroval jezdce stojícího proti nim. Okázale popojížděl s koněm po cestě sem a tam, čímž je chtěl nepochybně odradit od každého odporu. Pavézový štít měl ozdobený hrubě načrtnutou jelení hlavou. Na sobě měl plnou kroužkovou zbroj a přes ni modrý kabátec rovněž se znakem jelení hlavy. Měl železné rukavice, brnění i na holeních a helmici hrncovitého tvaru s pohyblivým hledím, nyní otevřeným. Tvář pod hledím byla vychrtlá, s velkým špičatým nosem. Po stranách hledí se natahoval mohutný knír. Horáce napadlo, že když rytíř spouští hledí, nejspíš si jeho konce musí napřed nacpat pod něj.

„Tak co budeme dělat?“ zeptal se.

„Nu, počítám, že toho troubu budu muset odstřelit,“ odevzdaně prohlásil Halt. „Byl bych blázen, kdybych přispíval

každému loupežníkovi, který vyskočí u cesty a myslí si, že si zaslouží živobytí zadarmo. I když by z toho mohla vzejít zatracená nepříjemnost.“

„A proč?“ ptal se Horác. „Když se tu potuluje a říká si o souboj, kdo by se staral o to, jestli ho někdo zabije? Zaslouží si to.“

Halt položil luk se založeným a připraveným šípem přes sedlo.

„Souvisí to s tím, čemu tihle hlupáci říkají rytířství,“ vysvětloval. „Kdyby ho měl zabít nebo zranit jiný rytíř v rytířském souboji, bylo by to celkem omluvitelné. Zato když tou jeho dutou palicí proženu šíp, dalo by se to považovat za nečestné. Určitě má tady kolem nějaké kumpány nebo příbuzné. Tihle pitomci se vždycky pohybují v hejnu. A jestli ho zabiju, nejspíš po nás půjdou. Jak jsem řekl, je to zatracená nepříjemnost.“

Povzdechl si a začal zvedat luk.

Horác ještě jednou pohlédl na nafoukanou postavu před nimi. Ten člověk si podle všeho vůbec neuvědomoval, že od smutného konce ho dělilo jen pouhých několik vteřin. Zjevně neměl zatím s hraničáři co do činění a spoléhal na to, že je v plné zbroji. Nejspíš neměl ani tušení, že kdyby se Haltovi zachtělo, dokázal by prostřelit šíp i skrz jeho zavřené hledí. Pro někoho s Haltovou zručností bylo otevřené hledí až příliš snadným cílem.

„Nechtěl byste, abych to vyřídil já?“ nabídl nakonec trochu váhavě Horác. Halt, s lukem už napůl zvednutým ke střelbě, překvapeně odpověděl.

„Ty?“ podivil se.

Horác kývl. „Ještě nejsem hotový rytíř, já vím, ale myslím, že bych si s ním uměl poradit. A když si jeho okolí bude myslet, že ho přemohl nějaký rytíř, tak po nás nikdo nepůjde, ne?“

„Pani!“ halekal netrpělivý muž, „vy muset odpovídat moje požadavka!“ Horác povytáhl obočí a pohlédl na Halta.

„Musíme odpovědět na jeho požadavek. Jseš si jistý, že pro tebe není moc velké sousto?“ staral se hraničář. „Konec konců, je to opravdický rytíř.“

„Nu... ano,“ vypravil ze sebe Horác. Nechtěl, aby si Halt o něm myslel, že se vytahuje. „Ale on vlastně až tak moc dobrý není, že ne?“

„Že není?“ opáčil Halt kousavě. K jeho údivu chlapec zavrtěl hlavou.

„Ne. Ani ne. Podívejte, jak sedí na koni. Sotva se udrží v sedle. A kopí svírá moc křečovitě, vidíte? A taky se kouknete na jeho štít. Má ho spuštěný moc nízko na to, aby kryl například neočekávaný juliet, že?“

Haltovo obočí vyjelo vzhůru. „A co jako má být juliet?“

Horác zřejmě nepostřehl lehký posměch v hraničářově hlase. Klidně vysvětloval: „To je náhlá změna cíle při bodání kopím. Začne se zacílením na štít ve výši prsou a potom se v poslední chvíli zvedne hrot k helmici.“ Odmlčel se a potom trochu omluvně dodal: „Ani nevím, proč se tomu říká juliet. Prostě to tak je.“

Dlouhou dobu oba mlčeli. Horác se nevytahoval, to Halt poznal. Nejspíš vážně věděl, o čem mluví. Hraničář se zamyšleně poškrábal na tváři. Hodilo by se vidět, co vlastně Horác umí, uvažoval. Kdyby se to vyvíjelo nějak nepříznivě, mohl se Halt vždycky vrátit k původnímu plánu a toho uřvaného hlídače mostu prostě zastřelit. Byl tu ale ještě jeden malý zádrhel.

„Tedy, ne že bys nebyl schopen provést nějaké ty juliety, to ne. Ale ty jaksí nemáš kopí.“

Horác souhlasně přikyvoval. „Ano. Ze všeho nejdřív mu to jeho budu muset vyrazit. Což by nemělo být až tak těžké.“

„Pani!“ zvolal rytíř. „Vy muset odpovídat!“

„Zmlkni už,“ zamumlal Halt směrem k němu. „Takže by to nemělo být až tak těžké?“

Horác sešpulil rty a rázně zavrtěl hlavou. „Jen se na něj podívejte, Halte. Jsme tu chvíli a jemu to kopí už třikrát málem upadlo. Dokázalo by mu ho sebrat i děcko.“

Tomu se Halt musel zasmát. Tady stál Horác, sotva o něco víc než jen kluk, a prohlašoval, že i dítě by dokázalo vzít kopí rytíři, který jim zastoupil cestu. Pak si Halt uvědomil, čeho byl schopen, když byl v Horácově věku, a vzpomněl si, jak se Horác utkal s Morgarathem, mnohem nebezpečnějším protivníkem, než je ta směšná figurka u mostu. Znovu chlapce změřil pohledem a spatřil jen odhodlání a klidnou sebedůvěru.

„Ty vážně víš, o čem mluvíš, vid’?“ poznamenal. A i když to bylo vysloveno jako otázka, bylo to spíše zhodnocení skutečnosti. Horác opět přikývl.

„Já nevím, čím to je, Halte. Já mám pro takovéhle věci prostě cit. Sir Rodney mi řekl, že mám přirozené nadání.“

Totéž Haltovi říkal Gilan po souboji na Uthalských pláních. Halt náhle dospěl k rozhodnutí.

„Dobrá,“ řekl. „Tak to zkusíme po tvém.“

Otočil se k netrpělivému rytíři a hlasitě na něj volal.

„Pane, můj společník se rozhodl, že se s tebou utká v rytířském souboji!“ oznámil. Jezdec ztuhl v sedle jako prkno. Haltovi neuniklo, že nečekaná novina ho málem připravila o rovnováhu.

„Rytířska souboj?“ opáčil. „Tva společník není rytíř!“

Halt důrazně kývl, tak aby to muži nemohlo ujít.

„Ale ano, je!“ zakřičel. „Je to sir Horác z řádu Feuille du Chêne.“ Odmlčel se a bručel si pro sebe: „Nebo to snad mělo být Crêpe du Chêne? To je jedno.“

„Co jste mu řekl?“ zeptal se Horác, stáhl ze zad kulatý štít a navlékl si ho na levé předloktí.

„Řekl jsem, že jsi sir Horác z řádu Dubového listu,“ sdělil mu Halt. Potom nejistě dodal: „Alespoň myslím, že to jsem mu řekl. Možná jsem ale řekl, že jsi z řádu Dubového lívance.“

Horác na něj pohlédl a v očích měl známku nesouhlasu. Pravidla rytířství bral velmi vážně a věděl, že ještě není oprávněn používat titul „sir Horác“.

„Bylo to opravdu nutné?“ zeptal se a hraničář kývl.

„Ale ano. On nehodlá bojovat s kdekým, víš? Musí to být rytíř. Myslím, že si nevšiml, že máš nějakou zbroj,“

pokračoval, když si Horác pevně nasazoval na hlavu kuželovitou helmici. Už si natáhl kuklu kroužkové košile, která mu předtím visela pod pláštěm vzadu na šíji. Teď plášť rozeplnul a rozhlížel se, kam ho odložit. Halt k němu natáhl ruku.

„Dovol,“ nabídl se, vzal plášť a přehodil si ho přes sedlo. Horácovi neušlo, že Halt přitom dal pozor, aby velký luk zůstal volný. Učeň kývl hlavou směrem ke zbrani.

„Nebudete ho potřebovat,“ řekl.

„To už jsem slyšel,“ odtušil Halt a pak zvedl hlavu, protože strážce mostu opět něco volal.

„Tvoje pržitel nemít kopí,“ zakřičel a mávl svou vlastní desetistopou násadou z jasanového dřeva zakončenou železným hrotem.

„Sir Horác navrhuje boj mečem,“ odpověděl Halt. Rytíř divoce vrtěl hlavou.

„Ne! Ne! Ja nechat moje kopí!“

Halt nadzvedl obočí a pohlédl na Horáce. „Vypadá to, že rytířství je pěkná věc,“ řekl tiše, „ale když po někom chceš, aby kvůli němu zahodil tak dlouhou výhodu, najednou nic neplatí.“

Horác jen pokrčil rameny. „To vůbec nevádí,“ prohlásil klidně. Potom ho něco napadlo a zeptal se: „Halte, musím ho vážně zabít? Myslím, že si s ním dokážu poradit i bez toho.“

Halt otázku zvažoval.

„Není to povinnost,“ řekl učňovi. „Ale radši moc neriskuj. Ostatně, on by si zasloužil, aby ho někdo zabil. Pak by už nebyl tak chtivý vymáhat po kolemjdoucích peníze.“

Tentokrát byl na řadě Horác, aby dotčeně zdvihl obočí na hraničáře. Halt pokrčil rameny.

„Však víš, jak to myslím,“ dodal. „Jen si buď jistý, že si to můžeš dovolit, než ho necháš vyváznout tak lacino.“

„Seigneur!“ křikl rytíř. Založil si kopí do podpaží a zabodl svému koni ostruhy do slabin. „En garde! Teď ja tě zabít!“

Bylo slyšet, jak se ocel krátce oťřela o kůži, a Horác vytasil dlouhý meč z pochvy. Otočil Kikra tak, aby stál čelem k vyzyvateli.

„Za chvíličku s ním budu hotový,“ řekl Haltovi a Kikr vyrazil vpřed a po několika krocích přešel do trysku.

Patnáct

Kvůli nezdařenému pokusu o útěk měli Will s Evanlyn zakázáno vzdálit se dál než na padesát kroků od chat. Bylo po běhání, bylo po cvičení. Erak vymyslel pro své zajatce celou řadu nových úkolů, které měli vykonávat – od oprav provazových roštů na postelích v ložnici až po natírání prken v dolní části trupu *Vlčího větru* dehtem za pomoci kusů roztřepeného lana. Práce s horkým dehtem byla protivná, ale Evanlyn i Will ji přijímali odevzdaně.

I když byli takto omezeni, neuniklo jim, že napětí mezi oběma skupinami Skandijců vzrůstá. Slagor a jeho muži se nudili a chtěli rozptýlení, a proto hlasitě požadovali, aby byli oba mladí Araluenci zbičováni. Slagor si olizoval vlhké rty a nabízel se, že se toho úkolu ujme sám.

Erak velmi drsně Slagorovci doporučil, aby si hleděl svého. Začínal už mít plné zuby Slagorova chvástání a jízlivostí i zlomyslného popichování, kterým jeho chlapi při každé příležitosti častovali posádku *Vlčího větru*. Slagor byl zbabělec a surovec, a když ho Erak srovnal s oběma zajatci, překvapeně zjistil, že sám má mnohem víc společného s Willem a Evanlyn než s vlastním krajanem. Nechoval k nim žádnou nenávist kvůli pokusu o útěk. Na jejich místě by zkusil totéž. Teď když

Slagor kvůli svému zvrhlému potěšení prahnul po jejich krvi, Erak cítil, že jsou mu nějak bližší.

Pokud šlo o Slagorovy námořníky, byl Erak nezvratně přesvědčen, že na Skorghijlu jen kazí vzduch.

K výbuchu došlo jednoho večera při jídle. Will právě prostíral na stůl misky a několik ostrých nožů. V místě, kde seděli kapitáni Erak a Slagor s lodními důstojníky, přelévala Evanlyn polévku z velkého hrnce do hrnce na stole. Jak se nahýbala mezi skirlem Slagorem a jeho prvním důstojníkem, Slagor se při poznámce jednoho ze svých mužů náhle rozesmál, prudce se zvrátil na židli a rozhodil rukama. Jednou rukou přitom vrazil do plné naběračky a horká polévka mu polila holé předloktí.

Slagor zavyl bolestí, popadl Evanlyn za zápěstí, přitáhl ji k sobě a surově jí zkroutil ruku, takže se bezmocně sklonila nad stůl. Hrnec s polévkou i naběračka třeskly o zem.

„Zatracená holka! Tys mě opařila! Jen se na to podívej, ty jedna líná araluenská mrcho!“ Politou ruku jí nastrkoval před obličej, druhou ji stále držel. Evanlyn slyšela, jak mu při nadechování píská v nose. S odporem vnímala i zápach jeho nemytého těla.

„Omlouvám se,“ vyhrkla chvatně a svíjela se bolestí, protože jí kroutil ruku dál. „Ale vy jste do té naběračky strčil.“

„Takže to byla moje chyba, jó? Já tě naučím omlouvat skirlovi!“

V obličejí byl brunátný hněvem a sahal po karabáči ze tří řemínků, který nosil za pasem. Říkal mu „povzbuzovák“ a tvrdil, že ho používá na lenivé veslaře – čemuž nikdo z těch, kdo ho znali, nevěřil. Všeobecně se vědělo, že nemá na to, aby se odvážil udeřit statného veslaře.

Ale mladé děvče, to bylo něco jiného. A zejména teď, když byl opilý a rozzuřený.

Jídelna ztichla. Venku kolem chaty kvílel všudypřítomný vítr. Uvnitř, v začouzené místnosti nejasně osvětlené ohněm a olejovými lampami, jako by všichni na chvíli ztuhli.

Erak, usazený naproti Slagorovi, potichu zaklel. Will na opačné straně místnosti opatrně odložil hromádku misek. Upíral pohled na Slagora, stejně jako všichni ostatní, na jeho obličej nezdravě zarudlý kořalkou, na jeho oči a na to, jak mu jazyk neustále kmitá mezi křivými, zažloutlými zuby a navlhcuje masité rty. Hraničářský učeň nepozorovaně sebral jeden z nožů – těžký nůž s dvojítm ostřím, který sloužil k porcování nasoleného masa. Byl dlouhý asi tak osm palců a trochu připomínal zmenšený saxonský nůž, na jaký byl Will po spoustě hodin strávených při výcviku s Haltem víc než zvyklý.

Nyní se konečně ozval Erak. Promluvil hlubokým, umírněným hlasem. Už to samo o sobě stačilo, aby jeho posádka zpozorněla a naslouchala. Když Erak láteřil a křičel, zpravidla to bylo v žertu. Věděli, že když mluví tiše a naléhavě, je zosobněné nebezpečí.

„Slagore, pusť ji,“ řekl.

Slagorova tvář se stáhla hněvem. Rozzuřila ho ta slova i sebejistý tón rozkazu, který byl za nimi.

„Opařila mě!“ vykřikoval. „Udělala to schválně a bude za to potrestaná!“

Erak sáhl po svém poháru a zhluboka se napil piva. Když znovu promluvil, bylo znát, že už má skirla Slagora plné zuby.

„Říkám ti to znovu. Pusť ji. Je to moje otrokyně.“

„Otroci potřebují pevnou ruku,“ prohlásil Slagor a rychle přešel očima celou místnost. „Všichni jsme viděli, že ty se k tomu moc nemáš, tak je čas, aby to někdo udělal za tebe!“

Evanlyn využila toho, že je soustředěný jinam, a pokusila se mu vykroutit. On však její záměr vycítil a snadno jí ho překazil. Několik členů posádky *Vlčího tesáku* – ti, co byli nejvíc opilí – mu sborově přizvukovalo.

Erak se rozmýšlel. Mohl by se jednoduše natáhnout, Slagora praštit a poslat ho do bezvědomí. Dokonce by kvůli tomu ani nemusel vstát z místa. Jenže to by nestačilo. Všichni přítomní věděli, že by Slagora hravě zvládl, a tak by se tím nic nezměnilo. Už měl toho chlapa po krk a chtěl ho pokořit a

ponížit. Slagor si nic lepšího nezasloužil a Erak věděl, jak to navléknout.

Povzdechl si, jako by ho celá ta věc obtěžovala, a nahnul se přes stůl. Mluvil pomalu, tak jako se mluví s někým, kdo nepobral moc rozumu – což, jak ho napadlo, bylo dost výstižné pojmenování Slagorových duševních schopností.

„Slagore, já mám za sebou těžké tažení a tihle dva jsou jediný můj zisk. Já si nepřeju, abys zavinil smrt jednoho z nich.“

Slagor se drsně zachechtal. „Jseš na ty dva moc měkkej, Eraku. Prokážu ti službičku. A navíc, vejprask jí nezabije. Jen bude propříště poslušnější.“

„Já nemluvil o té holce,“ klidně řekl Erak. „Já myslel toho kluka.“

Kývl hlavou směrem na druhou stranu místnosti, kde bylo v mihotavém světle vidět Willa. Slagor sledoval jeho pohled a stejně se zachovali i ostatní.

„Toho kluka?“ Nechápatě svraštil čelo. „Já nemám žádnéj zájem potrestat jeho.“

Erak několikrát pokýval hlavou. „To já vím,“ odvětil. „Ale jak se tý holky dotkneš karabáčem, je víc než jistý, že on tě zabije. A já pak budu muset za trest zabít jeho. A já nehodlám ztratit tolik. Takže pusť tu holku.“

Někteří Skandijci se při Erakově věcném vysvětlování začínali usmívat. Byli mezi nimi i Slagorovi muži.

Slagorova tvář potměla a obočí se stáhlo vztekem. Nesnášel, když si z něho Erak utahoval, a stejně jako většina ostatních si myslel, že Erak ho jenom shazuje, když se tváří, že by ho ten maličký araluenský usmrkanec snad mohl porazit.

„Tobě přeskočilo, Eraku,“ ušklíbl se. „Ten kluk je nebezpečnej asi tak jako myš. Jednou rukou bych ho přerazil na dvě půlky.“

Naznačil příslušný pohyb volnou rukou, kterou nesvíral Evanlyninu paži.

Erak se na něj usmál. V tom úsměvu nebylo ani stopy po legraci.

„Zabil by tě dřív, než bys k němu stačil vykročit,“ prohlásil.

Z jeho hlasu zaznívala naprostá jistota, která dávala najevo, že nežertuje. Vycítili to všichni přítomní a nastalo hrobové ticho. Vycítil to i Slagor. Zamračil se a pracně se snažil pochopit, co bylo právě řečeno. Pálenka mu zamlžila rozum. Něco mu tady pořád nesedělo. Chystal se promluvit, ale Erak zvedl ruku a zadržel ho.

„Řek bych, že ho vlastně nemůžeme nechat, aby tě zabil a tak to dokázal,“ prohlásil a bylo znát, jak ho to mrzí. Rozhlédl se po místnosti a jeho oči se zastavily na poloprázdném soudku s pálenkou na druhém konci stolu. Ukázal směrem k němu.

„Svengale, pošli mi sem ten soudek,“ požádal. Jeho zástupce strčil do soudku a ten se lehce přesunul po drsném stole až před kapitána. Erak si ho zkoumavě měřil.

„Má zhruba takovou velikost jako tvoje dutá palice, Slagore,“ poznamenal s nepatrným úsměvem. Pak zvedl ze stolu svůj nůž a do tmavého dřeva soudku hbitě udělal dva světlejší zářezy.

„A řekněme, že tohle jsou tvoje oči.“

Postrčil soudek přes stůl, tak aby stál vedle Slagora a téměř se dotýkal jeho lokte. Mezi přihlížejícími muži to nedočkavě zašumělo. Byli zvědaví, co přijde. Jenom Svengal s Horakem, kteří byli s Erakem tenkrát u mostu, měli mlhavou představu, k čemu se jejich jarl chystá. Věděli, že chlapec je hraničářský učeň. Na vlastní oči viděli, že je to protivník, jakého je třeba brát vážně. Tady ale neměl žádný luk a ani jeden z nich nezahlédl to, co neuniklo Erakovi: nůž, který Will skrýval pod pravým předloktím.

„Nuže, chlapče,“ pokračoval Erak, „ty oči jsou trochu moc blízko u sebe, ale tak je má i Slagor.“ Mezi Skandijci zašuměl smích a Erak teď promluvil přímo k nim. „Budeme je všichni pozorně sledovat a uvidíme, jestli se mezi nima něco objeví, co říkáš?“

Při těch slovech předstíral, že upřeně zírá na soudek postavený na stole. Nemohlo tomu být jinak, než že všichni ostatní, kdo byli v místnosti, následovali jeho příkladu. Will se

krátce rozmýšlel, ale cítil, že Erakovi může věřit. Sdělení, které k němu vysílal skandijský vůdce, bylo naprosto jasné. Rychle se rozmáchl a horním obloukem poslal rotující nůž přes místnost.

Nůž se krátce zablýskl, když se od něj odrazilo světlo olejových lamp a zář ohně. Vzápětí se čepel ostrá jako břitva s hlasitým zaduněním zabodla do dřeva – těsně vedle středu mezery mezi oběma zářezy. Soudek se vlivem nárazu posunul o dobré čtyři palce vzad.

Slagor polekaně zařval a ucukl. Bezděčně pustil Evanlyninu ruku ze svého sevření. Dívka rychle uskočila, a když jí Erak kývnutím hlavy ukázal směrem ke dveřím, vyběhla z místnosti. Nikdo si jí v tom zmatku nevšímal.

Všichni vykřikli překvapením. Erakovi muži se začali smát a vynikající trefu odměnili potleskem. Nakonec se přidala i Slagorova posádka a jejich skirl seděl a mračil se na celý svět. Nebyl oblíbený. Jeho muži s ním šli proto, že měl dost peněz, aby zajistil loď potřebnou k loupežným výpravám. Několik z nich teď posměšně napodobovalo polekaný výkřik, který Slagorovi unikl, když nůž udeřil do dřeva.

Erak se zvedl z lavice a začal obcházet stůl.

„Tak vidíš, Slagore,“ vykládal při tom, „kdyby tady ten kluk zamířil na nesprávnou dubovou palici, zaručeně by už bylo po tobě a já bych ho za trest musel zabít.“

Zastavil se těsně u Willa a ušklíbl se na Slagora. Skirl seděl shrbený na lavici a čekal, co se bude dít dál.

„Je to tak,“ pokračoval Erak, „ted’ ho prostě musím ostře pokárat za to, že vylekal tak významnou osobu, jako jseš ty.“

A než si Will stačil uvědomit, že se blíží rána, dopadla Erakova pěst na jeho spánek a poslala ho v bezvědomí k zemi. Erak pohlédl na Svengala a ukázal na bezvládnou postavu nataženou na podlaze z hrubě otesaných prken.

„Hod’ to nevychovaný štěně do jeho kutlochu,“ nařídil. Pak se otočil a vyšel ven do noci.

Venku, na svěžím studeném vzduchu, pohlédl k nebi. Obloha byla čistá. Vítr pořád ještě foukal, ale nebyl tak silný a stácel se k východu. Období letních bouří skončilo.

„Je na čase odsud vypadnout,“ řekl Erak jasným hvězdám.

Šestnáct

Souboj, chceme-li to tak nazývat, se odehrál velice rychle. Dva jízdní válečníci se rozjeli proti sobě, kopyta bojových koní duněla po hrbolaté cestě, vyhazovala do vzduchu hroudy hlíny a zanechávala za sebou oblaka prachu.

Galický rytíř měl kopí zdvižené. Halt si teď všiml chyby, na niž upozorňoval Horác. Druhý jezdec už od začátku kopí svíral příliš pevně a hrot se při jízdě komíhal. Kdyby kopí trochu uvolnil, mohl by hrotem neustále mířit na cíl. Takhle se při každém pohybu koně kopí zvedalo, klesalo a pohupovalo do stran.

Horác jel naproti tomu klidně s mečem opřeným o rameno a šetřil si síly až na okamžik střetu.

Střetli se štít proti štítu, jak bylo zvykem. Halt tak trochu očekával, že Horác zopakuje manévr, který uplatnil proti Morgarathovi, a v poslední chvíli otočí koně na druhou stranu. Učeň však udržoval přímou dráhu útoku. Když k cíli chybělo asi deset kroků, meč sjel obloukem z klidové polohy, jeho hrot opsal kroužek a pak, když se špička kopí přiblížila k Horácovu štítu, meč, dosud kroužící ve vzduchu, lehce kopí zachytil a švihem ho zvedl nahoru nad mladíkovu hlavu.

Na pohled to působilo jednoduše, ale Halt si uvědomoval, že Horác má opravdu přirozený cit pro zacházení se zbraněmi. Galický rytíř, vzepřený v očekávání úderu kopím do Horácova štítu, náhle zjistil, že jeho tělo se naklání dopředu a nenaráží na žádný odpor. Zakymácel se a cítil, že padá ze sedla. V zoufalém pokusu udržet se na koni chňapl po sedlové hrušce.

Ke své smůle to provedl pravou rukou, jež se zároveň snažila neztratit vládu nad neposlušným kopím, které, nadzdvíženo krouživým pohybem Horácova meče, nyní ve velkém oblouku stoupalo vzhůru. Galík nedokázal najednou uhlídat rovnováhu i kopí. Když byl přinucen pustit kopí, ozvalo se zpod helmice přidušené zaklení.

Zuřivě zašmátral po jilci svého meče, pokoušel se ho vyprostit z pochvy a provést další výpad.

Naneštěstí pro něj však mělo dojít pouze k jedinému výpadu.

Halt v tichém obdivu kroutil hlavou a sledoval Horáce. Když zneškodnil kopí, ihned zadržel Kikra a pomocí kolen a otěží, které držel v ruce se štítem, ho otočil na zadních dřív, než galický rytíř stačil projet kolem.

Mečem stále opisoval malé kroužky, kterými si uvolňoval zápěstí. Pak máchl mečem v dalším oblouku a zbraň s hlasitým třesknutím narazila do zadní části helmice druhého jezdce.

Halt sebou škubl při představě, jak to asi muselo znít uvnitř toho plechového hrnce. Bylo by přehnané očekávat, že jeden silný úder prorazí pevný kov. Aby k tomu došlo, byla by jich zapotřebí celá řada. V helmici se však udělal pořádný zub a prudkost rány se přenesla přímo do lebky, na níž helmice seděla.

Rytířovy oči ukryté před zraky obou Araluenců se rozjely, zašvidraly a pak se zavřely.

Nato se muž zvolna sesunul na bok, vypadl ze sedla, žuchl na zaprášenou zem a zůstal nehybně ležet. Kůň ještě chvíli cválal, ale když zjistil, že už ho nikdo nepobízí, zvolnil do kroku, sehnul hlavu a začal okusovat přerostlou travu u cesty.

Horác pomalu klusal na koni zpět a zastavil v místě, kde ležel rozplácnutý galický rytíř.

„Říkal jsem vám, že není moc dobrý,“ pronesl docela vážně k Haltovi.

Hraničář si obvykle zakládal na svém zdrženlivém chování. Ted' se však nedokázal ubránit a v obličeji se mu objevil široký úsměv.

„Nu, to asi není,“ řekl důstojnému mladíkovi před sebou. „Tys ale rozhodně vypadal dost zdatně.“

Horác pokrčil rameny. „Takové věci se přece učím,“ odpověděl prostě.

Halt pochopil, že tenhle hoch zkrátka nemá domýšlivost v povaze. Bojová škola na něj měla nepochybně dobrý vliv. Ukázal na rytíře, který se ted' začínal probírat k vědomí. Jeho paže i nohy sebou pocukávaly, což mu dodávalo vzezření polomrtvého brouka.

„On se je nejspíš taky učil,“ podotkl a potom dodal: „Dobrá práce, milý Horáci.“

Chlapec se zapýřil radostí nad Haltovou chválou. Věděl, že hraničář není z těch, kdo plýtvají jalovými poklonami.

„Tak co s ním ted' provedeme?“ zeptal se a špičkou meče ukázal na padlého nepřítele. Halt hbitě sjel ze sedla a přistoupil k muži.

„Dovol, ať se o to postarám,“ řekl. „Udělá mi to radost.“

Popadl ležícího muže za ruku a vytáhl ho do polohy vsedě. Omráčený rytíř pod helmici něco mumlal. Když měl ted' Horác možnost podívat se pořádně zblízka, viděl, že konce kníru vyčuhují po obou stranách ze zavřeného hledí.

„Děkuji vás, pane,“ blábolil rytíř nesouvisle, když ho Halt vytáhl do víceméně vzpřímeného sedu. Začal hrabat nohama a pokoušel se vstát. Halt ho však vrátil do sedu, nijak zvlášť šetrně.

„Dost, to stačí,“ řekl hraničář a nadzvedl muži bradu. Horác si všiml, že v ruce drží menší z hraničářských nožů, a na chvíli se vyděsil, že Halt má v úmyslu podříznout rytíři krk. Nato Halt obratným pohybem přeřízl kožený řemínek, který

muži přidržoval na hlavě helmici. Jakmile řemen povolil, Halt mu helmici prudce stáhl a odhodil ji do křoví u cesty. Rytíř slabě zakňoural, protože konce kníru přitom musely projít dosud spuštěným hledím.

Horác vsunul meč do pochvy, s konečnou platností si byl jistý, že tenhle rytíř nepředstavuje žádnou hrozbu. Pokud šlo o poraženého válečníka, ten mžoural na Halta a na postavu tyčící se ještě výš nad nimi na koňském hřbetě. Jeho oči stále ještě nedokázaly zaostřit.

„Budeme pokračovat boj pěšky,“ prohlásil třaslavým hlasem. Halt ho srdečně poplácal po zádech, načež se muži opět roztočily panenky.

„Ani nápad. Prohráls, kamaráde. Svalil ses podle pravidel. Sir Horác, rytíř řádu Dubového listu, se rozhodl, že ušetří tvůj život. I když,“ pokračoval Halt a dovolil, aby se mu do hlasu vloudilo jisté pochmurné pobavení, „tvoje zbraně, brnění, kůň i ostatní věci podle pravidel rytířství propadají siru Horácovi.“

„Opravdu?“ zeptal se Horác trochu nedůvěřivě.

Halt pokýval hlavou.

„Opravdu.“

Rytíř se opět pokusil zvednout, ale stejně jako předtím mu to Halt nedovolil.

„Ale, pani...,“ zpěchoval se chabě. „Ma zbraně a brnění? To jistě ne?“

„To jistě ano,“ odtušil Halt. Rytířův obličej, už tak roztřesený a bledý, zesinal ještě víc, když muž pochopil plný význam toho, co cizinec v šedé pláštěnce říká.

„Halte,“ vmísil se do toho Horác, „nebude tak trochu bezmocný, beze zbraní a bez koně?“

„Ano, nepochybně bude,“ zněla spokojená odpověď. „Což mu podstatně ztíží okrádání nevinných pocestných, kteří chtějí přejít přes tenhle most.“

Horácovi se rozbřesklo. „Aha,“ prohlásil zamyšleně. „Už rozumím.“

„Přesně tak,“ řekl Halt a významně na něj pohlédl. „Dnes jsi odvedl dobrou práci, Horáci. A všimni si,“ pokračoval,

„netrvalo ti to ani dvě minuty. Ale tohohle bezohledného dravce vyřadíš z činnosti a cesta bude pro všechny trochu bezpečnější. A samozřejmě, my teď získáme docela slušnou drátěnou košili, meč, štít i pěkného koně a můžeme to prodat v další vesnici, do které přijedeme.“

„Víte jistě, že taková jsou pravidla?“ ujišťoval se Horác. Halt se na něj usmál od ucha k uchu.

„Ale ano. To všechno je poctivé a čestné. A on to věděl. Zkrátka se měl pořádně podívat, když nás vyzýval. A teď, krasavče,“ oslovil skleslého rytíře u svých nohou, „nám odevzdej tu svou drátěnou košili.“

Zmatený rytíř začal příkaz zdráhavě plnit. Halt se zářivě usmál na svého mladého společníka.

„Začíná se mi v Galice líbit mnohem víc, než jsem čekal,“ poznamenal.

Sedmnáct

O dva dny později *Vlčí vítr* opustil přístav Skorghijl a zamířil na severovýchod do Skandie. Slagor a jeho muži zůstávali, čekaly je nejnnutnější opravy lodi a teprve potom neslavný návrat do domovského přístavu. Na to, aby dál pluli na západ a využili období nájezdů, byla jejich loď příliš vážně poškozená. Slagorovo rozhodnutí vyplout brzy se nevyplatilo.

Vítr, který po řadu týdnů vál od severu, se nyní změnil na západní, což Skandijcům umožnilo napnout velkou hlavní plachtu. *Vlčí vítr* hladce ujížděl po našedlém moři a nechával za sebou širokou stopu. Loď plula jedna radost, a jak překonávala míli za mílí, nálada posádky se zlepšovala, protože se přibližovali k rodné zemi.

Pouze Will s Evanlyn nesdíleli všeobecnou radost. Skorghijl bylo ošklivé místo, pusté a nepřátelské. Ale měsíce tam strávené alespoň posunuly okamžik, kdy se budou muset rozdělit. Věděli, že mají být v Hallasholmu prodáni do otroctví, a bylo nanejvýš pravděpodobné, že se dostanou každý k jinému pánovi.

Will se jednou pokusil povzbudit Evanlyn pro případ jejich možného rozdělení.

„Hallasholm prý není moc velký,“ řekl, „takže i kdyby nás rozdělili, budeme se třeba moct vídat. Konec konců, nemůžou očekávat, že budeme pracovat čtyřicet hodin denně sedm dní v týdnu.“

Evanlyn na to neřekla nic. Její dosavadní zkušenosti se Skandijci jí říkaly, že přesně to očekávají.

Erak si všiml, že na ně padla zádušná a truchlivá nálada, a zahlodal v něm soucit. Přemýšlel, jestli by se nenašel nějaký způsob, jak zajistit, aby zůstali pohromadě.

Pochopitelně si je mohl ponechat jako otroky sám. Jenže on vlastně žádné osobní otroky nepotřeboval. Jako skandijský vojenský velitel žil v kasárnách pro důstojníky a tam se o něj starali vojenští sluhové. Kdyby si oba Araluence nechal u sebe, musel by platit za jejich jídlo a oblečení. A byl by za ně i odpovědný. Nespokojeně potřásl hlavou a tenhle nápad zavrhl.

„K čertu s nimi,“ zabručel mrzutě a pustil je z hlavy. Upřel pozornost k udržování lodi ve správném kurzu a soustředěně se mračil při sledování střelky plovoucí v nádobě u kormidla.

* * *

Dvanáctého dne plavby spatřili skandijské pobřeží – přesně tu část, kam měli podle Erakova předpokladu dorazit. Podle obdivných pohledů, které členové posádky vrhali na jarla, Will soudil, že to byl špičkový výkon.

Během následujícího dne se přiblížili k pobřeží natolik, že ho Will s Evanlyn dokázali rozeznat podrobněji. Zdálo se, že Skandie je zemí vysokých útesů a zasněžených hor.

„Povedlo se mu přesně trefit Lokaskej proud,“ sdělil jim Svengal, když se chystal vylézt na pozorovatelnu ve stěžňovém kříži. Veselý zástupce kapitána pocíťoval k Willovi a Evanlyn jistou náklonnost. Věděl, že jejich život v otroctví bude tvrdý a nemilosrdný, a tak se jim to dopředu snažil vynahradit několika přátelskými slovy, kdykoli to bylo možné. Jeho další poznámka, která sice byla míněna v dobrém, bohužel nepotěšila ani jednoho z nich.

„No jo,“ prohlásil, když se chytil lana, po němž chtěl vyšplhat nahoru na stěžen, „měli bysme dorazit domů tak za dvě za tři hodinky.“

Jak se ukázalo, mýlil se. Vlčí loď, poháněná opět vesly, tiše proplula závojem husté mlhy v ústí hallasholmského přístavu ani ne hodinu a čtvrt nato. Když se město Hallasholm vynořilo z mlhy, Will s Evanlyn mlčky stáli uprostřed lodi.

Hallasholm nebyl velký. Ležel na úpatí vysokých hor porostlých borovicovým lesem a skládal se z nějakých padesáti domů. Všechny byly přízemní a postavené z borového dřeva, se střechou z došků zpevněných drny.

Domky se soustřeďovaly kolem okrajů přístavu, v němž se nacházelo nejméně tucet vlčích lodí. Některé kotvily, jiné byly vytažené na souš a ležely na boku. Na jejich trupech se pracovalo – lidé sváděli nikdy nekončící boj s lodními červy, kteří se zavrtávali do dřeva a rozežírali ho. Snad ze všech komínů stoupal kouř a chladný vzduch byl prosycený silnou vůní hořícího borového dříví.

Nejvýznamnější budova, Ragnakova Velká dvorana, byla vystavěna ze stejného dřeva jako ostatní domy ve městě. Byla však větší, delší a širší a měla špičatou střechu, díky níž vyčnívala nad ostatní domy. Stála uprostřed města a vévodila svému okolí. Kolem dokola se táhl suchý příkop a palisáda – opět z borových klád, jak si povšiml Will. Ve Skandii se zřejmě stavělo především z borového dřeva. Z hlavního nábreží vedla až k bráně v palisádě dlouhá a široká cesta.

Přes klidnou hladinu vody v přístavu se Will upřeně díval na město a říkal si, že jindy a za jiných okolností by mu úpravně seřazené domy a zasněžené hory zvedající se za nimi připadaly docela hezké.

Právě teď ale neviděl nic, co by ho na jejich novém domově přitahovalo. Zatímco oba s Evanlyn sledovali přístav před sebou, začínal kolem nich zlehka poletovat sníh.

„Řekl bych, že tu asi bude zima,“ tiše prohodil Will.

Cítil, jak mu do dlaně vklouzla Evanlynina studená ruka. Jemně ji stiskl a doufal, že tím dívce dodá odvahu. Což bylo něco, co on sám v tu chvíli zoufale postrádal.

Osmnáct

„Já ti říkal, že díky tomu znaku na štítě se nám bude cestovat snadněji,“ připomněl Halt Horácovi.

Pohodlně seděli v sedlech, Halt s jednou nohou přehozenou přes hrušku, a sledovali galického rytíře, který jim původně zastoupil cestu k nedalekému rozcestí, jak pobodl koně a kalupem cválal pryč, do bezpečí nedalekého města. Horácovy oči sjely k znaku zeleného dubového listu, který Halt nakreslil na jeho jinak prázdném štítě.

„Přece víte,“ ohrazoval se lehce nesouhlasně Horác, „že já vlastně nemám oprávnění nosit erb, dokud nebudu řádně pasován na rytíře.“ Výcvik ve škole sira Rodneyho byl hodně přísný a Horác měl někdy dojem, že Halt nebere dostatečné ohledy na pravidla rytířského chování. Vousatý hraničář se na něj úkosem podíval a pokrčil rameny.

„Když už je o tom řeč,“ poznamenal, „dokud nebudeš náležitě pasován, nemáš ani oprávnění bojovat s žádným z těchto rytířů. Ale nevšiml jsem si, že by ti to nějak zvlášť vadilo.“

Od prvního setkání u mostu byli oba Aralueni už šestkrát zastaveni loupeživými rytíři, číhajícími u rozcestí, mostů a v úzkých roklinách. Se všemi to až s neuctivou rychlostí vyřídil

svalnatý bojovnický učeň. Halt byl uchvácen mladíkovou obratností a přirozeným nadáním. Jednoho po druhém vyhazoval Horác ty samozvané strážce ze sedel – nejprve několika pohotově umístěnými údery meče a v poslední době, poté, co ukořistil dobré a spolehlivé kopí, které mu pěkně sedělo v ruce a bylo správně vyvážené, zdrcujícím útokem, při němž byl protivník vymrštěn ze sedla a odletěl hodný kus za zadek svého cválajícího koně. Prozatím Horác s Haltem nashromáždili slušnou sbírku brnění a zbraní, přivázanou u sedel zabavených koní. Až dorazí do dalšího většího města, měl Halt v plánu prodat koně, brnění i zbraně.

Přes všechnu upřímný obdiv k Horácovým schopnostem a navzdory pochmurnému uspokojení, které pocítil vždy, když viděl, jak je zneškodněn další tyranský vydržiduch, Halt nelibě nesl zpoždění, které kvůli soubojům při svém putování nabírali. I bez toho bude pro ně obtížné dostat se ke vzdálené hranici se Skandií dřív, než se stane kvůli zimním vichřicím neprůchodnou. A proto se před pěti dny, když tábořili v polorozpadlé stodole opuštěného statku, prohraboval hromadami starých rezavějících nástrojů a zteřelých pytlů tak dlouho, až objevil tyglík použitelné zelené barvy a starý seschlý štětec. S jejich pomocí pak na Horácův štít namaloval zelený dubový list. Výsledek odpovídající jeho očekávání se brzy dostavil. Zvěsti o siru Horácovi z řádu Dubového listu je předcházely. Jakmile teď loupeživí rytíři viděli, že se k nim blíží, zpravidla se po spatření znaku na Horácově štítu otočili a vzali do zaječích.

„Nemůžu říct, že by mi bylo líto, že prchá,“ přiznával Horác a jemně pobídl Kikra k uvolněnému rozcestí. „To rameno mě ještě nepřestalo bolet.“

Jeho poslední soupeř byl podstatně zdatnější, než bylo u těchto hrdinů z lesních cest běžné. Nezastrašil ho znak dubového listu na štítu, ani se nenechal vyvést z míry Horácovou pověstí, a s vervou se pustil do boje. Během souboje trvajícího několik minut se jedna rána jeho palice

odrazila od horního okraje Horácova štítu a zasáhla bojovníckého učeně do ramene.

Úder byl sice našťestí ztlumen štítem, jinak by Horácovi nejspíš zlomil ruku. Způsobil však bolestivou podlitinu a Horác pořád ještě nemohl hýbat rukou ani ramenem tak, jak by chtěl.

Hned poté, co palice natropila takovou škodu, Horácův meč rubovým sekem třískl do obličejové části mužovy helmice, vyťal v ní ostrý zub a poslal rytíře k zemi na lesní cestu, kde zůstal ležet v hlubokém bezvědomí.

Teď se Horácovi ulevilo, že zatím nemusel bojovat.

„Noc strávíme ve městě,“ oznámil mu Halt. „Třeba se nám podaří sehnat nějaké bylinky a já ti pak na tu tvou ruku dám teplý obklad.“ Neuniklo mu, že Horác ruku šetří. I když si nijak nestěžoval, zřejmě ho hodně bolela.

„To by se mi líbilo,“ zasníl se Horác. „Strávit noc v opravdické posteli bude skvělá změna po tak dlouhé době, kdy přespáváme na tvrdé zemi.“

Halt posměšně odfrkl. „Bojová škola očividně není, co bývala,“ odtušil. „To je mi pěkné, když starochovi jako já se spí pod širým nebem pohodlně a mladý kluk je z toho celý ztuhlý a rozbolavělý.“

Horác pokrčil rameny. „Ať je to jak chce,“ vedl si svou, „já se přece jen dnes rád vyspím v posteli.“

Halt se vlastně cítil úplně stejně. Před Horácem to ovšem nehodlal dát najevo.

„Možná bychom sebou měli hodit,“ prohlásil, „a dostat tě do měkké postele, než ti vypoví poslušnost všechny klouby.“

Nato pobídl Abelarda do volného klusu. Cuk jedoucí za ním ihned zrychlil a vyrovnal krok. Horáce to zaskočilo, a protože ho navíc zdržovali i zabavení koně, které vedl za sebou, zůstal kus pozadu.

V ulicích města vzbudil průvod bojových koní s nákladem brnění a zbraní poměrně živý zájem. Horác si znovu všiml, jak se jim lidé horlivě klidí z cesty. Vnímal, že na něho vrhají kradmé pohledy, a když projížděl davem, víc než jedenkrát

zaslechl, jak si šeptají „chevalier du chène“. Zvědavě pohlédl na Halta.

„Co to říkají?“ zeptal se. Halt ukázal na obrázek dubového listu na štítu zavěšeném na vidlici Horácova sedla.

„To mluví o tobě. Říkají ‚dubový rytíř‘. Tvoje sláva se zřejmě šíří rychle.“

Horác se zamračil. Nebyl si jistý, jestli ho to těší, nebo ne.

„Doufejme, že kvůli tomu nebudou nějaké potíže,“ vyjádřil se nejistě. Halt pouze pokrčil rameny.

„V takovémhle malém městečku? To je málo pravděpodobné. Spíš naopak, řekl bych.“

Bylo to opravdu malé městečko, vlastně ne o mnoho víc než pouhá vesnice. Mělo jen jednu hlavní ulici, úzkou tak, že jejich koně by po ní sotva mohli jet vedle sebe. Pěší obyvatelé před nimi museli uhýbat do postranních uliček. Tam zůstávali, dokud malý průvod bojových koní s klapotem kopyt poklidně neprojel kolem nich.

Ulice nebyla dlážděná, byla to spíš cesta pokrytá prachem, který se při každém dešti rychle měnil v mazlavé bláto. Domy byly nízké, většinou přízemní, a vypadaly o něco menší, než bývá obvyklé.

„Pozorně se dívej po nějakém hostinci,“ tiše řekl Halt.

Putovat s věhlasným člověkem byla pro Halta nová zkušenost. V Araluenu byl zvyklý, že když se někde objevil příslušník hraničářského sboru, vítala ho podezíravost a občas strach. Šedo-zelené pláštěnky s hlubokou kapucí byly obyvatelům království známy. Se značným potěšením tady v Galice zaznamenal, že hraničářský stejnokroj ani příznačná výzbroj v podobě dlouhého luku a dvou nožů zřejmě nevzbuzovaly téměř žádný zájem.

S Horácem to bylo úplně jinak. Jeho pověst je očividně předběhla a lidé na něj pohlíželi se směsicí podezíravosti a bázně, kterou byl Halt po léta zvyklý spojovat sám se sebou. Takový stav věcí Halta vcelku těšil. Kdyby nastaly nějaké potíže, mohlo by pro něj a pro Horáce být rozhodující

výhodou, že lidé za větší hrozbu pokládali mladého kolohnáta ve zbroji.

Pravdou ovšem bylo, že starší, trochu prošedivělý muž v těžko popsatelné pláštěnce byl jako možný nepřítel nesrovnatelně nebezpečnější.

„Tam vpředu,“ zvolal Horác a přetrhl Haltovy úvahy. Halt pohlédl směrem, kam ukazoval chlapcův prst, a spatřil stavení. Bylo větší než ostatní a mělo jedno poschodí, nebezpečně nachýlené nad ulici a poněkud vratce podpírané hrubými dubovými trámy vybíhajícími z přízemí. Omšelý vývěsní štít se mírně pohupoval ve větru. Neumělou rukou a oprýskávající barvou byl na něm vyvedený pohár na víno a miska s jídlem.

„Dnes večer si moc velké naděje na pěknou měkkou postel nedělej,“ varoval Halt bojovníckého učně. „V lese by se nám možná spalo pohodlněji.“ Nechal si pro sebe, že by také skoro jistě spali ve větší čistotě.

Jak se ukázalo, trochu hostinci křivdil. Byl malý a jeho stěny nebyly právě rovné. Strop byl nízký a hrbolatý, a když stoupali nahoru, aby si prohlédli nabízený pokoj, schodiště se zjevně naklánělo ke straně.

Ale přinejmenším tam bylo čisto a v pokoji bylo velké zasklené okno, nyní otevřené, aby dovnitř mohl čerstvý odpolední vánek. Když vyhlédli a prohlíželi si změť špičatých střech okolních domů, zavanula k nim vůně čerstvě zoraných polí.

Hostinský i jeho žena byli postarší lidé, ale na své dva nové hosty se aspoň tvářili přívětivě a přátelsky – zejména poté, co spatřili náklad zbraní a brnění navršený na koních seřazených před hostincem. Usoudili, že mladý rytíř je dozajista majetný člověk. A také význačná osoba podle toho, jak všechno zařizování nechával na svém sluhovi, dost nevrlem chlapíkovi v šedo-zelené pláštěnce. Hostinský ve své omezené nadutosti předpokládal, že lidé vznešeného rodu se nesnižují k tomu, aby se starali o tak přízemní věci, jako je cena za nocleh.

Když se ukázalo, že v městečku není žádné tržiště, kde by se zabavená kořist dala směnit za peníze, Halt dovolil, aby

pacholek z hostince na noc ustájil koně uvnitř. Všechny kromě Abelarda a Cuka, samozřejmě. O ty se postaral sám a byl potěšen, když viděl, že i Horác pečuje o Kikra osobně.

Jakmile zaopatřili koně, odebrali se oba do pokoje. Hostinská jim sdělila, že večere bude nejdřív za hodinu.

„Využijeme volného času a podíváme se na tu tvou ruku,“ řekl Halt Horácovi. Mladík se s radostí svalil na postel a spokojeně si oddechl. Oproti Haltovu očekávání byly postele měkké a pohodlné, s teplými, čistými dekami a bělostnými prostěradly. Na Haltův pokyn učeň vstal a stáhl si přes hlavu kroužkovou košili. Když přitom musel zvednout poraněnou ruku, trochu sykl bolestí.

Modřina se rozšířila na celou horní část paže a hrála všemi barvami – od modročerné až po ošklivě nažloutlou. Halt pečlivě prohlížel celou pohmožděninu. Chtěl mít jistotu, že žádná kost není zlomená.

„Au!“ protestoval Horác, když hraničářovy prsty prohmatávaly a proklepávaly modřinu.

„Bolelo to?“ zeptal se Halt. Horác se na něj roztrpčeně podíval.

„Samozřejmě,“ odsekl. „Taky proto jsem řekl ,au!““

„Hmm,“ zamyšleně mumlal Halt, uchopil Horácovu paži a hýbal s ní ze strany na stranu. Horác přitom skřípal zuby bolestí. Nakonec už to nemohl dál vydržet, a tak se Haltovi vyškulbl.

„Myslíte si, že je to k něčemu dobré?“ zeptal se podrážděně. „Nebo vám jen dělá dobře, když mě to bolí?“

„Já se ti snažím pomoci,“ mírně se ohradil Halt. Znovu se natáhl po Horácově paži, ale Horác uhnul.

„Dejte ty ruce pryč,“ bránil se. „Jen se mi v tom šťouráte a dloubáte. Nechápu, jak by tohle mohlo být k něčemu užitečné.“

„Já se jen snažím zjistit, jestli nemáš něco zlomeného,“ vysvětloval Halt. Horác však zavrtěl hlavou.

„Nic není zlomené. Mám jen modřinu, to je všecko.“

Halt bezmocně rozhodil rukama. Otevřel ústa, aby něco řekl – chtěl Horáce ubezpečit, že se mu opravdu snaží pomoci, ale nedostal se k tomu.

Ozvalo se rázné zaklepání na dveře, a ještě než doznělo, rozlétly se a dovnitř se vhrnula hostinská s náručí plnou čistých polštářů. Usmála se na ně a potom její pohled utkvěl na Horácově paži. Úsměv se vytratil a na jeho místo neprodleně nastoupil výraz mateřské starostlivosti.

Spustila příval galičtiny, jemuž ani jeden nerozuměli. Přiskočila k Horácovi a odhodila polštáře na jeho postel. Natáhla ruku, aby se bolavé paže dotkla. Horác ji s nedůvěrou sledoval. Zadržela ruku, našpulila rty a dívala se na něj uklidňujícím pohledem. Horác se upokojil a nechal ji, ať si zranění prohlédne.

Dotýkala se paže jemně a lehce, téměř nepostřehnutelně. Horác se podvolil a výmluvně pohlédl na Haltu. Hraničář se zakabonil, usedl na postel a přihlížel. Žena se nakonec narovnala, vzala Horáce za druhou ruku a vedla ho k posteli, aby se posadil. Otočila se, ukázala na zmodralou ruku a promluvila na ně na oba.

„Nic zlomené,“ prohlásila rozpačitě. Halt kývl hlavou.

„To jsem zjistil i já,“ odtušil, a Horác neuctivě odfrkl. Hostinská jednou či dvakrát pokývla a mluvila dál. Hledala slova a její rada v araluenštině byla přinejmenším poněkud nepřesná.

„Modřiny,“ řekla, „zlé modřiny. Potřebovat...“ Odmlčela se, hledala správné slovo. Pak ho našla. „Bylinky...“ řekla a rukama naznačila mnutí bylinek při přípravě obkladu. „Lámat bylinky... dávat sem.“ Opět se dotkla bolavé ruky. Halt souhlasně přikyvoval.

„Dobrá,“ řekl. „Pusťte se prosím do toho hned.“ Pohlédl na Horáce. „Máme štěstí,“ prohlásil. „Vypadá to, že se vyzná.“

„Chcete asi říct, že já mám štěstí,“ odměřeně ho opravil Horác. „Kdybych byl odkázaný na vaši jemnou péči, nejspíš bych teď už byl jednoruký.“

Žena postřehla tón jeho hlasu, a i když slovům nerozuměla, pospíšila si, aby ho uklidnila. Konejšivě něco mumlala a zlehouchka se dotkla modřiny.

„Dva dny... tři... modřiny pryč. Bolest pryč,“ slibovala. Horác se na ni usmál.

„Děkuji vám, paní,“ řekl stylem, jakým by se podle jeho představ měl vyjadřovat šlechetný mladý rytíř. „Budu navždy vaším dlužníkem.“

Usmála se na něj a posunky opět naznačila, že hodlá dojít pro svoji zásobu bylinek a léků. Horác vstal, vysekl nemotornou poklonu a žena s tichým zahihňáním vyšla z místnosti.

„No maucta,“ ulevil si Halt a obrátil oči k nebi.

Devatenáct

V Ragnakově hodovní síni bylo neuvěřitelné horko. Díky velkému počtu lidí a obrovskému otevřenému ohni, který hořel téměř po celé šířce jedné stěny, byla síň nepříjemně přetopená, a to navzdory tomu, že venku ležely závěje sněhu.

Místnost byla velmi rozlehlá, dlouhá a s poměrně nízkým stropem. Stály zde tři stoly – dva se táhly po celé délce místnosti a třetí, Ragnakův čelní stůl, byl umístěný napříč, na opačné straně, než byl krb. Stěny tvořily holé, nhrubo přitesané borové klády a škvíry mezi nimi vyplňovala směs bláta a jílu ztvrdlá na kámen.

Další klády stály šikmo v rozích a podpíraly tlustý strop z hustě spleteného rákosí. Na střešních trámech byly připevněny hrubé tenké latě a na nich ležely došky.

V síni hodovalo, smálo se a navzájem překřikovalo bezmála sto padesát popíjejících Skandijců, takže výsledný rámus byl ohlušující. Erak se s úsměvem rozhlédl kolem sebe.

Bylo skvělé vrátit se domů.

Přijal další korbek piva od Borsy, Ragnakova hilfmannu. Zatímco Ragnak byl oberjarl, čili nejvyšší jarl všech Skandijců, hilfmann byl správce, který se staral o každodenní vládu nad

zemí. Dohlížel na to, aby se obdělávala pole, platily daně, včas vyjíždělo na nájezdy a aby kapitáni vlčích lodí poctivě spočítali a neprodleně složili Ragnakův díl – čtvrtinu veškerého zisku.

„Skrz naskrz špatný obchod, Eraku,“ poznamenal Borsa. Probírali nepodařenou výpravu do Araluenu. „Nikdy jsme se neměli nechat zatahnout do války, která trvá dlouho. To není vůbec nic pro nás. My jsme stvoření pro rychlé nájezdy. Připlout, pobrat kořist a s odlivem zase zmizet. To je náš obyčej. A vždycky byl.“

Erak přikyvoval. Přesně to samé si myslel, když ho Ragnak na tu výpravu posílal. Ale oberjarl neměl chuť poslouchat jeho připomínky.

„Aspoň že nám Morgarath zaplatil předem,“ pokračoval hilfmann. Erakovo obočí vyjelo vzhůru.

„Vážně?“ Něco takového slyšel poprvé. Domníval se, že on a jeho muži válčí jen za kořist, kterou se jim podaří získat, a v tomto ohledu byla poslední výprava naprostým nezdarem. Jeho společník však horlivě přikyvoval.

„Ale jistě. Když jde o peníze, Ragnak není žádný blázen. Nechal si od Morgaratha zaplatit za tvoje služby i služby tvých mužů. Všichni dostanete svůj podíl.“

Alespoň že já i moji chlapi něco za těch posledních několik měsíců uvidíme, pomyslel si Erak. Ale Borsa ještě stále kroutil hlavou nad tažením do Araluenu.

„Víš, co je naše největší potíže?“ zeptal se, a než stačil Erak odpovědět, pokračoval. „My nemáme žádné vlastní generály ani válečné taktiky. Skandijci bojují jako jednotlivci. V tom jsme nejlepší na světě. Ale když se necháme najmout jako žoldnéři, nemáme svoje vlastní lidi, kteří by přemýšleli o taktice. Takže pak jsme nuceni spoléhat se na blázny, jako byl Morgarath.“

Erak souhlasně pokýval hlavou. „Když jsme byli v Araluenu, tak jsem říkal, že jeho plány jsou moc složitý, že zbytečně chytračí.“

Borsa do něj zapíchl svůj tlustý ukazovák. Eraka překvapilo, s jakou vehemencí to provedl.

„A v tom máš pravdu! Hodilo by se nám pár takových lidí, jako jsou ti araluenští hraničáři,“ dodal.

„To myslíš vážně?“ žasl Erak. „K čemu by nám byli?“

„Nemyslím přímo je. Myslím lidi jako oni. Lidi, kteří jsou vycvičení v plánování a taktice – a jsou schopni udělat si celkový obrázek a využít naše jednotky co nejlépe.“

Erak musel uznat, že na tom, co Borsa říká, něco je. Ale zmínka o hraničářích obrátila jeho mysl k záležitosti s Willem a Evanlyn. Už se mu rýsovalo, jak ji uspokojivě vyřešit.

„Šiknul by se ti pár nových otroků pro Velkou dvoranu?“ zeptal se jako by mimochodem. Borsa ihned přikývl.

„Nám se vždycky hodí každá ruka,“ řekl. „Máš na mysli někoho určitého?“

„Je to kluk a holka,“ řekl Erak. Soudil, že bude nejlepší, když si nechá pro sebe, že Will je hraničářský učeň. „Oba silní. Zdraví a vůbec ne hloupí. Zajali jsme je na hranici Celtiky. Chtěl jsem je prodat, abych moh posádce nějak zaplatit za celou tu patálii. Ale když teď říkáš, že svůj podíl dostaneme tak jako tak, rád bych ti je daroval.“

Borsa radostně kýval hlavou. „Určitě se mi hodí,“ ujišťoval Eraka. „Zítra mi je pošli.“

„Platí!“ zvesela řekl Erak. Cítil, jak mu spadl kámen ze srdce. „Tak kde je ten džbán piva?“

* * *

Zatímco Erak rozhodoval o jejich osudu, Will s Evanlyn byli zavřeni pod zámkem v boudě u nábřeží nedaleko místa, kde kotvil *Vlčí vítr*. Druhého dne ráno je vzbudil jeden z Borsových lidí a odvedl je do Velké dvorany. Tam je hilfmann podrobil pečlivé a zevrubné prohlídce. Holka je hezká, pomyslel si, ale nevypadá, že by někdy v životě dělala nějakou těžkou práci. Kluk je naproti tomu pěkně svalnatý a zřejmě zdatný, i když trochu malý.

„Holka může jít do síně a do kuchyně,“ nařídil svému pomocníkovi. „Kluka dej na dvůr.“

Dvacet

Hodinu po západu slunce opustili Halt s Horácem svůj pokoj a sešli dolů do šenku na večeři.

Hostinská navařila lákavě vonící dušené maso. Hřálo se v kotlíku zavěšeném nad velikým ohništěm, které vévodilo jedné straně místnosti. Hospodská děvečka jim přinesla velké dřevěné misky plné kouřícího jídla a k tomu podlouhlé bochníky chleba. Takové Horác ještě nikdy předtím neviděl – byly hodně dlouhé a úzké, takže připomínaly spíš dlouhé tyčky než oválné bochníky. Měly však křupavou kůrku a nadýchanou měkkou střidku. A jak bojovnícký učeň záhy zjistil, skvěle se do nich vsakovala chutná šťáva z dušeného masa.

Halt si k jídlu dopřál velký pohár červeného vína, Horác se spokojil s vodou. Pak si pochutnali na velké porci dobrého ovocného koláče a teď seděli u hrnků výborné kávy.

Horác si kávu osladil pořádnou dávkou medu. Halt ho zamračeně sledoval.

„Ničíš chuť dobré kávy,“ zamumlal. Horác se jen usmál. Už si na uštěpačné poznámky svého společníka zvykal.

„To jsem se naučil od vašeho učně,“ prohlásil a na chvíli oba ztichli. Mysleli na Willa, na to, co se asi stalo s ním a s Evanlyn, a doufali, že jsou oba v pořádku.

Zadumání nakonec přerušil Halt kývnutím hlavy směrem ke skupince místních lidí usazených u ohně. On s Horácem obsadili stůl v zadní části šenku. Takový byl vždy Haltův zvyk – mít za zády pevnou zeď a sedět tam, odkud sám mohl pozorovat celou místnost a zároveň zůstat pokud možno nenápadný.

Zatímco jedli, šenk se zaplnil lidmi, kteří se cestou domů zastavili na jídlo nebo na pár sklenic vína či piva. Hraničář si právě všiml, že jeden z hostů vytáhl z rance dudy a další otáčel kolíčky na jakémsi tykvi podobném nástroji s pěti strunami.

„Podle všeho se tu chystá nějaká zábava,“ upozornil Horáce.

Ostatní hosté v šenku si začali přitahovat židle blíž k ohni a objednávali u hostinského a jeho pomocníků další nápoje.

Dudák začal hrát tklivou píseň. Strunný nástroj se připojil a rychlým drnkáním začal dudy doprovázet. Celou místnost naplnila syrová naříkavá melodie, která se zadírala do duše a v mysli posluchačů vyvolávala vzpomínky na dávno ztracené přátele a zašlé časy.

Tóny se nesly útulnou místností a Halt zjistil, že vzpomíná na dlouhé letní dny v lesích kolem redmontského hradu a na malou, neposednou postavičku, která se ustavičně na něco vyptávala a která do jeho života přinesla novou chuť a sílu. V duchu viděl Willovu tvář – rozčuchané vlasy pod kapucí, hnědé oči plné nadšení a nezkrotného čtveráctví. Vzpomínal, jak se chlapec staral o Cuka, jak zářil pýchou a radostí, když pochopil, že bude mít svého vlastního koně, vzpomínal i a na těsné pouto, které se mezi těmi dvěma vytvořilo.

Možná to bylo tím, že si Halt uvědomil, že mu přibývají léta a šediny na bradě začínají být spíše pravidlem než výjimkou. Ale Will vnesl do jeho života pocit mládí, radost a vzpruhu, která byla vítaným protikladem k pochmurným a nebezpečným cestičkám, jimiž se jako hraničář musel často ubírat.

Vzpomněl si i na vlnu hrdosti, která ho zaplavila, když mu Horác vyprávěl, jak se Will v Celtice rozhodl jít po stopách wargalů a jak se sám postavil proti wargalům a Skandijcům, zatímco se Evanlyn starala o to, aby se oheň, který zapálili na

mostě, znovu rozhořel. Will v sobě neměl jen nezkrotného ducha. Měl v sobě odvahu, důvtip a věrnost. Z toho kluka se mohl stát opravdu dobrý hraničář, pomyslel si Halt. Náhle si uvědomil, že o Willovi přemýšlí, jako kdyby něco takového už nebylo možné. Oči mu zvlhly a mrzutě se zavrtěl. Bylo to už dlouho, co Halt naposledy dal najevo nějaké city. Pokrčil rameny. Usoudil, že Will rozhodně stojí za několik slz postaršího prošedivělého chlapíka, jako je on, a ani nezvedl ruku, aby si je osušil. Nenápadně pohlédl na Horáce, jestli si něčeho nevšiml, ale Horác byl zcela zaujatý hudbou. Seděl na lavici vedle Halta s otevřenou pusou, napínal krk a ukazováčkem bezděčně poťukával do rytmu na drsné desce stolu. Taký dobře, řekl si Halt a nevesele se pousmál. Klukovi by nijak neprospělo, kdyby ho viděl, jak se rozpouští v slzách při prvních tónech smutné písničky. Od hraničářů, a ještě k tomu od velezrádných vyloučených hraničářů, kteří urazili samotného krále, by se čekalo, že budou z tužšího těsta.

Píseň konečně dohrála za hlučného potlesku přítomných. Halt s Horácem se nadšeně přidali a Halt toho využil, aby si nenápadně promnul rukou oči a setřel stopy vlhkosti.

Všiml si, že posluchači muzikanty odměňují a do klobouku, chytře postaveného dnem vzhůru na zemi, vhazují peníze. Podal Horácovi pár mincí a kývl směrem k muzikantům.

„Dones jim tohle,“ řekl. „Zasloužili si to.“

Horác z celého srdce souhlasil, vstal a sehnul hlavu pod mohutnými trámy, na nichž spočíval strop. Hodil peníze do klobouku jako poslední ze všech. Dudák vzhlédl, spatřil neznámý obličej a kývnutím poděkoval. Nato začal loktem znovu stlačovat měch a tklivý hlas dud sílil a znovu naplňoval šenk.

Horác se rozmýšlel, nechtělo se mu rušit započatou píseň. Pohlédl směrem, kde seděl Halt, pokrčil rameny a posadil se ke stolu blízko malé skupinky kolem obou hudebníků.

Druhá píseň byla jiná. V melodii se slabě ozývala radost z vítězství, podtrhovaná rázným drnkáním na strunný nástroj, který v této písničce vystupoval víc do popředí. A jeho

výrazné, plné tóny se zakrátko ujaly vedení a přiměly osazenstvo v celém šenku k podupávání a poklepávání prsty do rytmu. Horácovi se ve tváři objevil spokojený úsměv, takže když se otevřely dveře hostince a místností projel závan větru, sotva věnoval pozornost cizinci, který vstoupil.

Jiní si ho ale všimli a Halt, se smysly jemně vybroušenými díky mnohaletým zkušenostem, vycítil, že ovzduší v šenku se změnilo. Jako by lidi shromážděné kolem muzikantů sevřela nějaká obava či dokonce zlá předtucha.

I dudákova píseň malinko zakolísala, když zvedl hlavu a spatřil muže, který vešel. Bylo to jen drobné vypadnutí z rytmu, téměř nepostřehnutelné, ale Haltovi neuniklo.

Pohlédl na příchozího. Byl to vysoký, urostlý muž, možná o deset let mladší než on. Měl černé vousy i vlasy a huňaté černé obočí, jež mu dodávalo hrozivého vzhledu. Zřejmě nepatřil k prostým obyvatelům městečka. Když odhodil plášť, objevila se kroužková košile a na ní černý kabátec se znakem bílého krkavce.

Jilec meče u pasu byl nápadný, zdobený zlatým drátem, s matně lesklou hruškou ze stejného kovu. Podle vysokých kožených jezdeckých bot bylo zřejmé, že se jedná o jízdního válečníka, a znak na kabátci prozrazoval, že je to rytíř. Halt nepochyboval, že venku před krčmou by našel uvázaného bojového koně, s největší pravděpodobností černého jako smola, soudě podle cizincovy oblíbené barvy.

Nově příchozí zřejmě někoho hledal. Jeho oči rychle přelétly šenk, nezřetelnou postavu Halta v zadní části místnosti ani nepostřehly, a nakonec spočinuly na Horácovi. Muž nepatrně svažtil obočí a téměř neznatelně si pro sebe kývl hlavou. Chlapec, okouzlený hudbou, si stěží povšiml rytířova příchodu a ani teď nevěnoval pozornost soustředěnému pohledu, který se na něj upíral.

Byli tu však jiní, kteří mu pozornost věnovali. Haltovi neuniklo, že hostinský a jeho žena vše pozorně sledují a čekají, co se bude dít. A na několika dalších hostech bylo znát, že mají strach a že by raději byli někde dočista jinde.

Halt sáhl pod stůl pro toulec. Zbraně měl jako vždy na dosah, dokonce i při večeři, a luk s napnutou tětivou se opíral o stěnu za ním. Vytáhl jeden šíp a položil ho před sebe na stůl.

Písnička mezitím spěla ke konci. Tentokrát se nedostavil žádný sborový potlesk. Nadšeně tleskal jen Horác, ale když si uvědomil, že tleská sám, zmateně přestal a zčervenal rozpaky. I Horác teď vzal na vědomí ozbrojeného muže – stál od něj nějakých šest kroků a civěl na něj se zaujetím hraničícím s vyzývavostí.

Horác se nenechal vyvést z míry a kývl cizinci na pozdrav. Halt s potěšením zaznamenal, že projevil dostatek duchapřítomnosti a nepodíval se jeho směrem. Horác totiž vycítil, že se možná schyluje k nějaké nepříjemnosti, a uvědomoval si, že může být výhodou, když Halt zatím zůstane v pozadí.

Nově příchozí konečně promluvil. Byl vysoký, tak vysoký jako Horác, a byl to statný muž. Halt pochopil, že tohle není žádný potulný rytíř z rozcestí, ale nebezpečný člověk.

„Tak ty jsi ten rytíř dubového listu?“ zeptal se trochu posměšně hlubokým chraplavým hlasem. Mluvil dobře araluensky, i když s výrazným galickým přízvukem.

„Myslím, že mi tak říkají,“ odpověděl po krátké odmlce Horác. Rytíř o jeho odpovědi zřejmě přemýšlel, pokýval hlavou a jeho rty se prohnuly v mírném úšklebku.

„A ty tomu věříš?“ pokračoval. „A dá se tobě samotnému věřit? Nebo jsi jen prolhaný araluenský pes, co poštěkává na smetišti?“

Horác se zmateně zamračil. Byl to nemotorný pokus, jak ho urazit. Ten člověk se z nějakého důvodu pokoušel vyprovokovat souboj. Což bylo pro Horáce postačující, aby se vyprovokovat nenechal.

„Když myslíte,“ odpověděl klidně a s naprosto lhostejným výrazem. Halt si ale všiml, jak jeho levá ruka lehce, téměř instinktivně sjela ke stehnu, kde obvykle nosil meč. Meč teď ovšem visel za dveřmi nahoře v jejich pokoji. Horác měl u sebe jenom dýku.

Toho bezděčného pohybu si všiml i rytíř. Rty mu zkřivil krutý úsměv. Přistoupil o krok blíž k urostlému mladému uční. Očima ho přeměřoval. Viděl široká ramena, štíhlý pas a očividně svalnatou postavu. A všiml si, že se umí dobře pohybovat, s přirozenou lehkostí a rovnováhou vynikajícího bojovníka.

Ale tvář měl mladou a naprosto bezelstnou. Tohle nebyl protivník, který by byl zvyklý soupeře zabíjet, bojovník, který by se vyznal v temném umění získaném v nelítostné škole soubojů na život a na smrt. Byl to kluk, sotva se začal holit. Nepochybně ale měl bojový výcvik a bylo třeba brát ho vážně.

Ale ne se ho bát.

Když cizinec s hodnocením skončil, opět postoupil o krok blíž.

„Já jsem Deparnieux,“ prohlásil. Zřejmě očekával, že jeho jméno zapůsobí. Horác jen dobrácky pokrčil rameny.

„To je dobře,“ odvětil. A černá obočí se opět stáhla k sobě.

„Já nejsem *žádný* venkovský křupan, nad kterým zvítězíš podvodem a podlostí. Mě nenachytáš s tou svojí zbabělou taktikou, tak jako se ti to povedlo u tolika mých krajanů.“

Odmlčel se a sledoval, zda mají urážlivá slova kýžený účinek. Horác však byl dost chytrý na to, aby nic nenamítal. Znovu pokrčil rameny.

„Určitě si to budu pamatovat,“ odpověděl mírně.

Další krok a statný rytíř byl na dosah ruky. Tvář měl zrůzněnou hněvem nad Horácovou odpovědí a jeho odolností vůči urážkám.

„Já jsem vládce této provincie!“ vykřikoval. „Jsem bojovník, který zabil víc cizích vetřelců, víc araluenských strašpytlů než kterýkoli jiný rytíř v téhle zemi. Zeptej se jich, jestli to tak není!“ Rozmáchl se a ukázal na muže, kteří strnule seděli u stolů kolem ohně. Chvíli se žádná odpověď neozývala, takže jeho divoký pohled se výhrůžně obrátil k nim.

Všichni jako jeden muž sklopili oči a neochotným mumláním jeho prohlášení potvrdili. Nato se rytířův pohled

vyzývavě vrátil k Horácovi. Chlapec pohled klidně oplatil, ale tváře se mu začínaly barvit slabou červení.

„Jak jsem řekl,“ pronesl opatrně, „budu si to pamatovat.“

Deparnieuxovi se blýsklo v očích. „A já říkám, že jsi strašpytel a zloděj, který lstivě a zákeřně zabil galické válečníky a ukradl jejich zbroj, koně i majetek!“ vykřičel Horácovi do obličeje.

V místnosti nastalo hrobové ticho. Nakonec promluvil Horác.

„Myslím, že se mýlíte,“ prohlásil stejně mírným hlasem, jakým se vyjadřoval celou dobu předtím. Všichni přítomní si oddechli. Deparnieux se ovšem rozkohoutil.

„Tak já jsem podle tebe lhář?“ zaútočil.

Horác zavrtěl hlavou. „To vůbec ne. Říkám, že se mýlíte. Nejspíš vás někdo špatně informoval.“

Deparnieux rozhodil rukama a obrátil se k celému šenku.

„Vy jste to slyšeli! Říká mi do očí, že jsem lhář! To je neomluvitelné!“

Ve chvíli, kdy rozpřahoval ruce, přesně podle svého plánu vytáhl jednu z rukavic, které měl zastrčené za pasem. A dřív než stačil někdo z přítomných něco podniknout, rozmáchl se rukou s rukavicí, aby s ní uhodil Horáce do obličeje, což by znamenalo výzvu, jakou nelze nevzít na vědomí.

S vítězným pocitem uvedl ruku do pohybu, aby mladého muže pleskl rukavicí přes tvář.

Jenže nějaká neviditelná ruka mu rukavici vyškubla a mrštila s ní přes místnost, kde se s drnčením zabodla do jednoho ze svislých dubových trámů podpírajících strop.

Dvacet jedna

Tak nakonec budeme přece jen rozděleni, pomyslel si Will. Když Evanlyn odváděli, s nešťastným výrazem ve tváři se po něm ohlédla a klopýtala pryč. Přinutil se k povzbudivému úsměvu a zamával jí. Snažil se, aby to vypadalo přirozeně a bezstarostně, jako kdyby se rozcházeli jen nakrátko.

Willův pokus pozvednout Evanlyn náladu ukončil pořádný políček. Zavrávorál a v uších mu zvonilo.

„Pohyb, otroku!“ zlostně zavrčel Tirak, skandijský dozorce ze dvora. „Uvidíme, jak dlouho ti ten úsměv vydrží.“

Will měl záhy zjistit, že dlouho ne.

Otroci ze dvora měli ze všech skandijských zajatců nejtěžší a nejhorší podmínky. Otroci v domě – ti, co pracovali v kuchyních a hodovních síních – měli alespoň tu výhodu, že pracovali a spali v teple. Večer sice padali únavou a vyčerpáním, ale na teplé deky.

Otroci ze dvora museli vykonávat všechny namáhavé a špinavé práce, které bylo zapotřebí dělat venku – řezat dříví, odhrabávat sníh z cestiček, uklízet a vyvážet záchody, krmit a napájet domácí zvířata a čistit stáje. Všechny práce se musely dělat v kruté zimě. A když se otroci nakonec zpotili námahou,

museli zůstat ve vlhkém oblečení, které studilo a mrzlo na těle, jakmile byla práce hotová.

Přespávali v polorozpadlé staré stodole, která před zimou téměř nechránila a kde ustavičně táhlo. Každý otrok dostal jednu slabou deku – což při nočních mrazech vůbec nestačilo. Přikrývali se každým starým hadrem nebo pytle, který se jim dostal do ruky. Kradli je, vyžebravali. A často se o ně prali. Během prvních tří dnů Will zažil, jak byli dva otroci při rvačce o roztrhané kusy pytloviny téměř ubiti k smrti.

Pochopil, že být otrokem na dvoře nebylo jen nepohodlné, ale krajně nebezpečné.

Všechno ještě zhoršovaly zavedené zvyklosti. Dozorem na dvoře byl pověřen Tirak, ale svoji pravomoc přesunul na malou tlupu ničemů, které se říkalo výbor. Tvořil ho půltucet nejstarších otroků. Ti chodili vždy pohromadě a neomezeně vládli nad životy ostatních otroků. Za svoji moc a za další výhody, jako jídlo a deky navíc, udržovali na dvoře krutou disciplínu, sestavovali seznam prací a přidělovali úkoly jednotlivým otrokům. Ti, kdo jim přisluhovali a poslouchali je na slovo, dostávali nejlehčí práce. Ten, kdo se jim nepodrobil, musel vykonávat nejspínavější, nejhorší a nejnebezpečnější práce. Tirak jejich krutosti přehlížel. Měl otroky na starost, ale nezajímali ho. Podle jeho názoru byli bezcenní a on měl mnohem jednodušší život, když udržování pořádku nechával na výboru. Pokud někoho, kdo se jim příležitostně vzepřel, zabili nebo zmrzačili, považoval to za přiměřenou cenu, kterou bylo třeba zaplatit.

Protože Will byl takový, jaký byl, jeho srážka s výborem byla nevyhnutelná. Došlo k ní třetí den, kdy byl na dvoře. Právě splnil úkol obstarat dříví na otop a táhl plně naložené saně mělkým sněhem. Oblečení měl zvlhlé potem a promočené od tajícího sněhu a věděl, že jakmile se zastaví, bude se klepat zimou. Nevalné porce jídla, které dostávali, nestačily na to, aby se udržel při plném zdraví, a Will cítil, jak mu s každým dnem ubývají síly i odolnost.

Sehnutý skoro až k zemi vtáhl saně do dvora a zastavil u kuchyně, kde měli náklad složit domácí otroci a odnést naštipaná polena dovnitř k velkým rozpáleným kuchyňským kamnům. Když narovnal záda, pootočil hlavu a odněkud zpoza jednoho z kuchyňských přístavků zaslechl hlasy – jeden rozezlený a druhý ukňouraný.

Všetečný Will nechal saně saněmi a šel se podívat, co způsobilo takový rozruch. Na zemi se krčil hubený, otrhaný kluk a starší, větší mladík do něj tloukl kusem zauzleného provazu.

„Omlouvám se, Egone!“ brečela oběť. „Já nevěděl, že je to tvoje!“

Willovi došlo, že oba jsou otroci. Větší mládenec byl ale dobře živený a tepleji oblečený, přestože i jeho oblečení bylo potrhane a špinavé. Will odhadoval, že je mu tak dvacet let. Už si všiml, že na dvoře žádní starší otroci nejsou. Měl nepříjemné podezření, že tohle je důvod, proč otroci ze dvora nežijí moc dlouho.

„Jseš zloděj, Ulrichu!“ syčel ten větší. „Já tě naučím, sahat na moje věci!“

Potom začal oběť zuřivě šlehat provazem do hlavy. Will si všiml, že menší chlapec má obličej samou modřinu, a viděl, jak mu jedna rána roztrhla kůži těsně pod okem. Ulrichova tvář se zalila krví a on plakal a pokoušel se zakrývat obličej holýma rukama. Jeho trýznitel do něj mlátil čím dál divočeji. Will už nedokázal stát opodál. Když se Egon napřáhl k dalšímu úderu, přiskočil, chytil konec provazu a trhnul za něj.

Egon ztratil rovnováhu, zavrával a provaz pustil. Překvapeně se otočil, aby zjistil, kdo se to opovážil plést do jeho záležitostí. Počítal, že uvidí Tiraka nebo jiného Skandijce. Nikdo jiný by si netroufl na člena výboru. Ke svému údivu zjistil, že před ním stojí malý drobný kluk, který vypadal asi tak na šestnáct.

„Už má dost,“ řekl Will a mrštil provazem do rozbředlého sněhu.

Rozzuřený Egon udělal krok k němu. Byl vyšší a těžší než Will a byl rozhodnutý ztrestat toho odvážlivce. Něco v jeho očích a postoji ho však zadrželo. Neviděl žádný strach. A ten kluk vypadal, že má sílu a že se bude bránit. Egon si uvědomil, že kluk byl na dvoře nový a pořád ještě v docela dobré kondici. S ním by nebylo tak snadné pořízení jako s ubožákem Ulrichem.

„Omlouvám se, Egone,“ pofňukával otrhánek. Připlazil se k svému trýzniteli a položil hlavu na jeho staré škrpály. „Už to nikdy neudělám.“ Egon o svoji původní oběť ale už ztratil zájem. Nohou chlapce odstrčil. Ulrich vzhlédl, zjistil, že Egonova pozornost je upřena jinam, a tak se hleděl ztratit.

Egon si ho sotva všiml. Nasupeně civěl na Willa a odhadoval ho. S tímhle by to nešlo tak snadno. Byly ale i jiné možnosti, jak zatočit s drzouny.

„Jak se jmenuješ?“ zeptal se. Oči měl přimhouřené a hlas plný tiché zuřivosti.

„Jmenuju se Will,“ řekl hraničářský učeň a Egon zvolna několikrát pokýval hlavou.

„Budu si to pamatovat,“ sliboval.

Druhého dne Willa přidělili k pádlům.

* * *

Práce u pádel se otroci ze dvora nejvíce obávali.

Zásoba hallasholmské pitné vody pocházela z velké studny uprostřed náměstí před Ragnakovým sídlem. Když uhodily mrazy, voda ve studně zamrzala, pokud se jí v tom nebránilo. Takže Skandijci ke studně umístili pádla, jimiž se hladina vody neustále čeřila a led rozbíjel dřív, než stačil ztuhnout. Točit klikou a udržovat těžké dřevěné lopatky v pohybu ve vodě byla nekonečná, úmorná dřina. Podobně jako odklizení sněhu to byla vysilující práce, při které otroci prokřehli na kost. U pádel nikdo dlouho nevydržel.

Will tu pracoval polovinu dopoledne, a už byl úplně vyčerpaný. Bolel ho každíčký sval v těle, záda i nohy.

Opřel se o rukojeť, ohlazenou dlouhou řadou dávno mrtvých rukou. Neuplynulo ani pár minut od doby, kdy naposled rozvířil hladinu ve studně, ale už se stačil vytvořit ledový škraloup. Když se teď dřevěná lopatka rozhýbala a narazila do ledu, začal praskat. Druhý pádlovač na protější straně studny sebou škubl, zatočil druhým pádlem a rozčeřil vodu, aby nezmrzla. Když Will ráno přišel, pozdravil druhého otroka kývnutím. Zůstalo bez odpovědi. Od té doby pracovali mlčky a jen hekali námahou.

Přes záda Willa švihl těžký kožený řemen, který patřil dozorcí. Will slyšel zasvištění, uvědomil si, že rána dopadla. Žádnou bolest však neucítil. Byl otupený mrazem.

„Zaraž ho dolu!“ vyštěkl dozorce. „Voda zamrzne o kus níž, když budeš jen takhle škrábat po hladině.“

Will tiše zaúpěl a poslechl. Stoupl si na špičky a zabořil dřevěné pádlo hluboko do ledové vody. Ze studny přitom vystříkla sprška vody. Ucítil na těle její mrazivý dotek. Byl promočený skrz naskrz. Bylo téměř nemožné zůstat suchý. Věděl, že jakmile se zastaví na jednu z krátkých přestávek, které měli povolené, mrznoucí mokré šaty mu seberou tělesné teplo a on se zase rozklepe.

Právě neovladatelné třesavky se bál nejvíc. Jakmile prochladl, začal se celý klepat. Snažil se to zastavit, ale zjistil, že nemůže. Tupě si uvědomoval, že ztrácí vládu nad vlastním tělem. Zuby mu drkotaly, ruce se třásly a nebylo v jeho silách něco s tím udělat. Jedinou cestou, jak se zahřát, bylo znovu začít pracovat.

Konečně to měl za sebou. Dokonce i Skandijci uznávali, že u pádel nikdo nemůže pracovat déle než čtyři hodiny. Roztřesený, vyčerpaný a naprosto zničený škobrtal zpátky do stodoly. Když se blížil k místu, které měl přidělené na spaní, zakopl a upadl. Už neměl sílu znovu se zvednout. Lezl po kolenou a toužil jen po nuzném teple chatrné deky.

Pak se mu z úst vydral chraptivý výkřik zoufalství. Deky byla pryč!

S pláčem se choulil na studené zemi. Kolena skrčil pod bradu a objímal je rukama, aby se pokusil udržet v zesláblém těle trošičku tepla. Myslel na svoji teplou hraničářskou pláštěnku, jenže o tu už dávno přišel. Počínající třesavka mu cloumala celým tělem. Chlad mu pronikal svaly, zahryzával se do kostí, do samotné duše.

Nebylo nic jiného než ten chlad. Jeho svět byl obklíčený chladem. On sám byl chlad. Nedalo se uniknout, nedalo se to snést. Na světě nebyl sebemenší kousíček tepla.

Byl jen chlad.

Na tváři ucítil něco drsného a otevřel oči. Viděl, že se k němu někdo sklání a přes roztřesené tělo mu přehazuje kus pytlouiny. Potom k jeho uchu dolehl tichý hlas.

„Jen klid, kamaráde. Teď musíš být silný.“

Mluvil k němu vysoký otrok, vousatý a rozčuchaný. Will si hlavně všiml jeho očí, plných soucitu a porozumění. Zbědovaně si přitáhl drsnou pytlouinu až pod bradu.

„Slyšel jsem, cos udělal pro Ulricha,“ říkal jeho zachránce. „Musíme držet pohromadě, jestli to chceme přežít. Já se jmenuju Handel, abych nezapomněl.“

Will se snažil odpovědět, ale když zkusil promluvit, zuby mu nevladatelně cvakaly a hlas se mu trásl. Nemělo to cenu.

„Na, zkus tohle,“ radil Handel a rozhlížel se kolem, aby měl jistotu, že je nikdo nesleduje. „Otevři pusu.“

Will přiměl drkotající čelisti, aby se rozevřely a Handel mu strčil něco do úst. Will měl nejasný pocit, že je to něco jako chomáček sušených rostlin.

„Dej si to pod jazyk,“ zašeptal Handel. „Nech to rozpustit. Udělá ti to dobře.“

A potom, za pár okamžiků, když sliny začaly rozpouštět tu věc pod jeho jazykem, Will ucítil, jak se mu po těle rozlévá překrásný pocit lehkosti a tepla. Nádherného tepla, které zahánělo chlad a v pravidelných vlnách se šířilo až do konečků prstů. Ještě nikdy v životě nezažil něco tak úžasného.

Po opakovaných pomalých vlnách tepla třesavka ustupovala. Napjaté svaly se uvolnily a dostavil se slastný pocit

klidu a pohody. Pohlédl na Handela a viděl, že se usmívá a pokyvuje hlavou. Ty krásné, laskavé oči se konejšivě usmívaly a Will věděl, že všechno bude v pořádku.

„Co to je?“ zeptal se s vlhkým chuchvalcem stále v puse.

„To je hřejivá tráva,“ přátelsky mu řekl Handel. „Udržuje nás při životě.“

Ze stínu ve vzdáleném koutě stodoly sledoval obě postavy šklebící se Egon. Handel odvedl dobrou práci.

Dvacet dva

Černě oděný rytíř vztekle zaklel, když mu šíp vyrval rukavici, vzal ji s sebou a dunivě se zabodl do silného dubového trámu.

Náraz šípu do dřeva na okamžik upoutal jeho zrak, poté se rytíř podezíravě točil a pátral, odkud střela přilétla. Poprvé si všiml přítomnosti nezřetelné postavy v přítmí zadní části šenku. Potom, protože Halt vstal od stolu a vystoupil na světlo, si rytíř všiml i dlouhého luku, do jehož tětiny byl už vložený druhý šíp. S natahováním luku se lukostřelec ani nenamáhal, ale ukázkou jeho umění Deparnieux už viděl. Byl si vědom, že má před sebou mistrovského lukostřelce, který ve zlomku vteřiny dokáže natáhnout luk a vystřelit. Mlčky stál a úporně se snažil ovládnout svůj hněv. Věděl, že právě na tom může záviset jeho život.

„Pravidla rytířství bohužel nelze uplatnit,“ prohlásil Halt, „neboť sir Horác, rytíř řádu Dubového listu, se nenachází při plném zdraví v důsledku zranění na levé paži. Nebude tudíž moci odpovědět na laskavou nabídku, kterou jste se chystal vyslovit.“

Halt vykročil dále na světlo, takže Deparnieux mohl mnohem lépe vidět jeho tvář. Vousatá a zachmuřená, tohle byla

tvář zkušeného válečníka. Oči chladné a bez stopy váhavosti. Rytíř ihned pochopil, že toto je muž, před nímž je třeba mít se na pozoru.

Jednomu z místních obyvatel uniklo potlačované zachechtání a galického rytíře se zmocnila tichá zuřivost. Střelil pohledem do místa, odkud přišlo, a viděl, jak tesař sklání hlavu, aby skryl úsměv. Deparnieux si jeho podobu vryl do paměti. S ním si to vyřídí. Navenek se však přinutil k úsměvu.

„Škoda,“ sdělil lukostřelci. „Doufal jsem, že s tímto mladým rytířem přátelsky zkřížíme zbraně – samozřejmě v naprosto bratrském duchu.“

„Samozřejmě,“ odvětil Halt vyrovnaně a Deparnieux poznal, že se nenechal ani na chvíli ošálit. „Ale jak říkám, budeme vás muset zklamat, neboť cestujeme ve velice naléhavé záležitosti.“

Deparnieuxovo obočí se zvedlo zdvořilým zájmem. „Skutečně? A kam máte ty a tvůj mladý pán namířeno?“

Schválně řekl „mladý pán“, aby viděl, co to s tím vousáčem udělá. Bylo zjevné, kdo z nich je pán, a mladý rytíř to nebyl. Doufal, že se mu třeba podaří muže popíchnout a dohnat ho tak k chybě.

Jeho naděje však trvala krátce. V mužových očích postřehl slabý záblesk pobavení. Bylo jasné, že drobný úskok snadno prohlédl.

„Tam i onam,“ vyhýbavě odpověděl Halt. „Není to úkol natolik významný, aby mohl zaujmout velkého pána, jako jste vy.“ Tón jeho hlasu nenechal rytíře na pochybách, že Halt nehodlá odpovídat na žádné otázky ohledně cíle ba ani směru jejich cesty.

„Sire Horáci,“ dodal, jelikož si uvědomoval, že černý rytíř pořád stojí příliš blízko Horáce, „nechcete se posadit tamhle a ulevit své zraněné paži?“

Horác pohlédl na Halta a pak mu svitlo. Odsunul se od rytíře a sedl si k ohni. V šenku vládlo naprosté ticho. Místní lidé zírali na oba muže stojící proti sobě a byli zvědaví, jak to celé

dopadne. Jen dvě osoby v místnosti, Halt a Deparnieux, věděly, že rytíř se pokouší odhadnout, jakou má naději, že tasí meč a skolí lukostřelce dřív, nežli on stačí vystřelit. Deparnieux se rozmýšlel a čelil neústupnému pohledu hraničáře.

„To bych opravdu nedělal,“ mírně řekl Halt. Černý rytíř si přečetl vzkaz v jeho očích a pochopil, že i kdyby byl sebevíc rychlý, ten druhý bude rychlejší. S lehkým úklonem hlavy tuto skutečnost uznal. Teď nebyla ta pravá chvíle.

Přiměl se k úsměvu a provedl posměšnou úklonu směrem k Horácovi.

„Tak třeba někdy jindy, sire Horáci,“ prohlásil zvesela. „Až se uzdravíte, bude mi potěšením zkřížit s vámi přátelsky zbraně.“

Neušlo mu, že tentokrát se mladík rychle podíval na svého staršího společníka a pak teprve odpověděl. „Třeba někdy jindy,“ přisvědčil.

Deparnieux obdařil celý šenk křivým úsměvem, otočil se na podpatku a kráčel ke dveřím. U nich se na okamžik zastavil a jeho oči ještě jednou vyhledaly Halta. Úsměv se vytratil a rytířovo sdělení bylo jasné. *Příště, příteli. Příště.*

Dveře se za ním zavřely a celý šenk vydechl úlevou. Mezi hosty se opět rozproudil hovor. Muzikanti vycítili, že pro tento večer už svoje odehráli. Sbalili nástroje a s povděkem přijali pití od obsluhujícího děvčete.

Horác přistoupil ke sloupu, k němuž Haltův šíp přihodí rytířovu rukavici. Po krátkém úsilí šíp vyprostil, rukavici hodil na stůl a šíp odevzdal Haltovi.

„Co to všechno mělo znamenat?“ zeptal se dost nechápavě. Halt přešel zpátky k jejich stolu vzadu v přítmí a znovu opřel luk o stěnu.

„Přesně tohle,“ řekl mladíkovi, „se stává, když začneš být známý. Náš přítel Deparnieux je zřejmě člověk, který tenhle kraj ovládá, a v tobě vidí ohrožení své vlády. Takže sem přišel, aby tě zabil.“

Horác v úžasu vrtěl hlavou. „Ale... proč? Vždyť s ním v žádném sporu nejsem. Copak jsem ho nějak urazil? To jsem

rozhodně neměl v úmyslu," hájil se. Halt vážně pokýval hlavou.

„V tom to není," sdělil bojovnickému učni. „O tebe mu vůbec nejde. Ty jsi pro něj prostě jen příležitost.“

„Příležitost?" opáčil Horác. „A k čemu?"

„Aby upevnil svou moc nad zdejšími lidmi," vysvětloval Halt. „Takoví jako on vládou hlavně proto, že ostatním nahánějí strach. Takže když se v kraji objeví mladý rytíř s pověstí vynikajícího bojovníka, někdo jako Deparnieux v tom vidí příležitost. Vyprovokuje tě k souboji, zabije tě a tím posílí svou moc. Lidi se ho budou bát ještě víc a pravděpodobnost, že se mu postaví na odpor, se sníží. Chápeš?"

Chlapec pomalu přikyvoval. „To ale není správné," namítl s jistým zklamáním v hlase. „Takové by přece rytířství být nemělo.“

„V těchto končinách," uzavřel Halt, „takové je.“

Dvacet tři

Jarl Erak, kapitán vlčí lodi a člen Ragnakovy nejužší rady významných jarlů, byl několik týdnů mimo Hallasholm.

Když vjížděl otevřenou branou do velkého sídla, spokojeně si pohvizdoval s pocitem dobře vykonané práce. Na Borsovu žádost se plavil podél pobřeží do jedné z nejjihnějších osad, aby se tamního jarla pozeptal na zjevné nedoplatky v daních. V průběhu posledních čtyř nebo pěti let Borsa zaznamenal, že ta osada odvádí méně. Nebylo to nic, co by nápadně budilo podezření, ale každý rok to bylo méně a méně.

Borsově pedantské povaze však takové drobné rozdíly neunikly. Navíc si povšiml, že postupné snižování odvodů se časově shodovalo se zvolením nového jarla ve vesnici. Hilfmann věřil něco nekalého, a tak poslal Eraka, aby to prověřil – a aby místního jarla přesvědčil, že v případě daní pro Ragnaka se poctivost rozhodně vyplácí.

Dlužno přiznat, že Erakův způsob prověřování spočíval v tom, že v noční tmě těsně před úsvitem popadl nebohého spícího jarla za bradku a upozornil ho, že mu rozpůlí lebku bojovou sekerou, pokud urychleně neupraví částku placenou na daních do Hallasholmu směrem nahoru. Postup to byl vcelku

drsný, avšak vysoce účinný. Jarl se mohl přetrhnout, aby chybějící daně doplatil.

Byla to čirá náhoda, že přesně v okamžiku, kdy Erak projížděl branou, Will klopýtal kolem s lopatou v ruce. Měl odházet vysokou vrstvu nového sněhu, která přes noc pokryla všechny cesty.

Erak tu pohublou a šouravou postavu nejdřív nepoznal. Bujná kštice hnědých vlasů mu ale byla něčím povědomá, i když byly zcuchané a špinavé. Zastavil se a podíval se pozorněji.

„Bohové temnot!“ zamumlal. „Kluku, jseš to ty?“

Chlapec se otočil a pohlédl na něj s prázdným a netečným výrazem ve tváři. Upoutal ho jen zvuk hlasu. Nic nenasvědčovalo, že mluvčího poznává. Jeho prázdné, zarudlé oči spočinuly na urostlém Skandijci. Eraka zaplavila vlna těžkého smutku.

Věděl, jak vypadá člověk, který propadl hřejivé trávě. A pochopitelně věděl i to, že tráva se používá k ovládnutí otroků na dvoře. A hodně jich viděl umírat na následky zimy, špatné stravy a oslabené vůle k životu, kterou právě tenhle jed způsoboval. Ti, kdo propadli hřejivé trávě, nic neočekávali, nic neplánovali. Ztratili naději, která posiluje ducha. A přesně to je nakonec ubíjelo víc než všechno ostatní.

Bylo pro něj utrpením vidět, že chlapec je na dně. Vidět, že v jeho očích, kdysi plných odvahy a odhodlání, není nic než tupá prázdnota beznadějné oběti.

Will se na chvíličku zastavil, očekával, že dostane nějaký příkaz. Někde hluboko v jeho mysli se na pár okamžiků probudila slabá vzpomínka na tu tvář, co měl před sebou, a na hlas, který slyšel. Jenže vzpomínání ho namáhalo a mlha návyku byla příliš hustá. Will se s téměř nepostřehnutelným pokrčením ramen odvrátil a vlekl se dál k bráně, aby se pustil do odhazování sněhu. Za pár minut se u té těžké práce pořádně zpotí. Vlhký pot na těle potom zmrzne a do Willa se opět zahryzne zlá zima. Už ji znal. Byla jeho věrnou společnicí. A

spolu s pomyšlením na zimu přišla i touha po další dávce trávy. Po dalších několika chvilkách blaha.

Erak přihlížel, jak se Will pomalu a neohrabaně sklání k práci. Tiše zaklel a odvrátil hlavu. Další otroci ze dvora už pracovali s pádly u studny s pitnou vodou a rozbíjeli tlustou vrstvu ledu, která se vytvořila za mrazivé noci.

Rychle je minul a ani se na ně nepodíval. Už si nepohvizdoval.

* * *

Dva dny nato, pozdě večer, si Erak nechal k sobě přivést Evanlyn.

Evanlyn se podařilo obsadit dobré místo na spaní, dostatečně blízko u velkých kamen, aby jí v noci bylo teplo, ale ne tak blízko, aby se pekla. Teď si po dlouhém dni rozprostřela deku na tvrdou rákosovou podložku, s úlevou se na ni svalila a zabalila se. Za podhlavník jí sloužilo krátké polínko omotané starou košilí. Spočinula na něm a naslouchala okolním zvukům, občasným záchvatům dusivého kašle, v této roční době nevyhnutelného průvodce života v zasněžené, studené Skandii, a také tlumenému hovoru. Byl to jeden z okamžiků, kdy měli otroci dovoleno mezi sebou mluvit. Evanlyn bývala zpravidla příliš zmořená, než aby toho využila.

Uvědomila si, že někdo vyvolává její jméno, a s tichým povzdechem se posadila. Jedna z pokojových otrokyň procházela řadami ležících postav, tu a tam se zastavila, zatřásla někomu ramenem a zeptala se ho, jestli neví, kde by našla araluenskou otrokyni, která se jmenuje Evanlyn. Nejčastěji se setkala s tupým pohledem a lhostejným pokrčením ramen. Podmínky života otroků vzniku nových přátelství nesvědčily.

„Tady!“ zavolala Evanlyn. Pokojová otrokyně se rozhlédla, odkud hlas přichází, a pak se pustila jejím směrem. Opatrně přitom překračovala ležící těla.

„Mám tě přivést,“ oznámila veledůležitě. Pokojoví otroci se starali o obytné části sídla a sami sebe považovali za nadřazené obyčejným kuchyňským otrokům – sortě ubožáků, kteří žili ve světě mastnoty, rozlitého vína a zbytků jídla.

„Kam?“ zeptala se Evanlyn a dívka pohrdavě odfrkla.

„Kam se ti poručí,“ odpověděla. Když se Evanlyn nezvedala, dívka byla nucena ještě dodat: „Jarl Erak to říká.“ Neměla vlastně žádnou pravomoc dávat rozkazy kuchyňským otrokům, i když se jim cítila být nadřazená. Ale Skandijci žádné takové dělení neuznávali. Otroek byl otroek a kromě vůdců na dvoře si byli všichni rovni.

Otroci, kteří seděli nebo leželi nejbliž, projeví vlašný zájem. O vyšších skandijských důstojnících se vědělo, že si osobní otrokyně vybírají z řad hezkých mladých dívek.

Evanlyn nechápala, co to všechno znamená, ale vstala, pečlivě složila deku a nechala ji na místě, aby se poznalo, že je obsazené. Pak pokynula druhému děvčeti, ať jde jako první, a vyšla za ní z kuchyně.

Ragnakovo sídlo bylo ve skutečnosti hotové bludiště chodeb a pokojů, v jehož středu se nacházela Velká dvorana, kde se podávalo jídlo a projednávaly úřední záležitosti. Dívka vedla Evanlyn řadou nízkých, slabě osvětlených chodeb, až došly někam, kde chodba zřejmě končila. Ve stěně byly dveře a pokojová otrokyně na ně ukázala.

„Jdi dovnitř,“ řekla stručně a dodala: „Radši nejdřív zaklepej.“ Pak se otočila a spěchala ponurou chodbou pryč. Evanlyn krátce otálela, nevěděla, co ji čeká, potom ale zaťukala klouby prstů na pevné dubové dveře.

„Pojď dál.“ Poznala ten hlas. Erak uměl zavolat tak silně, že ho námořníci slyšeli i ve vichřici na Bílém moři. Zdálo se ovšem, že nikdy neubírá na hlasitosti. Dveře měly z vnější strany petlici. Evanlyn ji nadzvedla a vešla dovnitř.

Erakův příbytek byl prostý. Pochopitelně byl zbudovaný z borového dřeva a skládal se z obývací místnosti a přilehlé komůrky na spaní, oddělené tkaným vlněným závěsem. Na jednom konci světnice hořel malý oheň a příjemně ji vyhříval.

Stálo tam i několik vyřezávaných dubových židlí. Rákosovou podlahu pokrýval drahocenný koberec, jak si Evanlyn všimla, nikoli skandijského původu. Pomyslela si, že si ho Erak nejspíš přivezl z nějakého nájezdu do Galiky. Na hradě Araluenu vídala hodně takových kousků. Byly to výsledky dlouholeté práce mistrů tkalců z údolí Tierre, trvající často jedno i dvě desetiletí, a obvykle se prodávaly velice draho. Pochybovala ale, že by Erak za ten svůj zaplatil.

Jarl seděl u ohně, pohodlně opřený v jedné z vyřezávaných židlí. Pokynul jí, ať jde dál, a ukázal na láhev a sklenice na malém stolku uprostřed místnosti.

„Jen dál, děvče. Nalej nám trochu vína a sedni si. Musíme si o něčem promluvit.“

Nejistě přešla místnost a nalila do dvou sklenic červené víno. Jednu pak podala Skandijci a usedla na druhou židli. Na rozdíl od Eraka však zůstala sedět zpříma. Úzkostně posedávala na krajíčku židle, jako by se chystala uletět. Jarl ji zkoumavě sledoval a v očích měl něco, co vypadalo jako náznak smutku. Potom mávl rukou.

„Klid, holka. Nikdo ti neublíží – teda aspoň já ne. Napij se vína.“

Váhavě usrkla vína a zjistila, že je překvapivě dobré. Erak ji upřeně sledoval a postřehl bezděčný výraz překvapení na její tváři.

„Tak ty poznáš dobré víno?“ zeptal se. „Tohohle jsem si vzal velký sud z jedné florentinské lodě při posledním období nájezdů. Docela ujde, vid’?“

Kývla na souhlas. Začínala se trochu uklidňovat a víno jí opravdu chutnalo. Uvědomila si, že se vína nenapila celou řadu měsíců. Napadlo ji, že by si měla dávat pozor na to, co dělá. A co říká.

Čekala, až skandijský kapitán promluví. Zdálo se, že se rozmýšlí, jako by si nebyl jistý, jak má začít. Ticho se prodlužovalo, až ho nakonec Evanlyn nemohla dál snést. Znovu usrkla vína a pak se zeptala: „Proč jste pro mě poslal?“

Jarl Erak zíral do plamenů malého ohně. Když promluvila, překvapeně vzhlédl. Napadlo ji, že určitě není zvyklý, aby ho otroci sami od sebe oslovovali. Pokrčila rameny. Kdyby jeden z nich nezačal, mohli by tu sedět v tichu celou noc. Se zaujetím sledovala, jak se vousatá tvář zvolna začíná usmívat. Napadlo ji, že někde jinde a za jiných okolností by se jí skandijský pirát mohl docela začít líbit.

„Nejspíš ne kvůli tomu, co tě asi napadá,“ prohlásil. A dřív než mohla odpovědět, pokračoval, téměř sám pro sebe: „Ale někdo musí něco udělat a já si myslím, že ty jsi ta pravá.“

„Něco udělat?“ nechápala Evanlyn. „A s čím?“

Erak podle všeho dospěl k rozhodnutí. Zhluboka si povzdechl, dopil zbytek vína ze své sklenice, předklonil se s lokty opřenými o kolena a zbrázděnou, zarostlou tvář přiblížil těsně k jejímu obličej.

„Vidělas někdy v poslední době svého kamaráda?“ zeptal se. „Myslím Willa.“

Uhnula očima před jeho pohledem. To se rozumí, že Willa viděla – nebo spíš viděla tu roztřesenou, bezduchou trosku, která se z něj stala. Před pár dny měl nějakou práci u kuchyně a ona mu donesla jídlo. Vyrval jí chleba z rukou a hltal ho jako nějaké zvíře. A když na něj promluvila, jenom na ni tupě civěl.

Během dvou krátkých týdnů stačil už zapomenout na Evanlyn, zapomenout na Halta i na chatu na okraji lesa nedaleko hradu Redmontu. Zapomněl i na důležité události, k nimž došlo na Uthalských pláních, kdy armáda krále Duncana stanula proti Morgarathovu hrozivému wargalskému vojsku a porazila ho.

Pokud šlo o Willa, jako by se všechny ty události jeho dosavadního života odehrály na odvrácené straně Měsíce. Nyní se upínal v myšlenkách jen na jednu jedinou věc.

Na další dávku hřejivé trávy.

Svědkiem jejich setkání byla jedna z otrokyň, starší žena. Když se Evanlyn vrátila do kuchyně, vlídně ji oslovila.

„Zapomeň na svého kamaráda. Dostal ho ten jed. Je s ním konec.“

„Viděla jsem ho,“ řekla tiše Erakovi.

„Já s tím nemám nic společného,“ ohrazoval se rozčileně. Překvapilo ji, s jakou prudkostí se hájí. „Vůbec nic. Věř mi, děvče, já ten prokletej jed nenávidím. Já viděl, co s lidma provádí. Nikdo si nezaslouží bejt živá mrtvola.“

Pohlédla mu do čí. Očividně to myslel upřímně a stejně tak očividně si přál, aby uznala, co říká. Kývla hlavou.

„Já vám věřím,“ řekla.

Erak vstal ze židle. Rozčileně přecházel malou, útulně vyhřátou místností, jako kdyby každý pohyb mohl zmírnit zlost, která se v něm hromadila od chvíle, kdy náhodou zahlédl Willa.

„Kluk jako on, vyloženej válečník. Třeba malej, ale srdce má jak pravej Skandijec.“

„Je to hraničář,“ mírně připomněla Evanlyn a Erak kývl.

„To teda je. A zaslouží si něco lepšího než tohle. Ten zatracenej jed! Nechápu, proč to Ragnak nezatrhne!“

Dlouze se odmlčel, aby zkontroloval hněv. Potom se obrátil k Evanlyn a pokračoval.

„Chci, abys věděla, že jsem se snažil, abyste vy dva zůstali pohromadě. Vůbec mě nenapadlo, že ho Borsa pošle na dvůr. Ten chlap nemá ani páru, jak zacházet s váženým nepřítelem. Jenže co se od něj dá čekat? Borsa není válečník. Umí jen počítat žoky s obilím.“

„Rozumím,“ opatrně hlesla Evanlyn. Neměla jistotu, jestli to tak je, měla však dojem, že nějaká odpověď se od ní očekává. Erak se na ni pronikavě zadíval, jako by ji odhadoval. Nejspíš se k něčemu odhodlával.

„Na dvoře nikdo nepřežije,“ pronesl tiše, spíš sám pro sebe. Při těch slovech Evanlyn ucítila, jak jí ledová ruka sevřela srdce.

„Takže,“ řekl, „je to na nás a my s tím musíme něco udělat.“

Evanlyn na něj pohlédla. Jeho poslední slova v ní probudila naději.

„Co přesně máte na mysli?“ zeptala se nesměle a zoufale si přála, aby neudělala nějakou chybu. Erak se na vteřinu nebo

dvě odmlčel a potom se neodvolatelně rozhodl, že se do toho pustí.

„Ty uprchneš,“ řekl nakonec. „Jeho vezmeš s sebou a já vám při tom pomůžu.“

Dvacet čtyři

Halt s Horácem prožili neklidnou noc, kdy se pravidelně střídali na stráži. Ani jeden z nich nevěřil, že místní vládce se nepokusí přikrást v temnotách. Jak se však ukázalo, jejich obavy byly liché. Deparnieux o sobě té noci už nedal nijak vědět.

Když příštího rána sedlali koně ve stáji v zadní části hostince, majitel zkroušeně přistoupil k Haltovi.

„Já nemohu říci, pane, že je mi líto, že opouštíte můj hostinec,“ omlouval se. Halt ho poplácal po rameni, aby dal najevo, že se nijak neurazil.

„Já rozumím, jak to myslíš, příteli. Řekl bych, že vašeho nejvyššího místního lupiče jsme moc neokouzlili.“

Hostinský se bázlivě rozhlédl a teprve pak dal Haltovi za pravdu, jako by se bál, že by je někdo mohl pozorovat a udat ho Deparnieuxovi. Halt odhadoval, že něco podobného se v tomhle městečku stalo už mockrát. Předem litoval toho muže, který se včera večer v šenku zasmál – a byl přitom černým rytířem přistižen.

„Je to špatný člověk, opravdu špatný, pane,“ tiše připouštěl hostinský. „Ale co proti němu našinec zmůže? Má za sebou malou armádu a my jsme jen obyčejní lidé, žádní válečníci.“

„Rádi bychom vám pomohli,“ řekl mu Halt, „ale musíme pokračovat v cestě.“ Kratičce zaváhal a pak se bezelstně zeptal: „Převází se na přívozu v Les Sources každý den?“

Město Les Sources leželo na řece směrem na západ, asi dvanáct mil odtud. Halt s Horácem měli namířeno na sever. Ale hraničář si byl jistý, že se Deparnieux vrátí a bude se vyptávat na všechny podrobnosti, které by mu mohly prozradit směr jejich cesty. Nepředpokládal, že by hostinský udržel jeho dotaz v tajnosti. Ani by se na něj kvůli tomu nezlobil. Mužík teď přičinlivě kýval.

„Ano, pane, v tuhle dobu se na přívozu pořád ještě převází. Příští měsíc, až voda zamrzne, se přívoz zavře a lidi budou muset používat most v Colpennieres.“

Halt se vyšvihl do sedla. Horác už seděl na koni a třímal vodící otěž ukořistěných koní. Po zkušenostech z předchozího večera se rozhodli, že bude rozumnější opustit město co nejrychleji.

„Tak tedy zamíříme k přívozu,“ řekl hlasitě Halt. „Myslím, že rozcestí leží pár mil na sever, ne?“

Hostinský znovu kývl hlavou. „Máte pravdu, pane. Je to první velké rozcestí, na které narazíte. Pak zahněte doprava a dojedete k přívozu.“

Halt zdvihl ruku na znamení díky a na rozloučenou, kolenem pobídl Abelarda a jako první vyjel ze dvora hostince.

Vytrvale ujížděli, a když dorazili na zmíněné rozcestí, minuli odbočku doprava a pokračovali rovně, přímo k severu. Nic za jejich zády nenasvědčovalo tomu, že by je někdo sledoval. Ale kopce a lesy obklopující je ze všech stran by poskytl úkryt celé armádě, kdyby na to přišlo. Halt věděl, že si nemůže být jistý, zda se Deparnieux, který znal zdejší krajinu, nepokusí jet souběžně s nimi, někde v dalším úseku cesty jim nadjet a přepadnout je ze zálohy.

Bylo to jako zlý sen, když uprostřed odpoledne dorazili k dalšímu malému mostu, a tam opět stál rytíř v pohotovosti, zastoupil jim cestu a dával jim na vybranou buď zaplatit, nebo bojovat.

Rytíř, usazený na vychrtlém grošákovi, přestárlém už někdy před dvěma nebo třemi lety, se vůbec nepodobal rytíři ze včerejšího večera. Kabátec měl zablácený a potrháný. Kdysi možná býval žlutý, teď však byl vybledlý do špinavě našedlé barvy. Brnění bylo na několika místech opravované a za kopí mu zjevně sloužil hrubě osekáný mladý stromek s nápadným vyboulením přibližně v první třetině délky. Na štítě měl vyrytou kančí hlavu. K takovému hastrošovi, otrhanci a umouněnci se dobře hodila.

Zvolna zastavili a zkoumali výjev před sebou. Halt otráveně povzdechl.

„Mě to už tak strašně unavuje,“ zamumlal k Horácovi a začal z ramene stahovat dlouhý luk.

„Počkejte chvilku, Halte,“ požádal Horác a přesunul si štít ze zad na levé předloktí. „Neukážeme mu radši znak dubového listu? Třeba potom změní názor.“

Halt se zamyšleně mračil na rozedranou postavu před nimi a rukou už sahal po šípu.

„Tak dobrá,“ souhlasil zdráhavě. „Ale dáme mu jen jednu šanci. Pak ho prošpikuju šípem. Už mám těch pobudů po krk.“

S těmi slovy se nahrbil v sedle a Horác se rozjel k rytíři špindírovi. Postava uprostřed cesty zatím nijak nepovykovala, což podle Halta bylo nezvyklé. Zpravidla tihle harcovníci nedočkavě pořvávali své výzvy a požadavky a většinou svá prohlášení bohatě prokládali průpovídkami typu „Hola, bídníče!“ nebo „Vzhůru do boje, pane rytíři!“ a podobnými otřepanými žvásty.

Jakmile si to Halt uvědomil, začalo mu v hlavě bít na poplach. Kikr s bojovníckým učněm na hřbetě mezitím cválal k vyzyvateli a urazil už vzdálenost zhruba třiceti kroků.

„Horáci!“ křikl za ním Halt. „Zpátky! Je to...“

Než však stačil větu dokončit, z větví dubu visících nad cestou se na mladíkovu hlavu a ramena sneslo cosi beztvarého. Horác se bezmocně zmítal v síti, která na něj spadla. Pak někdo neviditelný zatahal za provaz, síť se utáhla, Horác vyletěl ze sedla a žuchl do prachu na cestě.

Kikr vyděšeně ustoupil od ležícího jezdce a odklusal pár kroků stranou. Když vycítil, že jemu samotnému žádné nebezpečí nehrozí, zastavil se a neklidně stříhal ušima.

„...past,“ dořekl Halt potichu a proklínal svou nepozornost. Nechal se rozptýlit zjevem otrhaného rytíře a dopustil, aby polevila jeho ostražitost, což je dostalo rovnou do téhle šlamastyky.

Šíp už měl založený v těživě, nebyl tu ale žádný viditelný cíl, až na rytíře na vysloužilém bojovém koni, který bez hnutí čekal uprostřed cesty. Nepochybně byl součástí dobře promyšleného plánu. Když síť spadla na Horáce, nedal najevo sebemenší překvapení.

„Dobrá, kamaráde, zaplatíš za svůj podíl na téhle léčce,“ mumlal si pro sebe Halt, plynulým pohybem zvedl luk a napjal ho tak, že se opeřený konec šípu dotýkal jeho tváře těsně nad koutkem úst.

„To bych opravdu nedělal,“ ozval se povědomý chraplavý hlas. Odrbaný plesnivý rytíř zvedl hledí a objevily se pochmurné rysy Deparnieuxova obličejce.

Halt tiše zaklel. Zaváhal s lukem stále napnutým. Z křoví po obou stranách cesty uslyšel šramot. Pomalu uvolnil napjatou tětivu, protože zjistil, že z křovisek se vynořilo nejméně tucet dalších mužů a všichni drželi v rukou smrtelně nebezpečné samostřily.

Všechny namířené na něj.

Vrátil šíp do toulce na zádech, sklonil luk a položil si ho napříč přes stehna. Sklesle pohlédl k místu, kde se Horác stále ještě zmítal v pevně utažené síti. Z křovisek a stromů lemujících okraje cesty se nyní vynořili další muži a obstoupili bezmocného učně. Čtyři z nich na něj mířili samostřily, zatímco ostatní ho vymotávali ze sítě a zvedali na nohy. Horác byl rudý jako rak.

Deparnieux se spokojeně šklebil od ucha k uchu a pobídl vyzáblou herku směrem k nim. Zastavil se dost blízko, aby ho dobře slyšeli, a vysekl nedbalou poklonu.

„Nyní, pánové,“ pronesl jízlivě, „budu mít tu čest pozvat vás jako hosty na můj hrad Montsombre.“

Halt pozvedl jedno obočí. „Jak bychom to mohli odmítnout?“ zeptal se, aniž by svou otázku adresoval někomu určitému.

Dvacet pět

Od toho večera, kdy si Erak zavolal Evanlyn k sobě, uplynulo pět dní.

Zatímco čekala na další Erakovy pokyny, pustila se do jiné části plánu, kterou měla na starost, a hlasitě bědovala nad svým osudem – přidělením k Erakovým osobním otrokům. Vymysleli to tak, že do konce týdne bude pracovat v kuchyni a potom by měla nastoupit k němu. Hlasitě vyjadřovala své znechucení – Erakem jako takovým a jeho čistotností zejména, a vyprávěla o krutosti, s jakou se k ní choval při plavbě do Hallasholmu, jak nejčastěji to šlo.

Podle Evanlynina líčení byl Erak horší než všichni čerti z celého pekla. A navíc mu ještě páchlo z úst.

Po pár dnech těchto lamentací jí Jani, jedna ze starších kuchyňských otrokyň, unavená ustavičnými Evanlyninými stížnostmi, řekla: „Mohly by tě potkat i horší věci, děvenko. Na to si zvykneš.“ A odcházela pryč. Život osobního otroka měl po pravdě řečeno i jisté výhody, k nimž mimo jiné patřilo lepší jídlo i oblečení a pohodlnější bydlení.

„To se radši zabiju,“ volala za ní Evanlyn, šťastná, že má příležitost svůj odpor k jarlovi vykřičet ještě hlasitěji. Kuchyňský pomocník, který šel právě kolem, svobodný muž,

nikoli otrok, ji tak neurvale chytil za krkem, až jí zazvonilo v uších.

„Udělám to za tebe, ty kůže líná, jestli se hned nedáš do práce,“ pohrozil jí. Když ji pustil, zatřepala hlavou a oči jí žhnuly zlostí, ale rychle odspěchala, aby Ragnakovi a jeho spolustolovníkům donesla pivo.

Jako vždy, když vcházela do hodovní síně v Ragnakově přítomnosti, ji zaplavila zvláštní vlna strachu. I když jí rozum napovídal, že je nepravděpodobné, aby si jí všiml mezi tucty dalších otroků, kteří pilně nosili na stůl jídlo a pití, přece jen žila v ustavičných obavách, že v ní nějak pozná dceru krále Duncana. Kvůli tomuto strachu a kvůli nepřetržité práci byla na konci každého večera unavená a vysílená.

Když měli otroci hotovou večerní práci, odebírali se na místo vyhrazené jim ke spaní. Evanlyn si s hořkým úsměvem všimla, že Jani, zřejmě otrávená jejím ustavičným reptáním proti Erakovi, si přenesla deku na opačný konec kuchyně. Evanlyn si rozložila deku a chtěla srovnat hadr omotaný kolem polínka, které jí sloužilo jako podhlavník. Když začala, ze záhybů staré košile, do níž dřevo balila, vypadl malý kousek papíru.

S bušícím srdcem Evanlyn na papír rychle stoupla a rozhlížela se, jestli si ho někdo ze sousedů nevšiml. Zdálo se, že ne. Všichni se dál věnovali vlastním přípravám na spaní. Evanlyn ulehla, jak neklidněji dokázala, a přitom útržek papíru zvedla. Když si přitahovala pokrývku pod bradu, měla příležitost zahlédnout vzkaz napsaný na papírku:

„Dnes v noci.“

Pár minut nato přišel kuchyňský pomocník, zhasil lampy a místnost zůstala osvětlená pouze mihotavým světlem doutnajícího ohně. Ačkoli byla Evanlyn k smrti unavená, ležela na zádech s očima doširoka otevřenými a s bušícím srdcem čekala, až uplyne dost dlouhá doba.

Hlasy v místnosti postupně utichaly a nahradilo je hluboké a pravidelné oddechování spících otroků. Tu a tam se ozvalo slabé zachrápání nebo zakašlání a jednou či dvakrát přerývaný

hlas, když jedna starší teutlandská otrokyně něco nesrozumitelně zamumlala ze spaní.

Oheň pohasl na slabě žhnoucí uhlíky a Evanlyn uslyšela, jak stráž v přístavu odtroubila půlnoc. Bylo to poslední zatroubení na roh, další mělo přijít až za úsvitu, asi v sedm hodin. Soustředěně čekala dál. Erak jí řekl, aby počkala ještě hodinu po odtroubení půlnoci. „Tou dobou budou všichni tvrdě spát,“ prohlásil, když ji seznamoval s plánem. „Když budeš čekat dýl, tak ti, co mají lehkej spánek, anebo starší otroci se můžou probouzet a courat na záchod.“

Navzdory napětí se Evanlyn začínaly klížit oči a v panické hrůze si uvědomila, že málem usnula. To by bylo povedené, pomyslela si s trpkostí, kdyby nechala jarla čekat před Velkou dvoranou, a ona sama by zatím chrněla pod dekou. Přesunula se na tvrdou podlahu, aby se jí neleželo tak pohodlně, a zatínala nehty do dlaní, aby jí bolest pomáhala zůstat vzhůru. Začala počítat plynoucí čas a pak si uvědomila, málem pozdě, že jednotvárné počítání ji opět uspává.

Nakonec mrzutě pokrčila rameny a rozhodla se, že hodina už určitě uplynula. Nic nenasvědčovalo tomu, že by v kuchyni byl ještě někdo vzhůru, takže Evanlyn opatrně odhrnula pokrývku a vstala. Kdyby se někdo probudil, uvažovala, vždycky může říct, že jde na záchod. Ležela úplně oblečená, ale bez bot. Vzala si je teď s sebou a zabalila se do deky. Když oheň vyhasl, kuchyň rychle vychladla a Evanlyn se na studeném vzduchu roztřásla.

Snažila se polehoučku otevřít dveře na dvůr, ale těžké veřeje zaskřípěly tak strašně, že by to vzbudilo i mrtvého. Trhla sebou a zavřela dveře zvenčí, jak nejopatrněji svedla. Divila se, že takový rámus zřejmě nikoho neprobudil.

Měsíc nesvítil. Obloha byla zatažená těžkými mraky, ale sníh ležící na zemi odrážel každý kousíček světla, takže rozeznávala, co potřebovala. Černý obrys nocležny otroků ze dvora, vymrzlé stodoly, kam ze všech stran táhlo, byl vidět dobře – vzdálený asi čtyřicet nebo padesát kroků.

Evanlyn si natahovala boty a poskakovala přitom z jedné nohy na druhou. Pak šmátrala podél stěny hlavní budovy směrem doleva a sunula se k rohu, jak jí nařídil Erak. Když dorazila na konec, uklouzl jí nechtěně slabý výkřik. Ve stínu se k budově tiskla mohutná nehybná postava.

Na okamžik ji zachvátil strach. Potom jí došlo, že je to jarl Erak.

„Jdeš pozdě,“ šeptal jí rozzlobeně. Pochopila, že je nejspíš stejně vyděšený jako ona. Ačkoli byl jarl, dával v sázku svůj život, když pomáhal v útěku otrokovi, a jistě si toho byl moc dobře vědom.

„Pár jich nemohlo usnout,“ zalhala. Nejspíš by bylo zbytečné mu říkat, že neměla jak měřit čas. Něco zabručel a Evanlyn usoudila, že omluvu přijal. Strčil jí do ruky malý váček.

„Tumáš,“ řekl. „Tady je pár stříbrňáků. Abys dostala kluka ven, budeš muset nejspíš podplatit jednoho z těch členů výboru. Tohle by mělo stačit. Kdybych ti dal víc, moh by něco zvětřit a zajímat se, odkud to máš.“

Přikývla. Všechno probrali v jeho pokoji toho večera před pěti dny. Útěk bylo nutno provést tak, aby na Eraka nepadlo žádné podezření. I proto jí poradil, ať v těch několika dnech hodně reptá kvůli tomu, že se má stát jeho otrokyní. Bude to nápadný důvod k pokusu o útěk.

„Vem si i tohle,“ řekl a podával jí malou dýku v koženém pouzdře. „Mohla by se ti hodit, až ho podplatíš, abys měla jistotu, že dodrží slovo.“

Vzala zbraň a zastrčila ji za široký opasek, který nosila. Měla na sobě kalhoty a košili a přes ramena přehozenou deku jako plášť.

„Co mám dělat, až ho dostanu ven?“ zeptala se tiše. Erak ukázal na cestičku vedoucí do přístavu a také do města Hallasholmu.

„Půjdeš po týhle cestě. Kousek za bránou uvidíš další cestu, která povede doleva, do kopce. Jdi po ní. Uvázal jsem tam ponyho s jídlem a teplým oblečením. Willa musíš vézt na

koni.“ Odmlčel se a potom dodal: „V sedlový brašně najdeš taky malou zásobu hřejivý trávy.“

Prekvapeně na něj pohlédla. Tenkrát v noci se nijak netajil odporem k té droze.

„Budeš ji potřebovat pro Willa,“ vysvětloval stručně. „Jakmile tomu člověk propadne, tak když mu to najednou úplně sebereš, můžeš ho zabít. Budeš ho muset odvykat postupně, snižovat mu dávky, dokud se nevzpamatuje a neobejde se bez toho.“

„Budu se snažit ze všech sil,“ slibovala. Erak jí povzbudivě stiskl zápěstí. Pohlédl na nízké mraky na obloze a nosem nasál vzduch.

„Nad ránem bude sněžit,“ řekl. „To přikreje vaše stopy. A já ještě vyrobím falešnou stopu. Ty se pořád drž cesty do hor. Až dojdeš k rozcestí u tří bludnejch balvanů s největším uprostřed, zahni doleva a za další dva dny se dostaneš k chatě.“

Nahoře v horách stála malá chata, odkud v létě lovci vyráželi na své výpravy. V zimě zůstávala neobydlená a Evanlyn a Willovi mohla posloužit jako poměrně bezpečné útočiště.

„A nezapomeň,“ připomínal, „jak začne jarní tání, musíte pryč. Kluk bude do té doby v pořádku. A nesmějí vás tam nachytat lovci. Jak začne tát, zmizte a jděte pořád k jihu.“ Chvilí váhal a potom omluvně pokrčil rameny. „Je mi líto, ale víc nemůžu udělat,“ řekl. „Tohle je nejlepší, co jsem dokázal takhle narychlo vymyslet. Kdybysme nic nepodnikli, Will by moc dlouho nevydržel.“

Stoupla si na špičky a políbila ho na vousatou tvář.

„Udělal jste pro nás hodně,“ řekla. „Nikdy na vás nezapomenu, jarle Eraku. Nikdy vám za to nepřestanu být vděčná.“

Rozpačitým krčením ramen odmítal její díky. Znovu pohlédl na oblohu a potom palcem ukázal k baráku otroků ze dvora.

„Radši bys už měla jít,“ řekl. Potom dodal: „Hodně štěstí.“

Rychle se na něj usmála a pospíchala přes dvůr ke stodole. Připadala si hrozně nápadná a pořád se bála, kdy ji někdo uvidí

a zastaví. Ale dostala se k cíli bez nehody a s úlevou se přikrčila ve stínech u stodoly.

Chvilí počkala, než znovu popadne dech a srdce se alespoň trochu uklidní. Potom se podél stěny sunula ke dveřím. Byly pochopitelně zajištěné, ale jen zvenčí a pouze jednoduchou závorou. Odstrčila ji, a když kovově zaskřípala, zadržela dech. Potom chatrné dveře otevřela a vklouzla dovnitř.

Ve stodole byla tma, nesvítil tam žádný oheň. Evanlyn čekala, až si oči zvyknou na přitmě. Postupně začala rozeznávat obrysy spících otroků natažených na špinavé zemi a zabalených do hadrů a roztrhaných dek. Škvírami ve stěnách z hrubé borovice na ně dopadaly proužky mdlého světla.

Erak jí řekl, že členové výboru mají oddělený prostor na konci stodoly, kde dokonce udržují ohniček kvůli teplu. Mohlo se však i stát, že jeden z nich bude na stráži v hlavní části baráku. Proto dostala stříbrňáky.

A díky.

Nahmatala její studený jilec, aby se uklidnila. Prohlédla si stodolu před pár dny a věděla, kde přibližně je Willovo místo na spaní. Zamířila tam a pečlivě obcházela ležící těla. Přejížděla očima sem a tam, pátrala po Willovi a pomalu propadala zoufalství. Potom nad jednou rozedranou dekou poznala jeho nezaměnitelnou čupřinu, oddechla si úlevou a vydala se k němu.

Alespoň že Will s ní půjde bez odporu. Otroci ze dvora měli smysly otupělé a rozum oslabený drogou a poslechli každý příkaz, který dostali.

Přidřepla u Willa a zatřásla mu ramenem, aby se probudil – nejprve jemně a potom, když pochopila, že v omámení spí jako zabítý, čím dál silněji.

„Wille!“ šeptala mu prosebně do ucha. „Vstávej! Vzbud se!“

Něco zamumlal. Oči však měl stále pevně zavřené a dýchal zhluboka. Znovu s ním zatřásla, cítila, jak se jí zmocňuje panika.

„Wille, prosím,“ žadonila. „Vstávej!“ A pleskla ho rukou po tváři.

To pomohlo. Otevřel oči a nechápavě na ni hleděl. Zřejmě ji nepoznával, ale aspoň byl vzhůru. Tahala ho za rameno.

„Vstávej,“ přikazovala. „A pojď za mnou.“

Srdce jí radostně poskočilo, když uposlechl. Rozhýbával se pomalu, ale zvedl se, postavil se na vratké nohy a nejistě se kymácel. Očekával další rozkaz.

Ukázala k otevřeným dveřím, jimiž dovnitř vnikal pruh světla.

„Jdi. Ke dveřím,“ nařídila a on se k nim začal šourat. Nestaral se, kudy jde, kopal do ostatních otroků a šlapal po nich. Kupodivu to s nimi nic nedělalo, většinou jen zamručeli nebo se obrátili na druhý bok. Otočila se a chtěla jít za Willem, když vtom ji zadržel mrazivý hlas z druhého konce stodoly.

„Okamžik, slečinko. Kampak to jdete?“

Byl to jeden z členů výboru. A co hůř, byl to Egon. Jarl Erak měl pravdu. Střídavě drželi hlídku u ostatních otroků. Obrátila se k němu čelem. Blížil se k ní mezi ležícími těly a podobně jako Will nebral ohled na to, kam šlápne.

Evanlyn se zastavila, zhluboka se nadechla a neklidněji, jak dokázala, řekla: „Jarl Erak mě poslal pro tohoto otroka. Má mu nanosit dříví na topení.“

Egon zaváhal. Nebylo vyloučeno, že mluví pravdu. Když někomu z vyšších jarlů došlo dřevo uprostřed noci, bez skrupulí si poslal pro otroka, aby mu nanosil novou zásobu. Jenže Egon byl podezřívavý a měl pocit, že je mu ta holka povědomá.

„On chce zrovna tohoto otroka?“ vyptával se.

„Přesně tak,“ odpověděla Evanlyn a snažila se, aby to znělo přirozeně. Byla to jediná slabina jejich plánu. Nebyl žádný důvod, proč by Erak nebo kdokoli jiný ze Skandijců chtěl na obyčejnou špinavou práci určitého otroka.

„A proč právě jeho?“ naléhal a Evanlyn poznala, že ho neoklamala. Zkusila něco jiného.

„Tedy, on vlastně neřekl, že *právě* tohotohle. Chtěl jen nějakého otroka. Ale Will je můj kamarád a dostane se tak na několik hodin k práci v domě, kde je teplo a možná i teplé jídlo, a já si myslela...“ Nechala slova viset ve vzduchu, pokrčila rameny a doufala, že to Egonovi bude stačit. On však na ni civěl dál. Pak si vzpomněl a přimhouřil oči.

„Už vím,“ řekl. „Tys tu nedávno byla. Viděl jsem tě tu slídit, je to tak?“

Evanlyn ho v duchu proklela. Rozhodla se pro rychlé řešení. Vytáhla váček s penězi a zacinkala s nimi.

„Hele, já se jen snažím trochu pomoci kamarádovi,“ řekla. „Něco ti za to dám.“

Egon se rychle ohlédl přes rameno, aby měl jistotu, že ho nikdo z výboru nevidí. Pak jeho ruka vystřelila a shrábla váček.

„To už je lepší,“ prohlásil. „Já udělám něco pro tebe a ty zas pro mě.“ Zastrčil si peníze za košili a přiblížil se těsně k Evanlyn. Ohlédla se po Willovi a viděla, že čeká u dveří a netečně přihlíží. Egon ji náhle popadl za ramena a přitáhl ji blíž k sobě.

„Třeba bys našla další schované penízky,“ zasyčel. Pak se jeho tvář stáhla, protože ucítil prudkou bolest v břiše – a teplý pramínek stékající mu po kůži od místa, kde to nejvíc bolelo. Evanlyn se ledově usmála.

„Třeba tě vykuchám jako slanečka, jestli mě hned nepustíš,“ řekla a znovu mu ostrou dýkou prořízla kůži.

Nebyla si jistá, jestli se slanečci kuchají. Ale zřejmě to nevěděl ani on. Rychle ucukl, ukázal na dveře a klel.

„Dobře,“ ustoupil. „Vypadněte. Ale tvůj kámoš mi za to zaplatí, jen co se vrátí.“

Evanlyn slabě vydechla úlevou a pospíchala ke dveřím. Popadla Willa za ruku a táhla ho ven. Jakmile vyšli, otočila se a zastrčila závoru.

„Pojď, Wille. Musíme odsud pryč,“ řekla a zamířila jako první k pěšince do přístavu.

Jarl Erak, ukrytý ve stínu, pozoroval obě odcházející postavy. I on si s úlevou oddechl.

Po několika minutách je následoval. Tu noc musel ještě něco udělat.

Dvacet šest

Malý průvod jezdců se ubíral po cestě k severu. Halt a Horác jeli uprostřed s Deparnieuxem, jenž si mezitím na sebe opět navlékl své obvyklé černé brnění a kabátec. Stará herka, na níž předtím jel, byla přesunuta dozadu a rytíř seděl na velkém, svéhlavém, a jak Halt předpokládal, černém bojovém koni.

Doprovázely je přinejmenším dva tucty ozbrojenců, kteří mlčky pochodovali před nimi a za nimi. Kromě toho zde bylo deset válečníků na koních rozdělených do dvou skupin po pěti. Jedna skupina jela v čele a druhá na samém konci průvodu.

Haltovi neušlo, že muži v jejich bezprostřední blízkosti mají samostříly nabitě a připravené ke střelbě. Vůbec nepochyboval, že při prvním náznaku, že se snad s Horácem chystají k útěku, by se jejich těla ježila šipkami dřív, než by udělali deset kroků.

Svůj luk měl navlečený přes rameno a Horác si nechal meč i kopí. Když je zajali, Deparnieux nad jejich zbraněmi jen pokrčil rameny a ukázal na zástup ozbrojenců všude kolem.

„Sami vidíte, že nemá smysl klást odpor,“ prohlásil, „takže vám dovolím, abyste si zbraně ponechali.“ Poté významně pohlédl na dlouhý luk spočívající na hrušce Haltova sedla. „I

když myslím,“ pokračoval, „že bych byl klidnější, kdyby ten luk nebyl napnutý a byl zavěšený přes rameno.“

Halt pokrčil rameny a vyhověl mu. Jeho pohled Horácovi říkal, že jako je čas bojovat, je i čas přijmout nevyhnutelné. Horác přikývl a zařadili se po boku galického válečného lorda. Okamžitě se kolem nich srotili jeho přívrženci. Halt lítostivě zaznamenal, že Deparnieuxova velkodušnost se nevztahuje na skupinku ukořistěných koní a brnění – zhurta poručil, ať vodící otěž předají jednomu z jeho jezdců, a ten se s nimi zařadil na konec průvodu. Deparnieux zaujalo, že huňatý nákladní koník není na provaze a pokojně stojí vedle Haltova koně. Jedno obočí mu vyjelo vzhůru, ale neřekl nic.

K Haltovu překvapení černě oděný rytíř otočil hlavu svého koně k severu a vydali se na pochod.

„Smím se zeptat, kam jedeme?“ oslovil ho.

Deparnieux se s předstíranou zdvořilostí v sedle uklonil.

„Míříme na můj hrad Montsombre,“ oznámil jim, „kde budete krátký čas pobývat jako moji hosté.“

Halt pokyvoval hlavou a pokoušel se strávit to sdělení. Pak se vyptával dál: „Pročpak to?“

Černý rytíř se na něj usmál. „Protože mě zajímáš,“ řekl. „Cestuješ s rytířem a máš obyčejné zbraně. Ale ty nejsi žádný obyčejný sluha, že?“

Halt tentokrát mlčel, jen pokrčil rameny. Deparnieux ho sledoval pronikavým pohledem a pokyvoval hlavou, jako by potvrzoval svoje vlastní úvahy.

„Ne. To nejsi. Vůdce jsi ty, ne ten druhý. A tvoje oblečení mě zajímá. Ta tvoje pláštěnka...“ Naklonil se v sedle a vzal mezi prsty zřasenou tkaninu Haltovy šedo-zelené hraničářské pláštěnky. „Takovou jsem ještě nikdy neviděl.“

Odmlčel se a vyčkával, zda tentokrát Halt něco odpoví. Když se tak nestalo, Deparnieux se netvářil, že by ho to nějak zvlášť překvapilo. Hovořil dál. „A jsi vynikající lukostřelec. Ne, jsi ještě lepší. Neznám nikoho, kdo by svedl takový zásah jako ty včera večer.“

Nato Halt odmítavě pozvedl ruku. „To nebyl nijak mimořádný zásah,“ bránil se. „Mířil jsem vám na hrdlo.“

Deparnieux se dlouho a hlučně smál.

„Ale příteli, to si nemyslím. Myslím, že tvůj šíp letěl přesně tam, kam jsi ho namířil.“

A znovu se smál. Halt si všiml, že navzdory okázalému veselí se jeho oči neusmívají. „Takže,“ prohlásil Deparnieux, „jsem se rozhodl, že takový chlapík jako ty si zaslouží větší pozornost. Mohl bys mi být užitečný, příteli. Když se to tak vezme, kdo ví, jaké další schopnosti a dovednosti se skrývají pod tou tvou divnou pláštěnkou?“

Horác je oba pozoroval. Zdálo se, že galický rytíř o něj naprosto ztratil zájem, ale Horáce to nijak netrápilo. I přes lehké vtípkování vycítil v jejich rozhovoru smrtelně vážný spodní tón. Celé to však bylo nad jeho chápání, takže se rozhodl, že se bude raději řídit podle Halta a sledovat, kam je nový obrat událostí zavede.

„Pochybují, že bych vám mohl být nějak užitečný,“ odvětil klidně Halt na poslední rytířovo prohlášení. Horáce zajímalo, jestli Deparnieux porozuměl skrytému významu těch slov, totiž že Halt vůbec neměl v úmyslu dát své umění do služeb člověka, který je zajal.

Podle všeho ano, protože černý rytíř krátce pohlédl na malou postavu jedoucí vedle něj a potom odtušil: „Nu, uvidíme, jak to bude. Prozatím mi dovol, abych vám nabídl svou pohostinnost, než se zhojí paže tvého mladého přítele.“ Pohledem vyhledal Horáce, usmál se a poprvé zahrnul do rozhovoru i jeho. „Konec konců, tyto cesty nejsou bezpečné, pokud nejsi úplně v pořádku.“

Večer se utábořili na malé mýtině u cesty. Deparnieux postavil hlídky a Halt si všiml, že počet mužů určených na stráž uvnitř tábora převyšuje počet těch, kteří měli za úkol hlídat ho před útokem zvenčí. Deparnieux se v tomto kraji nepochybně cítil dost bezpečný, usoudil Halt. Důležité bylo, že když se připravili na noc, jejich přemožitel požadoval, aby mu

odevzdali zbraně do úschovy. Jelikož neměli žádnou jinou možnost, byli oba Aralueni nuceni mu vyhovět.

Alespoň že je rytíř neobtěžoval další předstíranou srdečností a místo toho se raději najedl a ulehl ve stanu – pochopitelně z černého plátna –, který mu postavili jeho vojáci.

Halt se ocitl v poněkud zvláštní situaci. Kdyby cestoval sám, bylo by pro něj hračkou prostě se rozplynout v noční tmě a cestou si vyzvednout své zbraně.

Jenže Horác se vůbec nevyznal v hraničářském umění nenápadně se pohybovat a nepozorovaně unikat a nebyla žádná naděje, že by Halt mohl nějak odčarovat i jeho. Vůbec nepochyboval, že kdyby zmizel sám, Horác by moc dlouho naživu nezůstal. Takže se spokojil s čekáním a sledováním, co se bude dít dál. Alespoň že mířili na sever, což byl směr, kterým stejně chtěli jet.

Mimoto se večer předtím v hostinci dozvěděl, že průsmyky mezi Teutlandem, sousední zemí na severu, a Skandií za ním budou v tuto roční dobu zaváté sněhem. Takže by stejně nejspíš hledali místo, kde strávit další jeden nebo dva měsíce. Soudil, že hrad Montsombre se bude k tomuto účelu hodit stejně dobře jako jiné obydlí. Halt vůbec nepochyboval, že Deparnieux tuší, kým ve skutečnosti je. Zřejmě doufal, že Halta naverbuje, aby pro něj bojoval proti vládcům sousedních území. Pro tuto chvíli, přemítal Halt, však byli celkem v bezpečí a jeli správným směrem.

Až přijde čas, možná se bude muset postarat o nějaké změny. Ten čas ale ještě nenastal.

* * *

Druhého dne dorazili k rytířovu hradu. Navzdory původní okázalé velkorysosti se Deparnieux ráno rozhodl, že jim zbraně nevrátí, a Halt si bez důvěrné, uklidňující tíhy dvou nožů na opasku a bez dvou tuctů šípů zavěšených přes rameno připadal nezvykle.

Hrad Montsombre stál na pahorku a tyčil se nad okolní lesy. Vedla k němu úzká klikatá cesta. Když po ní stoupali výš a výš, byly svahy po obou stranách stále strmější. Cesta byla sotva tak široká, aby po ní mohli jet čtyři koně vedle sebe. Umožňovala tudíž vcelku přijatelný přístup spřátelenému vojsku, ale případnému útočníkovi nedovolovala přiblížit se ve větším počtu najednou. Byla to pochmurná připomínka současných poměrů v Galice, kdy jednotliví vládci ustavičně vedli boj o moc se svými sousedy a možnost útoku nebyla nikdy vyloučena.

Hrad sám o sobě byl spíše nižší, ale mohutný, se silnými hradbami a velkou věží v každém ze čtyř rohů. Neměl v sobě nic ze vznešenosti a půvabu hradu Redmontu nebo Araluenu. Přesněji řečeno to byla pochmurná, hrozivá a ohyzdná stavba, vybudovaná výhradně pro válku. Helt vysvětlil Horácovi, že název Montsombre vlastně znamená „Temná Hora“. Pro stavbu s tlustými zdmi na konci klikaté a křivolaké cesty se to zdálo být vhodné pojmenování.

Když vystoupali výš, ukázalo se, že je ještě výstižnější. Podél cesty stály sloupy a na nich visely podivné hranaté předměty. Jakmile se přiblížili, Horác ke svému zděšení zjistil, že jsou to železné klece, široké přibližně na délku paže, a že zřejmě obsahují lidské pozůstatky. Byly zavěšené poměrně vysoko a zlehka se pohupovaly ve větru nad posledním úsekem cesty.

Některé z nich tam musely viset řadu měsíců. Těla uvnitř byla seschlá, zčernalá a svraštělá, zahalená do povlávajících cárů zteřelého oblečení. Jiná těla však byla čerstvější a rysy lidí uvnitř se daly rozeznat. Klece byly zhotovené ze železných prutů, mezi nimiž byly dostatečně široké mezery, aby se dovnitř mohli dostat krkavci a vrány a trhat maso zobáky. Většina těl měla i vyklované oči.

Horác zbledl a podíval se na zachmuřeného hraničáře. Deparnieux si toho všiml a zasmál se, potěšen dojmem, jakým jeho hrůzné dílo na mladíka zapůsobilo.

„To jsou jen obyčejní zločinci,“ prohlásil lhostejně. „Všichni byli pochopitelně souzeni a usvědčeni. V Montsombre trvám na přísném dodržování zákona.“

„Co provedli?“ zeptal se Horác. Hrdlo měl stažené a slova se mu jen s obtížemi dostávala z úst. Deparnieux ho opět obdařil svým povzneseným úsměvem. Předstíral, že se pokouší vzpomínat.

„Řekněme, že ‚leccos‘,“ odvětil. „Stručně řečeno, znelíbili se mi.“

Horác několik vteřin vydržel jeho pobavený pohled, potom zavrtěl hlavou a odvrátil se. Snažil se nedívat na roztrhané, ubohé postavy visící nad ním. Muselo jich být dohromady víc než dvacet. Hrůza se ještě vystupňovala, když pochopil, že ne všichni byli mrtví. Viděl, že tělo uvězněné v jedné z klecí se hýbá. Nejprve si myslel, že je to klam vyvolaný pohyby rozedraných šatů ve větru. Když však přijeli blíž, mezi tyčemi se protáhla ruka a z klece se ozvalo žalostné skřehotání.

Nepochybně to byla prosba o milost.

„Bože můj,“ tiše uniklo Horácovi. Zaslechl, jak se Halt vedle něj zprudka nadechl.

Deparnieux přitáhl černému koni uzdu a nahnul se v sedle na stranu.

„Poznáváš ho?“ zeptal se pobaveným tónem. „Viděls ho tuhle večer, v hostinci.“

Horác se zmateně zamračil. Ten člověk mu nikoho nepřipomínal. A toho večera, kdy se poprvé setkali s tímto rytířem, bylo v hostinci víc než tucet lidí. Nechápal, proč by si měl právě tohoto muže pamatovat líp nežli ostatní. Nato Halt mrazivým hlasem prohlásil: „Je to ten, co se zasmál.“

Deparnieux se rozchechtal. „Správně. Byl to člověk se vzácným smyslem pro humor. Je zvláštní, že ho smích tak najednou přešel. Jeden by si myslel, že bude až do smrti trávit čas samým žertováním.“

A škubl otěžemi, pleskl s nimi koně po šíji a vyrazil vpřed. Průvod se přizpůsoboval jeho tempu – zastavoval, když

zastavil on, a rozjížděl se, když se rozjel on – Halt a Horác byli nuceni držet krok.

Horác znovu pohlédl na Halta a hledal u něj povzbuzení. Hraničář se mu krátce zadíval do očí a potom zvolna kývl. Chápal, jak se Horác cítí, jak je mu odporná zvrhlost a nelidská krutost, které byl svědkem. Haltovo kývnutí Horácovi přineslo jistou úlevu. Dotkl se kolenem Kikrova boku a pobídl ho vpřed.

Společně tak jeli vstříc temnému a hrůznému hradu, který na ně čekal.

Dvacet sedm

Pony byl tam, kde Erak slíbil, že bude.

Stál uvázaný u mladého stromku a pokojně vystavoval zadek ledovému vichru, který nesl sněhové mraky dolů nad Hallasholm. Evanlyn odvázála provazovou uzdu a koník šel poslušně s ní. Vítr se proháněl v korunách stromů nad jejich hlavami a kývání sněhem obtěžkaných větví připomínalo podivný suchozemský příboj. Will tupě kráčel za Evanlyn po pěšině zaváté sněhem, který jim sahal skoro až po kolena. Evanlyn se šlo ztěžka, ale Willovi ještě hůř. Týdny namáhavé práce při nedostatku jídla a v ustavičné zimě ho velmi vyčerpaly a vysílily. Evanlyn věděla, že by brzy měla zastavit a najít teplé oblečení, které, jak Erak řekl, bylo ve vaku na poníkově hřbetě. A možná bude nutné, aby nechala Willa nasednout, pokud se před rozedněním měli dostat dost daleko. Pro tuto chvíli však nechtěla dovolit žádné zdržení, ani sebekratší. Všechno ji pohánělo kupředu, aby se co nejrychleji dostali co nejdál od skandijského města.

Pěšina se vinula vzhůru do hor. Evanlyn v mírném předklonu postupovala proti větru, jednou rukou vedla ponyho a druhou svírala Willovu studenou dlaň. Společně se brodili

hlubokým sněhem a klouzali a klopýtali o kořeny stromů a kameny ukryté pod ním.

Když putovali asi hodinu a půl, ucítila Evanlyn na tvářích letmé dotyky prvních, nesměle poletujících sněhových vloček. Potom se začal doopravdy sypat hustý těžký sníh. Evanlyn se zastavila a ohlédla se po jejich stopách. Byly už napůl zapadané sněhem. Erak věděl, že dnes v noci bude sněžit, vzpomněla si. Vyčkal, dokud mu jeho námořnické instinkty nenapověděly, že všechny stopy po jejich putování zmizí. Poprvé od okamžiku, kdy se pootevřenou branou vykradla ven ze dvorany, jí srdce zaplesalo nadějí. Možná jim přece jen bude přát štěstí.

Will za ní zakopl, něco nesouvisle zamumlal a klesl na kolena do sněhu. Otočila se a zjistila, že má promodralé rty a třese se zimou. Opravdu už nemohl dál. Přešla k vaku přehozenému přes koňský hřbet a rozvázala ho.

Našla v něm mimo jiné i tlustou kazajku z ovčí kůže. Přehodila ji roztřesenému chlapci přes ramena a pomohla mu ji obléct. Nechápatě na ni přitom civěl. Byl jako hloupé zvířátko, bez odporu přijímající vše, co se s ním děje. Mohla by ho uhodit a ani by se nepokusil ráně uhnout nebo ji vrátit. Smutně ho pozorovala a vzpomínala, jaký býval. Erak říkal, že se možná uzdraví, i když takovou naději mělo jen velmi málo těch, kdo propadli hřejivé trávě. Přesto doufala, že v horách, kde budou sami, se Willovi podaří začarováný kruh prorazit. Modlila se, aby měl skandijský jarl pravdu a aby si Will odvykl a úplně se uzdravil.

Postrčila neodporujícího chlapce k poníkovi a vybídla ho, aby nasedl. Na chvíli zaváhal, pak se nemotorně vyhrabal do sedla a nejistě se v něm kymácel. Evanlyn pak pokračovala po lesní cestě vedoucí vzhůru do hor.

Kolem nich se dál k zemi snášely těžké sněhové vločky.

* * *

Erak sledoval obě postavičky, jak se obezřetně vydávají k lesu a odbočují v místě, které popsal Evanlyn. Uklidněný, že jsou na správné cestě, je následoval ven za palisádu, ale minul místo, kde odbočili, a zamířil k přístavu.

V tuto roční dobu nebyly u Velké dvorany postaveny žádné hlídky. Nikdo se neobával útočníků, protože závěje sněhu pokrývající okolní hory chránily město mnohem lépe než lidští strážci. Když se však Erak blížil k přístavu, byl mnohem opatrnější. Tam hlídky byly, dohlížely na bezpečné ukotvení vlčích lodí. Náhlá vichřice mohla loděmi na kotvách smýkat a vrhat je proti břehu, a proto zde hlídkovalo několik mužů, aby v případě nebezpečí zburcovali posádky, které byly ve službě.

Stejně tak ale mohli spatřit jeho a zajímat se, co tu dělá v tuhle noční dobu, takže se držel pokud možno ve tmě.

Jeho vlastní loď, *Vlčí vítr*, kotvila u přístavní hráze. Tiše na ni vstoupil, věděl, že jeho posádka ve službě není. Spolehl se na svoji dobrou pověst při předpovídání počasí a odpoledne jim dal volno s tím, že v noci se žádná vichřice nepřížene. Nahnul se přes vnější roubení v místě, kde se v závětrí lodi pohupoval malý člun. Sám ho tam během dne uvázal. Rychle vyhodnotil pohyby ukotvených lodí, aby se ujistil, že je ještě odliv a on svůj příchod načasoval správně. Nyní hbitě sešplhal do malého plavidla, hmatal kolem kormidla po odtokové zátce a vytáhl ji. Ledová voda se mu hrnula přes ruce. Když byla loďka z poloviny naplněná, vrátil zátku na místo a vytáhl se zpět přes brlení do vlčí lodi. Dýkou přeřízl lano, které přidržovalo člun u lodi.

Chvíli se nedělo nic. Potom začalo malé plavidlo, částečně ponořené do vody, zvolna klouzat pryč, nejprve pomalu, potom se stoupající rychlostí. Odliv ho unášel s sebou. V člunu bylo jedno veslo, umístěné ve vidlici. Erak ho tam dal pro případ, že by se člun někdy brzy našel. Prázdný člun z poloviny naplněný vodou, jedno chybějící veslo, to vše by ukazovalo na nehodu.

Člun se vzdaloval z přístavu a zmizel z dohledu mezi většími plavidly zaplňujícími kotviště. Erak byl spokojen, že udělal vše, co mohl, vyklouzl zpátky na břeh a vracel se po

vlastních stopách do Velké dvorany. Cestou s potěšením zaznamenal, že těžký sníh mezitím už zahladil stopy, které před chvílí nadělal. Do rána nezbude ani náznak, že tudy někdo prošel. Jedinými vodítky, která by naznačovala, kam zmizeli uprchlí otroci, budou chybějící čln a přeřezané lano.

* * *

Pěšina stoupala stále prudčeji a chůze byla čím dál namáhavější. Evanlyn v mrazivém vzduchu ztěžka oddychovala a její dech se srážel v páru. Slabý vítr kývající větvemi stromů utichl, když začalo sněžit. Evanlyn měla v puse i v krku sucho a na jazyku odpornou kovovou pachut'. Několikrát se pokusila uhasit žízeň hrstí sněhu, ulevilo se jí ale jen nakrátko. Sníh příšerně studil a trocha vody, která jí po jeho rozpuštění stekla do krku, za to nestála.

Podívala se za sebe. Pony s hlavou sehnutou vytrvale kráčel v jejích stopách a zima mu zřejmě nijak nevadila. Will se krčil na jeho hřbetě zachumlaný do ovčí kazajky. Tiše a nepřetržitě sténal.

Evanlyn na chvíli zastavila a přerývaně zhluboka vdechovala mrazivý vzduch. Skoro ji pálil v krku. Svaly na stehnech i lýtkách ji bolely a třáslly se námahou, kterou musela vynaložit při chůzi v hlubokém sněhu. Věděla však, že musí jít dál, dokud jí budou stačit síly. Neměla představu, jak daleko se dostala od hallasholmské Velké dvorany, ale bála se, že to nestačí. Kdyby Erakův pokus s výrobou falešné stopy nevyšel, vůbec nepochybovala, že skupina zdatných Skandijců by vzdálenost, kterou zatím s Willem překonali, urazila za necelou hodinu.

Erak ji nabádal, že se do svítání musejí dostat co nejdál do hor. Pak měli sejít z pěšiny, skrýt se v hustém lese a tam zůstat celý den. Pohlédla vzhůru do úzké mezery mezi stromy nad hlavou. Obloha byla zatažená a po měsíci nebo hvězdách nebylo ani památky. Netušila, kolik je hodin ani za jak dlouho začne svítat.

Zbědovaná se opět dala do pohybu. Každý sval v jejím těle se vzpouzel. Pony se odevzdaně táhl za ní. Chvilku uvažovala o tom, že vyleze do sedla k Willovi a poveze se s ním. Pak ten nápad zavrhl. Pony byl malý, a i když bez protestu nesl jednoho člověka a všechen náklad, další zátěž by ho v těchto podmínkách rychle vyčerpala. Uvědomila si, jak moc jsou na tom huňatém zvířeti závislí, a s povzdechem se rozhodla, že nejlepší bude, když půjde po svých. Kdyby pony nemohl dál, znamenalo by to pro Willa rozsudek smrti. Byl tak oslabený a vysílený, že by ho nedokázala přimět k chůzi.

Vlekla se dál, střídavě vytahovala nohy ze sněhu a znovu je do něj zabořovala, dokud pod chodidly nenarazila na pevnou půdu, o kterou se mohla opřít. Levá noha. Pravá noha. Levá. Pravá. Ústa měla vyschlá jako ještě nikdy. Pára, kterou vydechovala, tvořila ve vzduchu obláčky, visela za ní ve vzduchu a nakrátko označovala místa, kudy prošla. Bezmyšlenkovitě začala kroky počítat. Nemělo to žádný smysl. Nesnažila se vědomě měřit vzdálenost. Pouze tím bezděčně doplňovala rytmus své chůze. Napočítala do dvou set a začala znovu. Opět napočítala do dvou set a pokračovala zase od jedné. Když to několikrát zopakovala, uvědomila si, že vůbec neví, kolikrát už ušla dvě stě kroků, a přestala s tím. Po dalších dvaceti krocích zjistila, že znovu počítá. Pokrčila rameny. Tentokrát se rozhodla napočítat do čtyř set a pak začít zase od jedné. Hlavně když bude mít nějakou změnu, pomyslela si s černým humorem.

Stále hustě sněžilo, velké vločky jí létaly do obličeje a usazovaly se jí v bílé vrstvě na vlasech. Tváře měla ztuhlé a usilovně si je třela hřbetem ruky. Zjistila však, že ani v ruce nemá cit, a tak zastavila a otevřela vak.

Když předtím hledala kazajku pro Willa, všimla si i rukavic. Vylovila je, byly to tlusté vlněné palčáky. Natáhla si je a pak prokřehlýma rukama mávala a tleskala, plácala se do žeber a paží, aby se jí v nich rozproudila krev. Po několika minutách tohoto cvičení se jí cit do rukou vrátil a ona se znovu dala na pochod.

Pony zastavoval vždy podle ní. Nyní se opět trpělivě vydal v jejích stopách.

Dopočítala do čtyř set a začala zase od jedné.

Dvacet osm

Halt se rozhlížel po velké místnosti, do níž je zavedli.
„Nu,“ prohlásil, „není to moc, ale stačí to.“

Hodnocení nebylo od něj tak docela spravedlivé. Byli nahoře v hlavní věži hradu Montsombre, o níž Deparnieux prohlásil, že je určena výlučně pro jeho vlastní potřebu – a pro jeho hosty, jak jízlivě dodal. Nacházeli se v rozlehlé a příjemně zařízené komnatě. Stál tu jídelní stůl s židlemi a u velkého krbu dvě pohodlná dřevěná křesla. Z místnosti vedly dvojce postranní dveře do malých komůrek na spaní, a dokonce tu byla i malá koupelna s cínovou vanou a umyvadlem. Přibližně do poloviční výšky kamenných zdí sahaly vkusné závěsy a velkou část podlahy pokrýval odolný koberec. Byla tu malá terasa a okno s výhledem na klikatou cestu, po níž přijeli, a na okolní zalesněnou krajinu. Nebylo zasklené a zevnitř se zavíralo okenicemi chránícími před nepřízní počasí a větrem.

Jedinou znepokojivou věcí na celkovém uspořádání byly hlavní dveře. Zevnitř jim chyběla klika. Komnata vypadala sice příjemně, ale byli v ní uvězněni a Haltovi to bylo jasné.

Horác shodil vak na podlahu a s povděkem žuchl do jednoho z křesel u krbu. Oknem dovnitř táhl studený vzduch, i když bylo teprve odpoledne. V noci tu bude zima a průvan,

pomyslel si. Nu což, tak to na hradech většinou chodilo. Tenhle nebyl o nic horší ani lepší než ostatní.

„Halte,“ začal, „jak to, že nás Abelard s Cukem před tím přepadením nevarovali? Přece jsou k něčemu takovému vycvičení, ne?“

Halt rozvážně pokyvoval hlavou. „Taky mě to napadlo,“ přiznal. „A myslím, že to bude nějak souviset s tou tvou kořistí na provázku.“

Chlapec na něj nechápavě pohlédl a Halt dál uvažoval nahlas. „Vláčíme za sebou půl tuctu bojových koní naložených brněním a zbrojí a to všechno chrastí a řinčí jako drátenický vozík. Řekl bych, že všechen ten rámus přehlušil zvuky, které by Deparnieuxovy muže prozradily.“

Horác svraštil čelo. Na tohle nepomyslel. „A neměli je taky ucítit?“ zeptal se.

„Kdyby vítr foukal správným směrem, tak by je ucítili. Ale foukal směrem od nás k nim, jestli si vzpomínáš.“ Pozoroval na Horácovi mírné zklamání nad neschopností koní zvládnout takové drobné překážky. „Někdy,“ pokračoval Halt, „máme sklon očekávat od hraničářských koní trochu příliš. Konec konců, jsou to jenom lidi.“ Koutek úst mu cukl drobným pousmáním, když to říkal, ale Horác si toho ani nevšiml. Jen přikývl a přešel k další otázce.

„Takže,“ ptal se, „co podnikneme teď?“

Hraničář pokrčil rameny. Měl otevřený svůj vak a právě vytahoval nějaké věci – čistou košili, břitvu a mycí potřeby.

„Počkáme,“ řekl. „Není to pro nás ztráta času – zatím. Horské průsmyky do Skandie budou ještě přinejmenším měsíc zasypané sněhem. Takže si tady klidně můžeme na pár dní udělat pohodlí, dokud nezjistíme, s čím na nás náš šlechetný Galik vyrukuje.“

Horác si stáhl boty jednu o druhou, s potěšením propínal prsty u nohou a užíval si náhlého pocitu volnosti.

„To je něco,“ liboval si. „Halte, co má podle vás ten Deparnieux za lubem?“

Halt se krátce rozmýšlel a potom potřásl hlavou. „To nevím jistě. Ale v příštích několika dnech se nejspíš vybarví. Myslím, že tak trochu tuší, že jsem hraničář,“ dodal zamýšleně.

„Tady mají hraničáře?“ překvapeně se zeptal Horác. Vždycky si myslel, že hraničářský sbor je zvláštností Araluenu. Když Halt zavrtěl hlavou, pochopil, že jeho domněnka byla správná.

„Ne, nemají,“ odpověděl Halt. „A my jsme se vždycky snažili, aby se zvěsti o sboru moc nerozšířily. Nikdy nevíš, s kým se dostaneš do války,“ vysvětloval Halt. „Ale samozřejmě, že je nemožné držet takovou věc v naprosté tajnosti, takže něco třeba zaslechl.“

„A kdyby ano?“ ptal se Horác. „Já myslel, že nejdřív se o nás zajímal jen proto, že chtěl bojovat se mnou – víte, jak jste prve říkal.“

„Tak to nejspíš bylo úplně na začátku,“ přitakal Halt, „ale pak něco zvětlil a já myslím, že se snaží vykoumat, jak by mě mohl využít.“

„Vás využít?“ opáčil Horác a zamračil se nad tou představou. Halt jen mávl rukou.

„Takhle lidi jako on obvykle uvažují,“ řekl. „Ze všeho se vždycky snaží vyzískat něco pro sebe. A myslí si, že každý se dá koupit, pokud je nabízená cena správná. Myslíš, že by sis zase mohl about ty boty?“ zeptal se přívětivě. „Oknem sem proudí jen omezené množství čerstvého vzduchu a tvoje ponožky už toho mají hodně za sebou, abych se vyjádřil jemně.“

„Jé, omlouvám se!“ vyhrkl Horác a natahoval si jezdecké boty zpátky na nohy. Teď když to Halt zmínil, uvědomil si, že v místnosti něco silně zapáchá.

„V téhle zemi rytíři neskládají rytířskou přísahu?“ zeptal se a převedl řeč opět na jejich věznitele. „Rytíři přísahají, že budou pomáhat jiným, ne? Neměli by je jen využívat.“

„Přísahu skládají,“ odpověděl mu Halt. „Její dodržování je ale úplně jiná věc. A představa, že rytíři budou pomáhat prostým lidem, ta se naplňuje v zemi, jako je Araluen, kde

máme silného krále. Tady si klidně můžeš dělat, co se ti líbí, pokud máš moc.“

„Ale to není správné,“ namítl Horác. Halt s ním sice souhlasil, ale i kdyby to řekl nahlas, nejspíš by to ničemu nepomohlo.

„Jen měj trpělivost,“ uklidňoval Horáce. „Spěch nám nijak nepomůže. Brzy se dozvíme, co vlastně Deparnieux chce. Mezitím můžeme klidně odpočívat a hodit to za hlavu.“

„Ještě něco,“ pokračoval Horác, nedbaje návrhu svého společníka. „Ty klece u cesty se mi nelíbily. Žádný skutečný rytíř by nikdy nikoho takhle netrestal, i kdyby jeho zločin byl nevím jak hrozný. Ty věci byly prostě strašlivé. Nelidské!“

Halt pohlédl do chlapcových upřímných očí. Tady se žádná útěcha poskytnout nedala.

Nelidské bylo výstižné slovo pro takové potrestání.

„Ano,“ řekl nakonec. „Ani mně se to nelíbí. Myslím, že než odsud odjedeme, náš milý lord Deparnieux možná bude mít v této záležitosti co vysvětlovat.“

* * *

Toho večera stolovali s galickým hradním pánem. Hodovní stůl byl obrovský, vešlo by se k němu nejméně třicet osob, a sami tři se za ním téměř ztráceli. Sloužící kolem nich pobíhali a podle potřeby přinášeli další jídlo i víno.

Jídlo nebylo valné, což Halta trochu překvapilo. Galická kuchyně byla proslulá zvláštnostmi a cizokrajností. Prosté pokrmy, které jim na hradě předkládali, naznačovaly, že ta proslulost je nezasloužená.

Všiml si však jedné věci – všichni sloužící plnili své úkoly s hlavou sklopenou a vystříhali se pohlédnout do očí komukoli ze stolovníků. Ovzduší v síni naplňoval hmatatelný strach, který ještě zesílil, když musel někdo ze služebnictva přistoupit blíž ke svému pánovi a podat mu jídlo nebo naplnit číši.

Halt rovněž cítil, že Deparnieux si je napětí nejen vědom, ale že si ho dokonce vychutnává. Na krutých rtech mu pohrával

samolibý úsměšek pokaždé, když k němu někdo ze sluhů přistoupil, uhnul očima a zadržoval dech, dokud svůj úkol nevykonával.

Při jídle se mluvilo málo. Deparnieux se spokojil s tím, že je oba pozoroval způsobem, jakým si malý kluk prohlíží zajímavého neznámého brouka, jehož právě ulovil. Za těchto okolností neměli Halt ani Horác na nějaké zdvořilostní řeči náladu.

Když se najedli a stůl byl sklizen, hradní pán se konečně svěřil se svými úmysly. Pohrdlivě pohlédl na Horáce a ledabyly ukázal ke schodišti vedoucímu do jejich komnaty.

„Už tě nebudu potřebovat, hochu,“ řekl. „Dávám ti svolení odejít.“

Horác po těch nezdvořilých slovech trochu zrudl, střelil pohledem po Haltovi a zaznamenal jeho drobné pokývnutí. Vstal, snažil se zachovat důstojnost a nedat před galickým rytířem najevo své rozpaky.

„Dobrou noc, Halte,“ rozloučil se přátelsky. Halt opět kývl.

„Dobrou, Horáci,“ odvětil. Bojovníký učeň se zastavil, pohlédl Deparnieuxovi do očí, rázně se otočil a odcházel. Dva ozbrojení strážci, stojící ve stínu opodál, neprodleně vyrazili za ním a doprovázeli ho nahoru po schodech.

Bylo to nejspíš docela dětinské gesto, pomyslel si Horác, když stoupal do jejich komnaty. Ale díky tomu, že pánovi hradu Montsombre oplatil jeho urážlivé chování, se cítil malinko líp.

Deparnieux vyčkal, až Horácovy kroky na kamenném schodišti dozní. Pak se trochu odsunul od stolu a upřel na hraničáře úlisný pohled.

„Nuže, mistře Halte,“ začal rozvážně, „je na čase si trochu popovídat.“

Halt sevřel rty. „O čem?“ zeptal se. „Já bohužel v klevetění nejsem moc dobrý.“

Rytíř se strojeně zasmál. „A já vám říkám, že z vás bude zábavný host,“ prohlásil. „Teď mi povězte, kdo přesně jste?“

Halt lhostejně pokrčil rameny. Pohrával si s číší, která stála před ním na stole. Byla téměř prázdná a Halt s ní otáčel sem a tam a sledoval, jak se v broušeném skle odráží světlo ohně, který hořel v rohu síně.

„Já jsem jen docela obyčejný člověk,“ řekl. „Jmenuji se Halt. Pocházím z Araluenu a cestuji se sirem Horácem. Nic víc se o mně říct nedá, opravdu.“

Úsměv v Deparnieuxově tváři ztuhl a rytíř dál hleděl na vousatého muže sedícího naproti němu. Působil dost bezvýznamně, to bylo jisté. Oděv měl prostý – vlastně spíš ubohý. Vousy i vlasy špatně ostříhané. Vypadalo to, jako kdyby si je sám zkracoval loveckým nožem, pomyslel si Deparnieux, aniž by tušil, že je pouze jedním z mnoha lidí, které při pohledu na Halta napadlo totéž.

Byl i malý. Jeho hlava sahala hradnímu pánovi sotva po ramena. Nicméně byl svalnatý a navzdory šedinám ve vousích i vlasech ve vynikající tělesné kondici. Ale v pohledu jeho očí – temném, sebevědomém a chladnokrevném – bylo něco, co jeho prohlášení o vlastní bezvýznamnosti popíralo. Deparnieux se pyšnil schopností poznat muže zvyklého velet a tenhle muž to v sobě rozhodně měl.

Pak tu byla ta jeho výzbroj. Nebylo zvykem vidět muže, který působil tak jednoznačně velitelsky, a nebyl přitom vyzbrojený jako rytíř. Luk byl v Deparnieuxových očích zbraní neurozených a podobné pouzdro se dvěma noži ještě nikdy neviděl. Využil příležitosti a pečlivě si oba nože prohlédl. Větší z nich mu připomněl mohutné saxonské nože, jaké nosívali Skandijci. Menší nůž byl dokonale vyvážený vrhací nůž. Oba ostré jako břitva. Vskutku neobvyklé zbraně pro velitele, pomyslel si Deparnieux.

Podivná pláštěnka ho rovněž zaujala. Byla vzorovaná nepravidelnými šmouhami zelené a šedé barvy a on nechápal, k čemu je to dobré. Když se hluboká kapuce přetáhla přes hlavu, ukryvala celou tvář. Během cesty na Montsombre si galický rytíř několikrát všiml, že pláštěnka se míhá před očima a

splývá s okolním lesem, takže malý muž se jakoby ztrácel. Pak ten dojem pominul.

Deparnieux, podobně jako spousta jeho krajanů, byl notně pověřivý. Domníval se, že podivné vlastnosti pláštěnky mohou být nějakým druhem čarodějnictví.

Právě díky této poslední domněnce jednal s Haltem jako v rukavičkách. Věděl, že odporovat čarodějům se nevyplácí. Proto se rozhodl pro opatrnou hru, dokud přesně nezjistí, co může od toho tajemného malého muže očekávat. A kdyby se ukázalo, že Halt nevládne žádnými temnými silami, byla tu pořád ještě možnost, že se nechá přesvědčit, aby své jiné vlohy dal do Deparnieuxových služeb.

A pokud ne, hradní pán mohl oba muže zabít, kdy se mu zlíbilo.

Uvědomil si, že po posledních Haltových slovech už dost dlouho mlčí. Napil se vína a odmítavě zavrtil hlavou nad názorem, který Halt vyjádřil.

„Myslím, že obyčejný v žádném případě ne,“ oponoval. „Zajímáte mě, Halte.“

Hraničář opět pokrčil rameny. „Nechápu proč,“ odušil klidně.

Deparnieux otáčel v prstech skleněnou číši. Ozvalo se nesmělé zaklepání na dveře a vstoupil hlavní stolník, omluvně a trochu bázlivě. Trpká zkušenost ho naučila, že jeho pán je nebezpečný a nepředvídatelný člověk.

„Co zas je?“ zavrčel Deparnieux, rozzlobený kvůli vyrušení.

„Odpusťte, pane, ale chtěl jsem se zeptat, jestli ještě něco nepotřebujete?“

Deparnieux ho už chtěl odbýt, ale vtom dostal nápad. Bylo by zajímavé zkusit toho podivného Araluena nějak vyprovokovat, napadlo ho. Ať se vybarví.

„Ano,“ odvětil. „Pošli sem kuchařku.“

Stolník rozpačitě zaváhal.

„Kuchařku, můj pane?“ zeptal se. „Přejete si další jídlo?“

„Přeju si kuchařku, ty pitomče!“ vybuchl Deparnieux. Muž se chvatně uklonil.

„Hned to bude, můj pane,“ ujišťoval a ustrašeně couval ke dveřím. Když zmizel, galický lord se na Halta usmál.

„Dnes je téměř nemožné sehnat dobré služebnictvo,“ posteskl si. Halt na něj pohlédl s opovržením.

„To musí být pro vás neustálý problém,“ prohlásil nezúčastněně. Deparnieux se na něho pronikavě zadíval a snažil se za těmi slovy vycítit jízlivost.

Seděli mlčky, dokud se neozvalo zaklepání na dveře a nevrátil se stolník. Pár kroků za ním šla kuchařka a v ruku nervózně žmoulala okraj zástěry. Byla středního věku a tvář měla poznamenanou ustavičnou úzkostí, kterou s sebou přinášela služba u Deparnieuxe.

„Kuchařka, můj pane,“ ohlásil stolník.

Deparnieux mlčel. Hleděl na ženu způsobem, jakým had pozoruje svoji kořist. Ticho se prohlubovalo a kuchařka žmoulala zástěru čím dál usilovněji. Nakonec už to nedokázala dál vydržet.

„Něco není v pořádku, můj pane?“ spustila. „Jídlo nebylo –“

„Ty nemluv!“ zařval Deparnieux, vyskočil ze židle a vztekla na ni namířil prst. „Tady jsem pánem já! Ty můžeš mluvit až po mně! Tak buď zticha, ženská!“

Halt přimhouřil oči a sledoval nechutný výstup. Věděl, že tohle všechno se odehrávalo kvůli němu. Pochopil, že Deparnieux chce vidět, jak se zachová. A i když to byl nesnesitelný pocit, nemohl právě teď pro tu ženu nic udělat. Deparnieux po něm střelil očima, což jen potvrdilo Haltovo podezření. Když Deparnieux nespátl víc než Haltův obvyklý klid, znovu se posadil a obrátil se k nebohé kuchařce.

„Ta zelenina byla studená,“ vytkl jí konečně.

Žena vypadala napůl vyděšeně, napůl zmateně.

„To snad ne, pane? Zelenina byla –“

„Povídám, že studená!“ nenechal ji domluvit Deparnieux. Obrátil se k Haltovi. „Byla studená, že je to tak?“ zaútočil. Halt pokrčil rameny.

„Zelenina byla dobrá,“ odpověděl lhostejně. Ať se dělo cokoli, nesměl se mu do hlasu vloudit ani náznak rozhořčení

nebo pohoršení. Deparnieux se křivě usmál. Pohlédl opět na kuchařku.

„Vidíš, cos provedla?“ řekl jí. „Nejen že jsi mě zostudila před mým hostem, ale ještě jsi ho přinutila, aby kvůli tobě lhal.“

„Můj pane, opravdu, já ne...“

Deparnieux přetřhl její řeč pánovitým gestem ruky.

„Zklamala jsi mě a musíš být potrestána,“ oznámil. Žena strachy zesinala. Trest nebyla na tomto hradě žádná maličkost.

„Prosím, můj pane. Prosím, já se budu víc snažit. Slibuji,“ drmolila v naději, že zvrátí jeho rozhodnutí. Prosebně pohlédla na Halta.

„Prosím, pane, řekněte, že jsem nechtěla,“ žadonila.

„Nechte ji být,“ řekl posléze Halt.

Deparnieux vyčkávavě nahnul hlavu ke straně.

„Jinak?“ dotíral. Tohle byla příležitost zjistit, jaké má jeho vězeň schopnosti – nebo nemá. Jestli byl opravdu čaroděj, třeba teď odkryje karty.

Halt pochopil, co si druhý muž myslí. Vyzařovala z něj nedočkavost a pozorně Halta sledoval. Hraničář si neradostně uvědomil, že si nemůže dovolit vyslovit nějakou hrozbu. Rozhodl se zkusit něco jiného.

„Jinak?“ opáčil s pokrčením ramen. „Jinak co? Vždyť o nic nejde. Je to jen nešikovná služebná, která nestojí za pozornost ani jednoho z nás.“

Galik si mnul ret. Haltův zjevný nezájem mohl být opravdový. Nebo jím jen zastíral, že vlastně žádnou zvláštní moc nemá. Deparnieux stále pochyboval, protože nevěřil, že někdo mocný nebo vlivný by se mohl zajímat o služebnictvo jinak než pouze povrchně. Halt možná přiznával porážku. Anebo mu celá ta záležitost skutečně nestála za řeč.

„Ať je to jak chce,“ rozhodl rytíř a sledoval přitom Halta, „musí být potrestána.“

Pohlédl na hlavního stolníka. Krčil se u zdi a celou dobu se snažil, aby nebyl vidět.

„Necháš tu ženskou potrestat,“ řekl. „Je líná a neschopná a znevážila svého pána.“

Stolník se přeuctivě ukláněl. „Ano, můj pane. Samozřejmě, můj pane. Ta žena bude potrestána,“ odříkával rychle. Deparnieux zvedl obočí v předstíraném údivu.

„Vážně?“ zeptal se. „A jaký trest to bude?“

Sluha zaváhal. Netušil, jaký trest by mohl mít rytíř na mysli. Rozhodl se, že v podstatě bude lepší zmýlit se, než být zbytečně krutý.

„Bičování, můj pane?“ navrhl nejistě, a když se zdálo, že Deparnieux kývá na souhlas, mnohem rozhodněji pokračoval: „Bude zbičována.“

Jenže hradní pán teď začal vrtět hlavou a na čele plešatějícího stolníka vyvstaly perličky potu.

„Ne,“ pronesl úlisným hlasem Deparnieux. „Zbičovat nechám *tebe*. Ona půjde do klece.“

Halt sledoval krutou hru odvíjející se před jeho očima, a nemohl zakročit. Stolníková tvář se zkroutila strachy, když uslyšel, že bude zbičován. A když svůj ortel vyslechla kuchařka, zhroutila se s obličejem plným zoufalství. Haltovi se vybavila klikatá cesta, po níž přijeli na Montsombre, lemovaná ubohými lidskými troskami v železných klecích. Z černě oděného tyрана, jehož měl před sebou, mu bylo na zvracení. Prudce vstal a odstrčil přitom židli, až se s třesnutím převrhla na kamenné dlaždice.

„Půjdu spát,“ prohlásil. „Už mám dost.“

Dvacet devět

Evanlyn neměla ponětí, jak dlouho se už brodí sněhem po zaváté pěšině. Pony se s hlavou skloněnou a bez odporu vlekl stále dál, Will se nejistě kymácel na jeho hřbetě a tiše naříkal. Sama Evanlyn se bezmyšlenkovitě potácela vpřed a pod nohama jí vrzal a křupal čerstvě napadaný suchý sníh.

Nakonec poznala, že už nemůže dál. Klopýtavě se zastavila a rozhlížela se po vhodném úkrytu na zbytek noci.

V posledních dnech převládal severní vítr a zavál borovice vysokou vrstvou sněhu. Pod dolejšími větvemi velkých stromů se na závětrné straně vytvořil chráněný prostor, kde by se dalo schovat nejen před nepřetržitým chumelením, ale i před nežádoucími pohledy náhodných kolemjdoucích.

V žádném případě to nebyl dokonalý úkryt, byl však nejlepší z toho, co se nabízelo. Evanlyn svedla ponyho z pěšiny a zamířila k velkým stromům, které stály ve třetí nebo čtvrté řadě od cesty.

Téměř ihned zapadla po pás do sněhu. Prodírala se však dál a ponyho táhla za sebou. Stálo ji to skoro všechny zbývající síly, ale nakonec se přece jen dostala do velkého dolíku pod jedním ze stromů. Pony chvilku váhal a potom ji následoval. Will byl alespoň natolik při smyslech, že se sklonil ponymu k

šíji, aby ho ze sedla nesmetly velké, nízko visící a sněhem obtěžkané větve borovice.

V dolíku pod stromem bylo překvapivě hodně místa a všichni tři se tam pohodlně vešli. A když víceméně uzavřený prostor vyhřívala jejich těla, nebyla tam ani taková zima, jak se Evanlyn obávala. Zima byla pochopitelně pořád třeskutá, ale neohrožovala je na životě. Evanlyn pomohla Willovi dolů z koně a naznačila mu, aby si sedl. Žuchl na zem, opřel se zády o drsnou kůru borovice a roztřásl se po celém těle. Evanlyn otevřela vak a vytáhla dvě tlusté vlněné deky. Přehodila je Willovi přes ramena, pak si sedla vedle něj a přetáhla hrubou vlnu i přes sebe. Vzala jednu jeho ruku do svých dlaní a třela mu prsty. Byly jako led. Povzbudivě se na něj usmála.

„Už bude dobře,“ řekla. „Jenom dobře.“

Pohlédl na ni a na okamžik měla dojem, že jí rozumí. Uvědomila si však, že jen reaguje na zvuk jejího hlasu.

Jakmile se Will trochu zahřál a už se tolik netřásl, Evanlyn se zvedla a sundala ponymu sedlo. Když se popruhy kolem břicha uvolnily, zvíře zafunělo a zafrkalo úlevou, pak zvolna kleslo na kolena a položilo se na zem.

Možná že koně v téhle zasněžené zemi byli takhle vycvičení. Neměla představu. Ležící pony však nabízel teplou oporu pro ni i pro Willa. Odtáhla chlapce jako loutku od kmene stromu a opřela ho zády o teplé koňské břicho. Pak vzala deky, uvelebila se vedle něj a deky přes oba přehodila. Koňské tělo bylo nádherně teplé. Cítila, jak ji zahřívá v kříži, a poprvé po spoustě hodin jí nebyla zima. Hlava jí klesla na Willovo rameno a Evanlyn usnula.

Venku se sněhové vločky dál sypaly z nízkých mraků.

Během půl hodiny byly veškeré stopy po jejich putování hlubokým sněhem zahlazeny.

* * *

Zpráva o útěku dvou otroků se druhého dne ráno donesla k Erakovi s jistým zpožděním.

Nepřekvapovalo ho to, protože taková událost nebyla natolik důležitá, aby s ní obtěžovali někoho z výše postavených jarlů. Borsa sice věděl, že dívka zmizela, ale že by se měl zmínit Erakovi, ho napadlo až poté, co si jedna z kuchyňských otrokyň vzpomněla, že Evanlyn několik posledních dnů bědovala nad tím, že ji přidělili k Erakovu služebnictvu.

Borsa se o tom zmínil jen tak mimochodem, když vousatého lodního kapitána potkal po pozdní snídani u východu z jídelny.

„Ta tvoje zatrolená holka utekla,“ zamumlal a protáhl se kolem Eraka. Jako hilfmann se Borsa o zmizení otrokyně dozvěděl hned, jakmile to objevil kuchyňský dozorce. Konec konců, řešit takové drobné správní zádrhele byla hilfmannova práce.

Erak se na něj nechápavě podíval. „Moje holka?“

Borsa netrpělivě máchl rukou. „Ta Araluenka, cos ji přivezl a co měla jít k tobě za služku. Podle všeho nejspíš utekla.“

Erak se zamračil. Usoudil, že takový vývoj událostí by ho měl trochu rozhořčit.

„A kam?“ zeptal se a Borsa dotčeně pokrčil rameny.

„Co já vím? Tady není kam utéct a v noci napadala spousta sněhu. Nikde nejsou žádné stopy.“

Po této zprávě si Erak v duchu oddechl úlevou. Tak tahle část plánu mu v každém případě vyšla. Jeho další slova však byla v příkrém rozporu s vnitřním uspokojením.

„No tak ji najdi!“ osopil se na Borsu. „Nevláčel jsem se s ní celou tu cestu přes Bílý moře jen proto, aby se vám ztratila!“

Otočil se na patě a rázoval pryč. Byl přece hlavní jarl a válečný vůdce. Borsa byl sice hilfmann a Ragnakův hlavní správce, ale ve společnosti válečníků, jako byla ta zdejší, stál Erak výrazně nad ním.

Borsa nazlobeně civěl na Erakova vzdalující se záda a zaklel. Ovšem potichu. Uvědomoval si, v jakém jsou vzájemném postavení, ale věděl i to, že jen nemoudrý člověk by jarlu Erakovi řekl něco ostřejšího do očí – nebo do zad, jako v tomto případě. O Erakovi se vědělo, že ho stačí jen trochu pohněvat, a hned rozdává rány bojovou sekyrou.

Erakova zmínka o plavbě z Araluenu s tou dívkou připomněla Borsovi i druhého otroka – kluka, který býval hraničářským učněm. Doneslo se mu, že dívka se po něm někdy v posledních pěti dnech ptala. Zabalil se do těžkého kožešinového pláště a zamířil do stodoly, která sloužila jako nocležna otrokům ze dvora.

* * *

Borsa stál ve dveřích stodoly, krčil nos před zápachem nemytých těl a očima přísně přeměřoval uctivě shrbeného člena výboru, který stál před ním.

„Tys ho neviděl odcházet?“ ptal se nevěřičně. Otrok zavrtěl hlavou, oči stále sklopené. Jeho chování svědčilo o vině. Borsa si byl jistý, že slyšel nebo viděl, jak otrok prchá, ale nic proti tomu neudělal. Rozzlobeně potřásl hlavou a otočil se ke stráží stojící opodál.

„Zbičovat,“ poručil stručně a vrátil se zpět do hlavní budovy sídla.

Ani ne za hodinu přišla zpráva o chybějícím člunu. Konec lana, který byl přerézán nožem, hovořil za vše. Dva zmizelí otroci, jeden zmizelý člun. Závěr byl nabíledni. Borsa zachmuřeně uvažoval o tom, zda se dá přežít na Bílém moři v otevřeném člunu v tuto roční dobu – zejména blízko pobřeží.

I když by se to na první pohled zdálo nepravděpodobné, větší naději na přežití by měli uprchlíci na otevřeném moři. Byl by totiž zázrak, kdyby je vichr zuřící při pobřeží a rozbouřené vlny nerozdrtily o skály dřív, než by stačili urazit pět mil.

„O dva otroky míň,“ zamumlal a nařídil odvolat pátrače, kteří byli předtím vysláni na horské stezky vedoucí k severu.

Později toho dne Erak potají vyslechl dvě otrokyně, jak si špitají o dvou Araluencích, kteří ukradli loď a pokusili se o útěk. Kolem poledne se vrátily skupinky pátračů z hor. Muži byli rádi, že jsou doma a nemusejí se už brodit v hlubokém sněhu za řezavého vichru, který začal vát krátce po úsvitu.

Erakovi spadl kámen ze srdce. Uprchlíci budou teď nejméně do jara v bezpečí.

Pokud se jim ovšem podaří najít horskou chatu, pomyslel si neradostně, a neumrznou někde při jejím hledání.

Třicet

Život na hradě Montsombre plynul v jednotvárném rytmu. Hostitel, neomezený místní vládce Deparnieux, vídal své nedobrovolné hosty jen tehdy, když se mu zachtělo – což bylo obvykle jednou či dvakrát do týdne u večere. Zpravidla při těchto příležitostech přišel s nějakým novým druhem lákadla pro Halta, aby ho získal na svou stranu.

Jinak byli oba Araluenci nuceni zůstat převážně ve své věžní komnatě, i když si každý den směli krátce protáhnout tělo na hradním nádvoří, a to pod bedlivým dozorem přibližně tuctu ozbrojenců, kteří je jinak střežili i ve věži. Několikrát žádali, zda by se mohli vydat za hradby a prohlédnout si třeba okolí.

Ani neočekávali jinou odpověď, než které se jim dostalo – ledové mlčení ze strany seržanta, který velel jejich strážcům. I tak to ovšem bylo nesmírně skličující.

Horác nyní přecházel sem a tam po terase, vysoko na hlavní věži hradu Montsombre.

Halt byl uvnitř, seděl se zkříženýma nohama na posteli a právě dokončoval nový luk, který vyráběl pro Willa. Pracoval na něm od té doby, co se vylodili v Galice. Pečlivě vybral pásy dřeva, pevně je spojil a slepil tak, aby žilkováním a přirozeným

ohnutím byly postaveny proti sobě a luk získal žádoucí mírné zakřivení. Potom ke každému konci připevnil dva podobné, ale kratší díly tak, aby jejich zakřivení bylo opačné než u hlavní části lučiště. Tím docílil zpětného zakřivení, jaké potřeboval.

Když přijeli poprvé na Montsombre, Deparnieux si všiml jednotlivých kusů dřeva v Haltově vaku, ale neviděl žádný důvod, proč by je měl zabavit. Nehotový luk bez šípů pro něj nepředstavoval žádnou hrozbu.

Vítr se točil kolem hradních vížek a proháněl se podél podivně tvarovaných chrličů vytesaných z kamene. Pod terasou kroužilo několik krkavců. Vylétali ze svého hnízda v puklině žulové zdi a opět se do něj vraceli.

Pokaždé, když se Horác zadíval dolů na poletující ptáky, udělalo se mu mdlo. Ustoupil od kamenného zábradlí a přitáhl si plášť těsněji k tělu, aby se chránil před větrem. Ve vzduchu bylo cítit, že bude pršet, a od severu k nim vítr hnal kupy těžkých mraků. Měli za sebou polovinu dalšího větrného odpoledne v Montsombre. Les rozprostírající se dole pod nimi byl chmurný a jednotvárný – z té výšky vypadal jako hrubý koberec.

„Co budeme dělat, Halte?“ zeptal se Horác. Jeho společník s odpovědí chvíli váhal. Ne proto, že by nevěděl, co odpovědět, ale spíš proto, že nevěděl, jak jeho mladý přítel odpověď přijme.

„Počkáme,“ řekl prostě a okamžitě spatřil v Horácových očích zklamání. Bylo jasné, že mladík si přeje něco, co by věci postrčilo kupředu.

„Ale Deparnieux mučí a zabíjí lidi! A my tu jen sedíme se založenýma rukama a díváme se na to!“ rozčiloval se Horác. Od bývalého hraničáře, který si vždycky věděl rady, si sliboval něco víc než jen příkaz k čekání.

Vnucená nečinnost Horáce deptala. Špatně se vyrovnával s nudou a pocitem bezmoci, které přinášel každodenní život na hradě Montsombre. Byl vycvičen k rychlým činům a chtěl něco podniknout. Potřeboval něco *udělat* – cokoli. Chtěl ztrestat

Deparnieuxe za jeho krutost. Chtěl dostat příležitost, aby mohl černému rytíři nacpat jeho jízlivé poznámky zpátky do chřtánu.

A nejvíc ze všeho ho trápilo, že musí trčet v Montsombre, místo aby pokračoval v cestě a hledal Willa.

Halt vyčkal, dokud se Horác podle jeho soudu trochu neuklidnil. „Je i pánem tohohle hradu,“ poznamenal mírně, „a má pořád k ruce nějakých padesát chlapů. Myslím, že to je o pár víc, než bychom dokázali pohodlně zvládnout.“

Horác sebral kousek žuly, který se oddrolil z rohového sloupku terasy, a mrštil s ním do dále. Sledoval, jak obloukem padá do hlubiny pod nimi, dokud mu nezmizel z očí.

„Já vím,“ uznal mrzutě, „ale tahle nečinnost mě ubíjí.“

Halt zvedl oči od práce. I když to nedával najevo, jeho pocit bezmoci byl ještě silnější než Horácův. Kdyby byl sám, únik z tohohle hradu by pro něj byl hračkou. Jenže aby to uskutečnil, musel by Horáce opustit – a k tomu se nedokázal odhodlat. Cítil, že se v něm svářejí dva protichůdné závazky – dodržet slib Willovi a zachovat se čestně k mladíkovi, který se obětavě rozhodl doprovázet ho a hledat kamaráda. Halt věděl, že kdyby uprchl sám, Deparnieux by s Horácem naložil nemilosrdně. Zároveň však celou svou bytostí bolestně toužil být na cestě a ujíždět za svým ztraceným učněm. Znovu sklopil oči k téměř dokončenému luku a pečlivě se snažil, aby se mu do hlasu nevloudil ani náznak jeho vlastní nespokojenosti.

„Další tah bohužel závisí na našem hostiteli,“ řekl Horácovi. „Pořád nevím, co si má o mě myslet. Nevím, jestli bych mu nemohl být nějak užitečný. A při té nejistotě je ve střehu. Proto je nebezpečný.“

„A nemůžeme s ním tedy bojovat?“ zeptal se Horác, ale Halt důrazně zavrtěl hlavou.

„Byl bych radši, kdyby se trochu zklidnil,“ řekl svůj názor. „Aby získal dojem, že nejsme až tak nebezpeční ani užiteční, jak si původně myslel. Tuším, že se rozhoduje, co se mnou udělá. Ta věc s kuchařkou měla být zkouška.“

První kapky deště pleskly na kamenné dlaždice. Horác zvedl oči k obloze a poněkud překvapeně zjistil, že mraky, které se

ještě před pár minutami zdály být tak daleko, se už přihnaly nad jeho hlavu.

„Zkouška?“ podivil se.

Halt se ušklíbl. „Chtěl vidět, co s tím udělám. Možná že chtěl vidět, co s tím *můžu* udělat.“

„Takže jste neudělal nic?“ zeptal se Horác trochu drze, ale ihned zalitoval ukvapených slov. Halt se však vůbec neurazil. Zahleděl se chlapci pevně do očí a mlčel. Horác nakonec sklopil zrak a zamumlal: „Omlouvám se, Halte.“

Halt vzal kývnutím omluvu na vědomí. „Nemohl jsem toho moc udělat, Horáci,“ vysvětloval klidně. „Hlavně ne v situaci, kterou Deparnieux sám připravil a kdy byl ve střehu. To není ta pravá chvíle podniknout něco proti nepříteli.“ A potom připojil varování: „Počítám, že brzy se dočkáme dalších takových zkoušek.“

Což Horáce ihned zaujalo. „K čemu se podle vás chystá?“

„Podrobnosti neznám,“ řekl Halt, „ale můžeš se vsadit, že náš přítel Deparnieux předvede ještě další nechutnosti, jen aby viděl, jak se při nich zachovám.“ Bývalý hraničář se znovu ušklíbl. „Vtip je v tom, že čím déle vydržím nedělat nic, tím víc poleví jeho ostražitost a tím méně se bude mít přede mnou na pozoru.“

„A právě to vy chcete?“ otázal se Horác a už mu to začínalo docházet. Halt zachmuřeně kývl.

„Právě to chci,“ potvrdil. Pohlédl na temné mraky uhánějící oblohou. „A pojď už dovnitř, nebo zmokneš,“ dodal.

* * *

Spustil se prudký déšť. Lilo celou další hodinu a tam, kde obyvatelé hradu opomněli zajistit okna dřevěnými okenicemi, vhněl silný vítr déšť rovnou dovnitř.

Hodinu před setměním déšť ustal, protože neúnavný vítr hnal mraky dál k jihu. Na západě vykouklo z mraků zapadající slunce a připravilo velkolepou podívanou.

Oba věžňové pozorovali západ slunce z větrné terasy, když vtom se dole strhl nějaký rámus.

U hlavní brány stál osamělý jezdec a tloukl velkým mosazným klepadlem, které tam viselo. Byl ustrojený jako rytíř, měl meč, kopí a štít. Viděli, že je mladý – možná o rok nebo o dva starší než Horác.

Neznámý se přestal do hradu dobývat klepáním a nadechl se, aby promluvil. Hovořil, či spíše křičel, galicky a Horác netušil, co volá, i když bezpečně slyšel jméno „Deparnieux“.

„Co to říká?“ zeptal se Halta. Hraničář zvedl ruku, aby ho nerušil, a vyslechl konec rytířova proslovu.

„Vyzývá Deparnieuxe na souboj,“ oznámil s hlavou skloněnou na stranu, aby lépe slyšel. Horác netrpělivě máchl rukou.

„To mi došlo!“ odsekl trochu neuctivě Horác. „Ale proč?“

Halt mu rukou naznačil, aby byl zticha, protože cizinec znovu cosi křičel. Jeho hlas zněl hodně rozčileně a slovům trhaným poryvy větru bylo špatně rozumět.

„Podle toho, co jsem vyrozuměl,“ zvolna sděloval Halt, „vyvraždil náš milý Deparnieux tomuhle člověku rodinu – když on sám byl pryč na nějaké výpravě. Tady v Galice si na rytířské výpravy potrpí.“

„Takže co se stalo?“ naléhal Horác. Hraničář však mohl odpovědět pouze pokrčením ramen.

„Deparnieux zřejmě chtěl půdu, která tomu rodu patřila, a tak se zbavil rodičů toho mládence.“ Naslouchal dál a pokračoval: „Už byli vyššího věku a neměli nikoho, kdo by se jich zastal.“

„Což přesně zapadá do našich představ o Deparnieuxovi,“ ucedil temně Horác.

Mladík náhle přestal křičet, otočil koně, odklusal od brány a čekal na odpověď. Několik minut se zdálo, že kromě Halta a Horáce si ho nikdo ani za mák nevšímá. Poté se rozlétla výpadevová brána v mohutné hradební zdi a objevila se černě oděná postava na bojovém koni černém jako smola.

Deparnieux dojel klusem k místu vzdálenému asi padesát kroků od druhého rytíře. Stáli proti sobě a mladý rytíř zopakoval svou výzvu. Horác s Haltem viděli, jak Deparnieuxovi muži zaujímají výhodná místa na hradbách, aby mohli dobře sledovat nadcházející souboj.

„Supové,“ zamumlal při pohledu na ně Halt.

Černě oděný rytíř neznámému vůbec neodpověděl. Pouze zdvihl ruku a hranou štítu s třeskutím spustil hledí helmice. To vyzyvateli stačilo. Přibouchl hledí a nasadil koni ostruhy. Deparnieux provedl totéž a oba rytíři s vodorovně napřaženými kopími vyrazili proti sobě.

I na tu dálku Halt s Horácem poznali, že mládenec není příliš zkušený. Seděl nejistě a štít i kopí držel nešikovně. Deparnieux naproti tomu působil naprosto přirozeně a až děsivě zdatně. Kopyta koní duněla.

„Tohle nevypadá dobře,“ nešťastně poznamenal Horác.

Střetli se s hlasitým třeskutím, které se odráželo od hradních zdí. Kopí mladého rytíře se vzhledem k nesprávnému držení i sklonu roztříštilo na kusy. Zato Deparnieuxovo kopí zasáhlo přímo protivníkův štít, a když se míjeli, mladík v sedle zakolísal. Kupodivu ale Deparnieux nejspíš ztratil nad svým kopím vládu. Když otáčel koně k dalšímu nájezdu, spadlo do trávy za jeho zády. V Horácovi zajiskřila naděje.

„Je zraněný!“ vyrazil dychtivě. „Takové štěstí!“

Halt však zachmuřeně vrtěl hlavou.

„To si nemyslím,“ prohlásil. „Děje se tu něco nekalého.“

Oba muži v brnění tasili široké meče a znovu se vrhli do útoku. Střetli se. Deparnieux zachytil úder mladíkova meče štítem. Jeho vlastní meč zvonivě třáskl do protivníkovy helmice a mladík se opět povážlivě zakymácel v sedle.

Bojovní koně zuřivě ržáli, při otáčení se stavěli na zadní a oba jezdci se snažili získat výhodnější postavení. Znovu a znovu na sebe navzájem útočili, jakmile se naskytla příležitost. Deparnieuxovi muži zajásali pokaždé, když jejich pán zasadil úder.

„Co to provádí?“ žasl Horác a předchozí nadšení ho opustilo. „Mohl to skoncovat hned po prvním úderu!“ Když pochopil pravdu, zaznělo mu z hlasu znechucení. „On si s ním hraje!“

Ze zdola se dál ozývalo zvonění a řinkot mečů, občas prokládané dunivými nárazy, když některé rány dopadly na štít. Zkušeným pozorovatelům, jako byli Halt a Horác, kteří shlédli četné turnaje na hradě Redmontu, bylo jasné, že Deparnieux nebojuje naplno. Jeho muži to však zřejmě nepostřehli. Byli to obyčejní venkované, kteří nevěděli zhola nic o skutečném umění souboje. Dál vyřvávali nadšením po každém Deparnieuxově úspěšném seku.

„Předvádí se před diváky,“ řekl Halt a ukázal na ozbrojence stojící na hradbách pod nimi. „Chce, aby ten druhý vypadal nebezpečnější, než ve skutečnosti je.“

Horác kroutil hlavou. Prodlužováním souboje odhalil Deparnieux další stránku své kruté povahy. Bylo by mnohem lepší, kdyby mladému rytíři zasadil ránu z milosti, než aby si s ním takhle krutě pohrával.

„Je to prevít,“ ulevil si tlumeně. Deparnieux svým chováním porušoval všechny zásady rytířství, které pro Horáce tolik znamenaly. Halt souhlasně pokyvoval.

„To už víme. Využívá toho mládence, aby upevnil své vlastní postavení.“

Horác na něho vrhl nechápavý pohled, a tak Halt vysvětloval dál.

„Vládne pomocí strachu. Jeho moc nad lidmi závisí na tom, nakolik ho obdivují a do jaké míry se ho bojí. A strach je třeba živit. Nemůže ho nechat vyprchat. Když ze svého soupeře udělá silnějšího protivníka, než ve skutečnosti je, posílí tím svou pověst velkého válečníka. Tady ti,“ ukázal na muže dole na hradbách, „se nechají snadno obalamutit.“

Deparnieux se zřejmě rozhodl, že průtahů už bylo dost. Oba Aralueni postřehli mírnou změnu v rychlosti a síle jeho úderů. Mladý rytíř pod takovým náparem zakolísal a pokoušel se ustupovat. Postava v černém brnění však pobízela koně za ním,

neúprosně ho pronásledovala a zasypávala ranami jeho meč, štít, helmici, celé tělo. Nakonec se ozval tupý úder, když Deparnieuxův meč zasáhl zranitelné místo – kroužkovou košili na protivníkově hrdle.

Černý rytíř věděl, že rána byla smrtelná. S opovržením obrátil koně na zadních a zamířil k hradní bráně, aniž by pohlédl na soupeře hroučícího se pomalu ze sedla. Když se bezvládná postava svalila na trávník a zůstala nehybně ležet, na hradbách vypukl velký jásot. Za vítězem se s třeskem zavřela brána.

Halt se zamyšleně probíral svým vousem.

„Myslím,“ prohlásil, „že jsme možná našli klíč k řešení našich potíží s lordem Deparnieuxem.“

Třicet jedna

Evanlyn tušila, že se probudila pozdě dopoledne, i když denní dobu neměla podle čeho určit.

Slunce se skrývalo za nízko visícími sněhovými mraky, ale bylo světlo. Připadalo jí mdlé a rozptýlené, jako by přicházelo odevšad a zároveň odnikud. Bylo to však denní světlo a to jí stačilo.

Protáhla ztuhlé svaly a rozhlédla se. Will seděl vedle ní. Byl vzhůru. Možná tak seděl už celé hodiny, ale možná se probudil pár minut před ní. Podle toho, jak vypadal, to nepoznala. Seděl, oči měl vytřeštěné, lehce se kolébal a civěl před sebe.

Bodlo ji u srdce, když ho viděla v takovém stavu.

Zavrtěla se. Pony ucítil její pohyb a začal se zvedat zadkem napřed. Uhnula, aby měl dost místa, a Willa vzala za ruku a táhla ho s sebou. Koník se postavil na všechny čtyři, jednou či dvakrát zadupal, otřepal se a mocně zafrkal. Do mrazivého vzduchu přitom vyfoukl oblak bílé páry.

V noci přestalo sněžit, ale až poté, co pod sněhem zmizely jejich stopy, které vedly do dolíku pod stromem. Bude to dřina, dostat se zpátky na pěšinu, uvědomila si. Ale aspoň že byla odpočatá. Krátce pomyslela na jídlo – ve vaku byla malá zásoba potravin – pak ten nápad zavrhla a dala přednost

dalšímu pochodu, aby byli od Hallasholmu co nejdál. Nemohla vědět, že Borsa už odvolal oddíly pátračů.

Rozhodla se, že s pocitem prázdného žaludku se několik příštích hodin dá přežít. Ne však s pocitem palčivé žízně a s vyprahlými ústy. Přešla k místu, kde ležela hluboká vrstva nového sněhu, hrst ho nabrala, strčila do pusy a nechala rozpustit. Vody z něj bylo překvapivě málo, takže to celé ještě několikrát zopakovala. Napadlo ji, jestli by neměla Willovi naznačit, aby udělal totéž, ale najednou se nemohla dočkat, až budou znovu na cestě. Usoudila, že když bude mít Will žízeň, nabere si sníh sám.

Naložila ponymu na hřbet nákladní sedlo a utáhla popruhy co nejpevněji. Koník byl svým způsobem vychytralý a snažil se nabírat vzduch do plic a roztahovat břicho. Až potom vydechne, popruhy budou volnější. Evanlyn však tenhle drobný koňský úskok znala už od svých jedenácti let. Opřela se kolenem ponymu o břicho, přiměla ho vyfouknout vzduch, a když se mu břicho smrškló, pevně utáhla řemeny. Koník ji sice obdařil vyčítavým pohledem, ale svůj úděl přijal smířlivě.

Vycházela jako první zpod stromů, aby znovu razila cestu po pás hlubokým sněhem. Will zamířil k ponymu a chtěl nasednout. Zvednutím ruky ho zastavila. „Ne,“ řekla mírně. Ponyho moc potřebovali a Will by měl být po klidné noci v závětrí pod větvemi odpočatý. Později ho možná opět bude muset nechat jet. Věděla, že Will se silami dlouho nevydrží. Ale zatím mohl jít, aby ponyho co nejvíc šetřili.

Po pěti minutách perné chůze se dostali zpátky na pěšinu, kde se jim šlo líp. Evanlyn byla zpocená a těžce popadala dech, ale zarputile nastoupila další cestu směrem do kopce.

Kůň se trpělivě pachtil za ní a Will se vlekl kousek vpravo. Jeho nepřetržité tiché naříkání jí už začínalo lézt na nervy, ale ze všech sil se snažila ho nevnímat, protože věděla, že se s tím nedá nic dělat. Snad posté od chvíle, co opustili Hallasholm, si přála, aby už přišel den, kdy se Willovo tělo nadobro zbaví posledních stop toho jedu.

Ten den se bohužel ještě o kousek vzdálil. Po několika hodinách urputného plahočení a trmácení čerstvým sněhem Willa náhle přepadl nezvladatelný záchvat třesavky.

Zuby mu jektaly, tělo se mu chvělo, třáslo a škubalo. Padl do sněhu a s pokrčenými koleny se bezmocně převaloval ze strany na stranu. Jedna ruka naprázdno plácala do sněhu, druhou měl nacpanou v puse. Vyděšená Evanlyn sledovala, jak se tlumený nářek mění v děsivý křik, tryskající z hlubin duše a přerývaný křečemi.

Klesla na kolena vedle Willa, obemkla ho pažemi a snažila se ho utiшит. Ale vytrhl se jí a znovu se válel a tloukl kolem sebe a Evanlyn pochopila, že nezbývá než mu dát trochu hřejivé trávy, kterou jí přibalil Erak. Už ji zahlédla, když hledala teplé oblečení a pokrývky. Bylo tam malé množství sušeného listí ve voskovaném plátěném pytlíčku. Jarl Erak ji varoval, že Will se nedokáže vzdát drogy naráz. Hřejivé trávy propadne celé tělo oběti, takže když žádnou nemá, strašlivě trpí.

Měla by Willa odvykat hřejivé trávy postupně, říkal jí Erak, a dávat mu stále menší množství po stále delších přestávkách, dokud si neodvykne úplně.

Evanlyn doufala, že Erak se třeba mýlil. Podle jejího soudu každá dávka prodlouží období odvykání, a tak si myslela, že postačí, když Willa prostě od trávy jedním rázem odstrihne a pomůže mu snášet bolest a trýzeň.

Ted' mu však nebylo pomoci a Evanlyn se zdráhavě odhodlala dát mu trošku sušeného listí. Když vytahovala pytlíček z vaku, zakrývala ho tělem, a stejně tak, když ho ukládala zpátky.

Will popadl hrstičku suché našedlé hmoty s děsivou dychtivostí. Poprvé v jeho jinak tupém pohledu zahlédla záblesk nějakého výrazu. Jeho pozornost se však upírala výlučně na drogu a Evanlyn si konečně uvědomila, jak bezvýhradně ovládla jeho život i jeho mysl. Když tiše sledovala prázdnou skořápku, která kdysi bývala její přítel plný života a nadšení, oči se jí zalily slzami. Proklínala Borsu a

všechny Skandijce, kteří měli tohle na svědomí, zatracovala je do horoucích pekel nebo nač to vlastně věřili.

Hraničářský učeň nedočkavě nacpal listí do pusy, zastrčil ho pod jazyk a nechal nasáknout slinami. Tím se uvolnila šťáva, s jejíž pomocí se omamná látka dostala do celého těla. Třas a křeče zvolna ustupovaly, Will klečel shrbený ve sněhu vedle pěšiny a mírně se kolébal vpřed a vzad. Oči měl přivřené a se slabým sténáním se uchyloval do svého osamělého, bolestného vnitřního světa.

Pony lhostejně přihlížel veškerému dění, čas od času zaryl kopytem hluboko ve sněhu a potom oždiboval řídká stébla trávy, která se mu podařilo vyhrábnout. Evanlyn posléze uchopila Willa za ruku a zvedla ho bez odporu na nohy.

„Pojď, Wille,“ vybídla ho sklesle. „Máme před sebou ještě dlouhou cestu.“

Jakmile to vyslovila, uvědomila si, že tím má na mysli mnohem víc než jen vzdálenost, která je dělila od lovecké chaty v horách.

Opět se jako první vydala na cestu do kopce. Will ji následoval a tiše si přitom pobrukoval jakousi píseň bez nápěvu.

* * *

Než se jí podařilo objevit chatu, už se skoro smrákalo.

Dvakrát ji minula, i když se řídila pokyny, které se na Erakovo přání naučila zpaměti: sto kroků za borovicí rozčísnutou bleskem odbočit doleva; dát se úzkou roklí dolů asi sto třicet kroků a pak zase nahoru; mělkým brodem přes horský potůček.

V duchu si odškrtařovala jednotlivé orientační body a ve večerním šeru sedajícím pod stromy napínala zrak na všechny strany. Po chatě však nebylo ani stopy – všude ležela jen jednotvárná bílá sněhová pokrývka.

Nakonec jí pochopitelně došlo, že v tomhle ročním období chata nemůže vypadat jako chata. Musela být pokrytá sněhem.

Jakmile si tu jednoduchou věc uvědomila, povšimla si veliké kupy asi patnáct kroků před sebou. Pustila poníkovu uzdu, klopýtavě se brodila vpřed lepkavým sněhem a rozeznala stěnu, pak šikmou střechu a roh stavby, které byly mnohem pravidelnější než všechny tvary vytvořené přírodou a ukryté pod sněhem.

Obešla hromadu a zjistila, že na závětrné straně vykukuje víc – dveře a malé okno s dřevěnými okenicemi. Napadlo ji, jaké má štěstí, že dveře jsou na závětrné straně, pak si však uvědomila, že tam jsou zcela záměrně. Jenom blázen by umístil dveře chaty na návětrnou stranu, kde se v zimě tvořily vysoké závěje.

Zhluboka si oddechla úlevou, vrátila se po vlastních stopách a zvedla uzdu. Willovy skrovné síly vyprchaly už před mnoha hodinami, a tak se opět hrbil v nákladním sedle, kde se kolébal a sténal tím svým nepřetržitým hrdelním nářkem. Zavedla ponyho k malému přístřešku u dveří a přivázala uzdu ke sloupku zapuštěnému do země. Napadlo ji, že to nejspíš vůbec nebylo třeba. Pony zatím nijak neprojevil úmysl utéct. Ale opatrnosti nebylo nikdy dost. Poslední, oč by stála, by bylo honit se v houstnoucím šeru za ponym a jeho nákladem.

Přesvědčila se, že pony je pevně uvázaný, strčila do křivých dveří a vešla do chaty, aby se porozhlédla po novém útočišti a jeho příslušenství.

Bylo malé, jen jedna místnost a v ní hrubý stůl se dvěma lavicemi. U protější stěny stála dřevěná postel s něčím, co vypadalo jako slamník. Místnost vlhce a zatuchle páchla a Evanlyn okamžitě nakrčila nos. Potom si uvědomila, že se zápachem se dá něco udělat, když rozdělá oheň v kamenném ohništi, které zabíralo téměř celou západní stěnu místnosti.

Vedle ohniště byla příhodně nachystaná hromádka dříví na otop a také křesadlo.

Několik minut se zabývala rozděláváním ohně a veselé praskání dřeva a mihotavé žluté plameny, které po chvíli osvětlily místnost, jí pozvedly náladu.

V rohu, který zřejmě sloužil jako špižírna, objevila mouku, sušené maso a fazole. Vypadalo to, že o zásoby už projevíli zájem místní malí hlodavci, ale měla pocit, že na další měsíc nebo dva pravděpodobně postačí. Žádné bezstarostné hodování je s Willem nečekalo, to bylo jisté, ale na přežití to stačilo.

Zejména pokud se Will zbaví účinků trávy a vrátí se mu jeho někdejší schopnosti. Všimla si, že za dveřmi visí malý lovecký luk a kožený toulec se šípy. Určitě i uprostřed zimy tu kolem byla nějaká drobná zvěř – hlavně sněžní králíci a zajáci. Ti by docela dobře mohli doplnit skromné zásoby jídla.

A pokud ne – při té myšlence pokrčila rameny. Alespoň že byli volní a že měla možnost zlomit Willovu závislost na hřejivé trávě. Dalšími problémy se bude zabývat, až přijdou.

V chatě začínalo být tepleji. Evanlyn se vrátila ven a vybidla Willa, aby sesedl. Když to provedl, padl její zrak na ponyho a zamýšleně se zamračila. Uvědomila si, že pony asi sotva může zůstat uvázaný venku pod širým nebem. Jenže představa, že prožije zimu v jedné místnosti spolu s ním, nebyla příliš lákavá. I když včera v noci byla vděčná za jeho teplo, velice dobře cítila silný zvířecí pach, který kolem sebe šířil.

Řekla Willovi, ať počká u dveří, obešla chatu směrem, který ještě neprozkoumala, a našla řešení.

Vedle chaty stál nízký přístavek. Z jedné strany byl otevřený, ale ponymu by mohl i v zimě stačit. Na železných hřebecích visely nějaké zapomenuté věci, kožený postroj a pár jednoduchých nástrojů. Přístavek zjevně sloužil jako stáj.

Jak s radostí zjistila, měl ještě jiné využití. Podél vnější stěny chaty, s níž přístavek sousedil, byla naskládaná velká hranice dříví na otop. Už předtím si říkala, co bude dělat, až spotřebuje zásobičku uvnitř chaty.

Zavedla ponyho do přístavku a sejmula mu sedlo i uzdu. Stálo tu malé vědro se zrním, tak mu trochu dala. Vděčně stál, přežvykoval a zuby rozmělněoval zrní pokojným způsobem, který je koním vlastní.

V tuto chvíli neměla pro ponyho žádnou vodu. Ale přes den si všimla, že líže sníh, a usoudila, že si s tím vystačí, dokud se

jí nepodaří zařídit to jinak. Chvíli se strachovala, že malá zásoba zrní ve stáji mu do jara určitě nevystačí. S pokrčením ramen však tu myšlenku zahнала, jelikož se rozhodla, že se nenechá trápit věcmi, které nemůže změnit.

„Nechám to na potom,“ řekla si pro sebe a vrátila se zpátky do chaty.

Zjistila, že Will se už seznámil s vnitřkem chaty a usadil se na jedné z lavic u ohně. Považovala to za dobré znamení a připravila prosté jídlo ze zbytků zásob, které jim Erak dal do vaku.

U ohniště visel otlučený kotlík. Evanlyn ho napěchovala sněhem a upravovala závěs tak dlouho, až kotlík konečně visel přímo nad plameny, sníh začal tát a posléze voda vřít. Ve špižírně předtím zahlédla malou krabičku s něčím, co připomínalo čaj. Alespoň se napijí něčeho teplého a vyženu z těla poslední zbytky zimy a vlhka, pomyslela si.

S úsměvem pohlédla na Willa. Lhostejně žvýkal jídlo, které před něj postavila. Zaplavila ji zvláštní vlna naděje. Ještě jednou přejela pohledem vnitřek chaty. Venku už se setmělo a místnost osvětlovala jen mihotavá, ale vesele žlutavá zář ohně. V jeho záblescích vypadala chata celkem přívětivě a přátelsky. Evanlyn také doufala, že vůně dýmu z borového dříví zažene vlhkost a zatuchlinu, kterou byla místnost prostoupena, když do ní poprvé vešla.

„Nu,“ řekla, „není to moc, ale stačí to.“

Netušila, že jako ozvěnou zopakovala slova, která stovky mil od ní směrem na jih pronesl Halt.

Třicet dva

Halta s Horácem nepřekvapilo, že druhý den poté, co se odehrál onen nerovný souboj, jim seržant osobní stráže sdělil, že lord Deparnieux očekává jejich společnost u večeře v hodovní síni. Šlo o rozkaz, nikoli o pozvání, a Halt nehodlal předstírat, že je to něco jiného. K seržantovu sdělení se nijak nevyjádřil, pouze odvrátil pohled a podíval se ven z věžního okna. Seržantovi to zřejmě bylo jedno. Otočil se čelem vzad a vrátil se na svůj post na vrcholu točitého schodiště vedoucího do hodovní síně. Vzkaz vyřídil. Oba cizinci ho slyšeli.

Toho večera se umyli, oblékli a společně sestupovali po točitém schodišti do nižší části hradu. Při chůzi po kamenných dlaždicích chřestily ostruhy na jejich botách. Druhou polovinu odpoledne strávili probíráním plánu na večer a Horác se už nemohl dočkat, až ho začnou uskutečňovat. Když dorazili k deset stop vysokým dveřím do síně, položil Halt Horácovi ruku na předloktí a zadržel ho. Dobře viděl netrpělivost vepsanou do mladíkovy tváře. Už týdny tu byli zavřeni a museli poslouchat Deparnieuxovy jízlivosti a skryté urážky a přihlížet jeho surovému a krutému zacházení se služebnictvem. Příhody s kuchařkou a mladým rytířem byly pouze dvě z dlouhé řady jim podobných. Halt věděl, že Horác se s přirozenou netrpělivostí

mládí nemůže dočkat, až Deparnieuxe stihne zasloužený trest. Zároveň ale věděl, že plán, na němž se dohodli, závisel na trpělivosti a správném načasování.

Halt pochopil, že Deparnieuxova potřeba vypadat před svými lidmi nepřemožitelně byla zároveň i slabinou, kterou mohli využít. Samozvaný vládce tohoto kraje vytvořil podmínky, v nichž byl nucen přijmout každou výzvu vyslovenou před svědky. Nemohl si dovolit nějaké výmluvy nebo vytáčky. Kdyby dal najevo strach či neochotu výzvu přijmout, byl by to začátek jeho pomalého pádu.

Když se zastavili, setkal se Horácův dychtivý, nedočkavý pohled s Haltovým – vyrovnaným, trpělivým a chladně uvážlivým.

„Pamatuj si,“ připomínal Halt, „nebudeš dělat nic, dokud ti nedám znamení.“

Horác přikývl. Tváře měl lehce zčervenalé vzrušením. „Já vím,“ přitakával a s trochou úsilí přemáhal svou nedočkavost. Cítil hraničářovu ruku na předloktí a upřený pohled jeho očí. Třikrát se zhluboka nadechl, aby se zklidnil, potom znovu přikývl, tentokrát s větším rozmyslem.

„Vždyť já vím, Halte,“ zopakoval. Tentokrát se díval do hraničářových očí pevně. „Nic nezkazím,“ sliboval svému druhovi. „Čekali jsme na tuhle chvíli moc dlouho a já si to uvědomuji. Nemějte strach.“

Halt se na něj ještě jednou dlouze a zkoumavě zadíval. To, co četl v chlapcových očích, ho zřejmě uspokojilo, protože kývl hlavou a pustil Horácovu ruku. Pak rozrazil dvoukřídlové dveře, aby obě jejich poloviny na druhé straně práskly o zeď. Horác s Haltem rázně vešli do hodovní síně, kde je očekával Deparnieux.

Jídlo, které jim předložili, bylo další smutnou ukázkou přehnaně vychvalované galické kuchyně. Přinášené pokrmy oplývaly na Haltův vkus až zbytečně velkým množstvím tučné smetany a přemírou česneku. Moc toho nesnědl, všiml si však, že Horác při své mladické chuti k jídlu spořádal všechno, co mu předložili.

Během jídla se hradní pán staral o nevysychající proud kousavých a pohrdlivých poznámek stran nešikovnosti a hlouposti služebnictva obsluhujícího u stolu a také pošetilého jednání neznámého mladého rytíře ze včerejška. Jak bylo jejich zvykem, Halt při večeři pil víno, zatímco Horác se spokojil s vodou. Když těžké, příliš tučné jídlo dojedli, sluha přinesl konvice s kávou.

Halt musel uznat, že příprava kávy byla jednou z věcí, v níž Galikové vynikali jako velcí umělci. Jejich káva byla přímo božská, mnohem lepší než ta, kterou kdy pil v Araluenu. Vychutnával voňavý, horký nápoj a přes okraj šálku hleděl na Deparnieuxe, jak si jeho i Horáce prohlíží s obvyklým pohrdlivým úsměškem.

Galický rytíř už dospěl k rozhodnutí ohledně Halta. Byl přesvědčen, že není důvod, proč se toho prošedivělého cizince obávat. Zřejmě uměl docela dobře zacházet s lukem. A pravděpodobně toho věděl hodně o lese a vyznal se ve stopování. Ale co se týkalo jeho původních obav, že Halt by mohl mít nějaké tajemné, čarodějné schopnosti, s úlevou zjistil, že se mýlil.

Teď když měl Deparnieux pocit, že mu nic nehrozí, nedokázal odolat pokušení a častoval Halta posměšky a urážkami mnohem víc než dřív. Skutečnost, že nějaký čas se vůči tomu vousáčovi držel zpátky, jen zdvojnásobila jeho úsilí vyvést ho z míry. Hradní pán si rád s lidmi pohrával. Rád je nechával dusit ve vlastní šťávě, miloval pohled, jak trpí nebo vřou bezmocným vztekem pod jízlivými šlehy jeho jazyka.

A jak narůstalo jeho pohrdání Haltem, stupňovalo se i jeho hulvátské chování vůči Horácovi. Pokaždé, když všichni tři společně večeřeli jako dnes, Deparnieux netrpělivě čekal na okamžik, kdy bude moct urostlého mladíka vyhodit od stolu a poslat ho zrudlého zlostí a rozpaky zpátky do věže. Usoudil, že nadešel čas to opět udělat.

Opřel se v těžké židli, zhoupal se vzad a vyprázdnil stříbrnou číši, kterou držel v levé ruce. Druhou rukou s okázalou přezíravostí mávl směrem k Horácovi.

„Odejdi už, chlapče,“ rozkázal, aniž by na Horáce vůbec pohlédl. Když kluk po kratičkém zaváhání a rychlém pohledu na svého společníka zvolna vstal a odpověděl jediným slovem, zatetelil se radostí.

„Ne.“

Slovo zůstávalo viset ve vzduchu. Deparnieux zajásal nad chlapcovým odporem, ale dal si pozor, aby to nenechal na sobě znát. Místo toho v předstíraném rozhořčení hrozivě svažtil obočí. Pomalu otáčel tvář k mladíkovi. Všiml si, že Horácovi se napětím zrychlil dech. Konečně nadešel rozhodující okamžik.

„Ne?“ opáčil Deparnieux, jako by nemohl uvěřit vlastním uším. „Já jsem pánem tohoto hradu a moje slovo je tu zákon. Mou výsadou je vládnout všem ostatním. A ty si dovoluješ být tak nezdvořilý a odporovat mi na mém vlastním hradě?“

„Ta doba, kdy bylo třeba bez námitek splnit vaše slovo, už skončila,“ pečlivě odpověděl Horác, čelo zkrabacené úsilím odříkat přesně slovo od slova to, co chtěl Halt. „O právo vyžadovat poslušnost jste se připravil svými nerytířskými skutky.“

Deparnieux zatím dál předstíral pobouření. „Ty zpochybňuješ mé právo poroučet v mém vlastním lénu?“

Horác opět zaváhal. Chtěl mít jistotu, že odpoví přesně. Halt ho důrazně varoval, že doslovná přesnost je v tuto chvíli nanejvýš důležitá. Horác si až příliš dobře uvědomoval, že je to vlastně otázka života a smrti.

„Je na čase, aby toto právo bylo zpochybněno,“ odpověděl po chvíli. Deparnieuxovy hrozivé rysy se stáhly v krutém úsměšku. Vstal, předklonil se mírně vpřed a rukama se opřel o holou borovou desku stolu.

„Ty mě vyzýváš?“ zeptal se. Z jeho hlasu zaznívala nelíčená radost. Horác se však zachoval zdrženlivě.

„Dřív než dojde k nějaké výzvě, musím žádat, abyste ji uznal,“ prohlásil a hradní pán se trochu zamračil.

„Uznal?“ opáčil. „Co to ňafáš, ty jedno štěně?“

Horác umíněně potřásl hlavou a urážku přešel. „Požaduji závazek, že dodržíte podmínky výzvy. A chci, abyste tak učinil v přítomnosti vašich lidí.“

„Aha, tak ty chceš?“ Nádech zlosti v Deparnieuxově hlase už nebyl zdánlivý. Byl opravdový. Pochopil, kam Horác míří.

„Myslím, lorde Deparnieuxi,“ vmísil se tiše Halt, „že ten hoch má dojem, že vládnete pomocí strachu,“ řekl. Galik otočil tvář k němu.

„A co je vám dvěma po tom, lukostřelče?“ zeptal se, i když si myslel, že už to ví.

Halt pokrčil rameny a potom s klidem odpověděl: „Vaši lidé stojí za vámi kvůli vaší pověsti bojovníka. Myslím, že Horác by byl raději, kdyby byla výzva vyslovena a přijata před vašimi muži.“

Deparnieux zachmuřeně uvažoval. Věděl, že když už byla výzva před několika jeho muži víceméně vyjádřena, nemá jinou volbu než ji přijmout. Vládce, který by vzbudil třeba jen zdání, že se bojí šestnáctiletého kluka, by se nesetkal s velkou úctou u mužů, jimž poroučí, ani kdyby následný souboj vyhrál.

„Máš pocit, že se bojím výzvy takového kluka?“ zeptal se uštěpačně. Halt výstražně zvedl ruku.

„Žádná výzva nebyla vyslovena... zatím,“ upozornil. „Pro nás je nyní důležité vědět, že máte odvahu dodržet každou výzvu, která bude následovat.“

Deparnieux si znechuceně odfrkl nad hraničářovými pečlivě volenými slovy. „Teď vidím, co jsi vlastně zač, lukostřelče,“ prohlásil. „Myslel jsem, že jsi možná čaroděj. Teď vidím, že nejsi víc než obyčejný hnidopich, který se handrkuje o slovíčka.“

Halt se strojeně usmál a mírně sklonil hlavu. Nic nenamítal. Nastalo ticho. Deparnieux střelil pohledem po dvou strážných, kteří stáli u velkých dvoukřídlových dveří hodovní síně. Jejich obličej prozrazoval zájem o vše, co se v síni odehrávalo. Kdyby teď výzvu odmítl nebo se pokusil získat nad chlapcem nějakou nepoctivou výhodu, do hodiny by se to rozneslo po celém hradě. Věděl, že jeho muži ho příliš v lásce nemají, a

kdyby se nezachoval čestně, začal by je ztrácet. Možná ne hned, ale postupně by po jednom po dvou mohli začít opouštět jeho prapor a přebíhat k nepřátelům. A Deparnieux měl tuze mnoho nepřátel.

Upřeně se zadíval na chlapce. Vůbec nepochyboval, že Horáce v řádném souboji porazí. Protivilo se mu však pomýšlení, že ho k souboji dotlačili. Na hradě Montsombre mohl něco takového dělat jen Deparnieux. Přinutil se k úsměvu a snažil se vypadat, že ho celá záležitost nudí.

„Nu dobrá,“ prohlásil ledabylým tónem, „když vám na tom tolik záleží. Budu se řídit podmínkami výzvy.“

„A zavazujete se k tomu tady před svými lidmi?“ rychle doplnil Horác. Hradní pán se na něj zamračil a zanechal veškerého předstírání, že k tomu hádavému klukovi i jeho bradatému společníkovi nemá odpor.

„Ano,“ vyhrkl zlostně. „Jestli to nutně potřebuješ slyšet slovo od slova, tak se před svými muži zavazují, že souhlasím.“

Horác si zhluboka oddechl úlevou. „Takže,“ spustil a začal vytahovat jednu z rukavic, které měl pečlivě zastrčené za opaskem, „je možné přistoupit k výzvě. Souboj se bude konat do čtrnácti dnů.“

„Souhlasím,“ řekl Deparnieux.

„... na turnajové louce u hradu Montsombre...“

„Souhlasím.“ Téměř to slovo vyplívl.

„... před zraky vašich mužů a dalších obyvatel hradu...“

„Souhlasím.“

„... a bude to souboj na život a na smrt.“ Horácovi se při těch slovech malinko zadrhl hlas. Rychle pohlédl na Halta a hraničář mu nepatrným kývnutím dodal odvahy. Na rty hradního pána se vrátil úsměv – křivý, divoký a krutý.

„Souhlasím,“ prohlásil opět. Jenže tentokrát to bylo téměř spokojené zabručení. „Tak jen pokračuj, kloučku, než ti dojde kuráž a naděláš si do kalhot.“

Horác vztyčil hlavu a poprvé se cítil být pánem situace.

„S vámi je ale těžká práce, Deparnieuxi,“ řekl tiše. Černý rytíř se naklonil přes stůl a vystrčil bradu k obřadnému plesnutí rukavicí, které výzvu uzavře a učiní souboj neodvolatelným.

„Bojíš se, hošíku?“ poškleboval se. Potom však sebou cukl, když ho rukavice štípala do tváře.

Ne že by sebou cukl kvůli bolesti. Spíš to bylo kvůli nečekanému vývoji. Protože mladík za stolem se nepohnul. Místo toho vousatý, prošedivělý lukostřelec vyskočil na nohy tak rychle a hbitě, že se hradní pán na nic nevzmohl, a udeřil ho do obličeje rukavicí, kterou posledních pět minut držel v ruce pod stolem.

„Tedy tě vyzývám, Deparnieuxi,“ prohlásil hraničář. A když hradní pán zahlédl hluboko v těch upřených, neústupných očích záblesk uspokojení, zmocnila se ho na několik vteřin pochybnost.

Třicet tři

Tenký sluneční paprsek putoval jedinou místností chaty. Evanlyn podřimovala v židli, a když ji sluníčko zašimralo na tváři, bezděčně se usmála. Venku stále pokrývala zemi vrstva hlubokého sněhu, obloha však byla v pozdním odpoledni zářivě bezmračná.

Evanlyn v polospánku vnímala, jak příjemné teplo postupuje po jejím těle. Přes zavřená oční víčka mělo sluneční světlo jasně červenou barvu.

Pak na ni najednou dopadl stín a Evanlyn oči otevřela.

Stál před ní Will, v postoji, který se pro ni v posledním týdnu stal důvěrně známým. Ruce měl sepjaté a tmavohnědé oči, kdysi tak jiskrné a usměvavé, plné úpěnlivé prosby. Stál a trpělivě čekal, co udělá. Trochu smutně se na něj usmála.

„Dobře,“ řekla mu laskavě.

Na rtech se mu objevil nepatrný náznak úsměvu, na chvíličku se zdálo, že se odrazil i v tmavých očích, a Evanlyn opět zaplavila naděje, která v ní narůstala během posledních dní. Will se pomalu, ale jistě měnil. Když mu poprvé drogu odepřela, začal se zmítat ve strašném záchvatu třesavky a uklidnil se teprve tehdy, když ustoupila a dala mu špetku hřejivé trávy.

Přestávky mezi dávkami se však prodlužovaly a množství snižovalo a Evanlyn začala doufat, že Will se nakonec uzdraví. K záchvatům už nedocházelo. Willovi přestávalo vládnout tělo dožadující se drogy a místo toho se jeho mysl přizpůsobovala menšímu přísunu. Potřeba tu byla stále, ale projevovala se žadoněním, téměř dětinským žebráním jako například teď.

Will za ní přišel po třech dnech, kdy trávu neokusil, jednoduše si před ní stoupl a bylo mu vidět na očích, že chce, aby mu odměřila příděl z ubývající zásoby ve voskovaném látkovém pytlíčku. Věděla, že probíhá boj o to, zda Willova závislost přetrvá vyčerpání zásoby. Kdyby k tomu došlo, čekalo by je oba nejspíš těžké období. Netušila, co by to s Willem udělalo, ale měla pocit, že by mohlo dojít k dalšímu záchvatu nezvladatelné třesavky a křiku.

Třeba, uvažovala, se jednalo o další nezbytný krok při jeho uzdravování. Ať to bylo správné nebo ne, Evanlyn prostě neměla sílu přihlížet, jak se Will trápí. Na to bude dost času, až hřejivá tráva opravdu dojde, pomyslela si.

„Počkej tady,“ řekla, vstala ze židle a zamířila ke dveřím. Jako by opět zahlédla v jeho očích slabý záblesk vůle. Zmizel téměř ve stejném okamžiku, kdy se jí zdálo, že ho vidí, ale sama sebe přesvědčovala, že tam opravdu byl, že neviděla něco, co vidět chtěla.

Skrovnou zásobu hřejivé trávy schovávala ve stáji za uvolněným prknem jedné boční stěny. Původně chtěla pytlíček ukrýt do hromady dřeva na otop. Potom si však uvědomila, že bude pro dřevo posílat Willa, a na příšernou možnost, že by drogu objevil, nechtěla ani pomyslet.

Neměla žádnou jasnou představu, co by se s ním stalo, kdyby si vzal příliš velké množství najednou.

Soudila, že by přinejmenším prudce stoupla jeho potřeba. A možná by mu to mohlo nějak zásadně ublížit – i smrtelně. Byla si však jistá, že kdyby Will hřejivou trávu našel a všechnu spotřeboval v jediné velké dávce, ona by měla před sebou řadu týdnů jeho záchvatů třesavky a křečí, do nichž upadal při nedostatku drogy předtím.

Zajímalo ji, jestli si jeho otupená mysl dokáže nějak spojit souvislost mezi jejím odchodem z chaty a návratem s trávou; jestli je schopen dát si dohromady příčinu a následek a dospět k závěru, že hřejivá tráva musí být někde mimo chatu. Nebyla si tím jistá, ale v žádném případě neškodilo, když si dávala dobrý pozor, jestli ji nesleduje, když vytahovala pytlíček z malé skryše v dřevěné stěně.

Když vcházela do stáje, opatrně se ohlédla přes rameno. Pony zvedl hlavu a zafrkal na pozdrav. Nic nenasvědčovalo, že by se Will zajímal, kam odešla. Podle všeho spokojeně čekal v chatě a věděl, že ona se za chvilku vrátí a přinese mu to, po čem tak nesmírně toužil. Jak k tomu dojde nebo kde to ona vezme, na tom mu zřejmě nezáleželo. To byly pro Willa abstraktní úvahy a on teď řešil jen hmatatelné věci.

Odsypala maličké množství suchého listí na dlaň, znovu zabalila zbytek a vracela ho za uvolněné prkno. Přitom se opět rychle ohlédla, aby zjistila, jestli ji někdo nepozoruje. Po Willovi však nebylo ani stopy – jen pony ji sledoval lesklýma, chytrýma očima.

„Ne abys to prozradil,“ řekla tlumeně koníkovi. Právě v tu chvíli pony potřásl hlavou, jak to koně čas od času dělávají. Evanlyn na něj vteřinku překvapeně zírala. Bylo to, jako kdyby ji slyšel a všemu rozuměl. Pak pokrčila rameny. Vložila pytlíček do otvoru a přisunula prkno zpátky. Shýbla se, sebrala hrst smetí z podlahy stáje a posypala místa, kde se s prknem hýbalo. Spokojená, že skryš je zamaskovaná tak, jak má být, se vrátila do chaty.

Když vešla, Will se usmál a jí na chvíli připadalo, že si vzpomněl na ni a na staré časy. Staré časy, pomyslela si smutně. Uplynulo sotva několik měsíců, ale teď na to vzpomínala jako na dávnou minulost. Pak si uvědomila, že Will visí očima na její zavřené pravé ruce. Usmíval se na trávu, ne na ni.

I tak to byl začátek, přesvědčovala samu sebe.

Napřáhla zavřenou ruku a Will k ní přiskočil s dlaněmi složenými do mističky pod její rukou v obavě, aby ani špetka

nepřišla nazmar. Přesypávala šedo zelenou drť do nastavených dlaní a přihlížela, jak jeho oči i obličej sledují tenoučkový pramínek drogy. Nedočkavostí mu bezděčně z pusy vyjžděla špička jazyka. Když mu předala všechno – a nechala ho, aby opatrně seškrábl posledních pár drobtů z její dlaně do své –, pohlédl na ni a zase se usmál.

Tentokrát se usmíval na *ni*, tím si byla jistá.

„Dobrý,“ vyhrkl a pohledem sjel k malé kupičce suché hřejivé trávy ve své ruce. Odvrátil se, nahnul se nad ruku a nesl ji k ústům.

V Evanlyn opět zahořel náhlý plamínek naděje. Od té doby, co uprchli z Hallasholmu, na ni Will vlastně poprvé promluvil.

Nebylo to mnoho. Jen jediné slovo. Ale byl to začátek. Usmála se také a on si dřepel v koutě chaty. Když si drogu bral, přikrčil se jako nějaké zvířátko ve strachu, že by mu ji mohla sebrat.

„Vítej zpátky, Wille,“ řekla tiše.

Will neodpovídal. Teď ho měla opět v moci hřejivá tráva.

Třicet čtyři

Když Kikr dosáhl plného cvalu, Horác se postavil v třmenech. Zvedl dlouhou tyčku z jasanového dřeva a držel ji v pokrčené pravé ruce ve svislé poloze směrem od těla. Halt stál nehybně před ním uprostřed louky rozkládající se před průčelím hradu Montsombre. Napínal tětivu dlouhého luku, dokud se opřený konec šípu nedotýkal koutku jeho úst.

Horác dál pobízel bojového koně, aby dosáhli nejvyšší možné rychlosti. Pohlédl vpravo a ujistil se, že helmice nasazená na horním konci tyče je stále ve správné poloze – čelem k Haltovi. Nato se pohledem vrátil k malé postavě na louce před sebou.

Viděl, že vylétl první šíp. Vyrazil z luku s neuvěřitelnou silou a svištěl k pohyblivému cíli. Potom se Haltova ruka skoro nepostřehnutelně rychle znovu pohnula a na cestě byl druhý šíp. Téměř ve stejné chvíli Horác ucítil, jak jasanovou tyčkou otřásl dvojité náraz, protože obě střely udeřily do helmice takřka zároveň.

Nechal Kikra zvolnit do klusu, a když minuli Halta, vedl koně v širokém kruhu zpět před hraničáře a zastavil. Halt stál s lukem opřeným o zem a trpělivě čekal, až si bude moci prohlédnout výsledek cvičné střelby. Horác zarazil tyč s

helmici do země před Halta. Zdálo se neuvěřitelné, že oba šípy našly cestu průzory ve spuštěném hledí a zabodly se do měkké výplně, kterou Halt helmici vycpal, aby se nepoškodily šípové hroty ostré jako šídlo.

Když vzal Halt starou helmici do rukou, Horác přehodil nohu přes hrušku sedla a sklouzl na zem vedle něj. Prošedivělý hraničář prozkoumal výsledek střelby na cíl a jednou krátce kývl.

„Není to špatné,“ poznamenal. „Není to vůbec špatné.“

Horác pustil otěže a nechal Kikra volně okusovat krátkou hustou travu, která rostla na turnajové louce. Haltovo počínání ho mátló a dělalo mu pořádně těžkou hlavu.

Poté, co byla výzva vyslovena a přijata, Deparnieux souhlasil, že jim vrátí zbraně. Halt tvrdil, že celé týdny nevystřelil jediný šíp a potřebuje se před soubojem procvičit. Deparnieux neviděl na té žádosti nic neobvyklého, sám procvičoval své bojové dovednosti každý den. A tak oba Araluenci dostali zpět své zbraně, ale pokaždé, když s nimi cvičili, byli pod přísným dohledem nejméně půltuctů mužů se samostříly.

V posledních třech dnech chtěl Halt po Horácovi, aby cválal přes louku s helmici nastrčenou na konci tyče, a Halt nastřeloval šípy do štěrbin pro oči. Pokaždé alespoň jeden ze dvou šípů zasáhl cíl. Obvykle se Haltovi podařilo trefit se do užoučkých mezer oběma šípy.

Horác ovšem od hraničáře nic jiného ani neočekával. Haltovo lukostřelecké umění bylo legendární. Nebylo vůbec zapotřebí, aby se v něm procvičoval teď, hlavně proto, že tím galickému válečníkovi odhaloval svoji taktiku.

„Dívá se?“ zeptal se Halt tlumeně, jako kdyby četl Horácovy myšlenky. Hraničář stál k hradu zády a sám to vidět nemohl. Horác však nemusel ani pohnout hlavou, stačilo mu zvednout oči a mohl spatřit černou postavu na jedné z četných hradních teras, jak se naklání přes sloupkové zábradlí a hledí na ně – tak jako vždycky, když cvičili na kolbišti.

„Ano, Halte,“ odpověděl. „Dívá se. Ale je to rozumné, že tohle děláme, když se na nás při tom může dívat?“

Na hraničářových rtech jako by se objevil slaboučký náznak úsměvu.

„Možná ne,“ odvětil. „Ale on by se postaral, aby nás mohl sledovat, i kdybychom cvičili jinde, ne?“

„Ano,“ nerad připustil Horác, „ale vy přece nepotřebujete nic cvičit, že ne?“

Halt nešťastně kroutil hlavou. „Teď mluvíš jako opravdický učeň,“ prohlásil. „Cvičení nikdy nikomu neublíží, milý mladý Horáci. Měj to na paměti, až se vrátíme zpátky na hrad Redmont.“

„Je tu ještě něco,“ začal Horác a Halt ho zvednutím ruky zastavil.

„Já vím, já vím,“ řekl. „Zase tě trápí ta tvoje ušlechtilá pravidla rytířství, vid’?“ Horác nemohl než zdráhavě přikývnout na souhlas. Šlo o spor mezi nimi dvěma, který trval od té doby, co se Halt postaral o vyzvání Deparnieuxe na souboj.

Samozvaný místní vládce byl nejprve rozzuřený a potom jízlivě pobavený tím, že si ho troufá vyzvat někdo neurozený.

„Já jsem rytíř,“ vyštěkl vztekle na Halta. „Šlechtic! Mě nemůže vyzývat na souboj kdejaký pobuda z lesa!“

Hraničářovi se při těch slovech stáhlo obočí. Když promluvil, zněl jeho hlas tiše a nebezpečně. Deparnieux i Horác se bezděčně nachýlili vpřed, aby lépe slyšeli.

„Dávej si pozor na jazyk, ty ubohý zeman!“ zněla jeho odpověď. „Mluvíš s příslušníkem hibernského královského rodu, šestým následníkem trůnu, jehož předkové už dávno byli šlechtici, když se ti tvoji ještě hrabali v odpadcích ve strouze a hledali něco k snědku!“

Hovořil se zřetelným hibernským přízvukem. Horác na něj pohlédl s velkým překvapením. Nikdy neměl ani nejmenší tušení, že Halt pochází z královského rodu. Stejně tak byl tou novinou zaskočen i Deparnieux. Samozřejmě právem. Žádný rytíř není povinen dodržet výzvu, kterou vyslovil někdo níže

postavený. Tvrzení prošedivělého lučištníka o královském původu však celou věc změnilo. Bylo třeba brát ho vážně a s úctou. Deparnieux si nemohl dovolit na takovou výzvu nedbat – hlavně proto, že byla vyslovena v přítomnosti několika jeho mužů. Kdyby odmítl, vážně by to poškodilo jeho pověst.

Proto souhlasil a bylo stanoveno, že souboj se odehraje přesně za týden.

Když byli později ve věžní komnatě, Horác vyjádřil své překvapení nad Haltovým původem.

„Vůbec jsem nevěděl, že pocházíte z hibernského královského rodu,“ řekl udiveně. Halt pohrdavě odfrkl a odpověděl.

„Nepocházím,“ přiznal. „Ale náš lord to neví a nemůže nijak dokázat, že to tak není. Takže musí moji výzvu brát jako závaznou.“

A právě tato neúcta k přísným rytířským zvyklostem Horácovi tolik vadila, stejně jako skutečnost, že Halt zřejmě klidně dovoloval nepříteli, aby poznal jeho taktiku pro souboj, od něhož je dělil už jen jeden den. Výuka v bojové škole kladla na pravidla rytířství velký důraz. Poslední rok a půl Horáce učili, že jsou závazná a nezměnitelná. Byla závazná pro ty, kdo chtěli být rytíři, a výsady, které jim zároveň poskytovala, bylo nutné si zasloužit. Rytíř musel pravidla cítit. Žít podle nich, a když bylo třeba, pro ně i zemřít.

Jedním z nejzávažnějších a nejpřísnějších rytířských pravidel bylo pravidlo týkající se rozhodování sporu rytířským soubojem. Tuto možnost směl využívat jen ten, kdo byl členem některého rytířského řádu. Přísně vzato, ani Horác nebyl oprávněn vyzvat na souboj Deparnieux, protože dosud nebyl pasován na rytíře. Jenže to nebyl ani Halt. Hraničářův přezíravý přístup k hodnotám, které Horác choval v nejvyšší úctě, mladíka nepřestával šokovat.

„Podívej,“ řekl celkem přívětivě Halt a položil Horácovi ruku kolem statných ramen, „pravidla rytířství jsou pěkná věc, to uznávám. Ale jen pro toho, kdo je všechna dodržuje.“

„Ale...“ namítal Horác a Halt ho stiskem ruky zadržel.

„Deparnieux tahle pravidla využívá k zabíjení, drancování a vraždění už kdovíkolik let. Uznává z nich jen to, co se hodí jemu, a na ostatní nedbá. Vždyť jsi to sám viděl.“

Horác nešťastně přikývl. „Já vím, Halte. Jenže já jsem se prostě učil, že –“

Halt mu znovu skočil do řeči, i když mírně. „Tebe ve škole vyučují ryzí šlechtici,“ řekl. „Takoví, kteří pravidla rytířství hájí – všechna jeho pravidla – a žijí podle nich. Řeknu ti, že neznám ušlechtilejšího člověka, než je sir Rodney, nebo třeba baron Arald. Oni jsou ztělesněním všeho, co znamená rytířství.“

Odmlčel se a pozorně sledoval chlapcovu utrápenou tvář. Horác přikývl na souhlas. Halt jmenoval dva jeho velké vzory, Rodneyho a barona. Halt viděl, že jeho slova byla správně pochopena, a pokračoval: „Ale lotr jako Deparnieux, který je jen zbabělý vrah, nesmí mít nárok na stejné zacházení jako třeba ti dva. Nemám vůbec žádné výčitky, že jsem ho obelhal, pokud mi to pomůže přimět ho k souboji – a porazit ho, při troše štěstí.“

V tu chvíli se Horác k Haltovi otočil. Tvářil se stále ještě ztrápeně, ale možná o trochu méně.

„Ale jak můžete čekat, že ho porazíte, když přesně ví, co máte v plánu?“ zeptal se. Halt pokrčil rameny a odpověděl bez sebemenšího úsměvu:

„Třeba mi bude přát štěstí.“

Třicet pět

Evanlyn nešikovně svírala lovecký luk. Oči upírala na malé zvířátko, které pomalu hopkalo po mýtině před ní. Zároveň se neuměle pokoušela vložit do tětiny šíp a málem ho upustila do sněhu.

Bezděčně sykla nespokojeností. Králík se okamžitě postavil na zadní. Ušima stříhal do všech stran a hledal další náznaky neznámého zvuku, který právě zaslechl. Čumák větřil všemi směry a pátral po stopách cizího pachu.

Evanlyn ztuhla a vyčkávala, dokud se zvířátko nepřesvědčilo, že žádné bezprostřední nebezpečí nehrozí, a nezačalo odhrabávat sních předními tlapkami, aby se dostalo k mokré zakrslé trávě pod ním. Málem ani nedýchala a sledovala, jak se králík znovu začíná pást a pak, tentokrát s očima sklopenýma k luku, vsunula šíp do tětiny zářezem k tomu určeným.

V příslušném místě byla tětina zesílená tenkým omotaným provázkem, aby šíp seděl nasazený a nebylo třeba přidržovat ho prsty. Šíp držel bezpečně, ale zlehka, a při uvolnění tětiny okamžitě vylétl na svoji dráhu.

Evanlyn zdvihla luk a pravou rukou začala napínat tětinu. Věděla, že to nedělá správně. Svého času viděla dost

lukostřelců na to, aby jí bylo jasné, že takhle to prostě nedělali. Začínalo jí docházet, že pozorovat zkušeného lukostřelce a snažit se napodobit jeho pohyby jsou dvě úplně odlišné věci. Pamatovala si, že Will dokázal vložit šíp a natáhnout tětivu jedním hladkým, přirozeným a zdánlivě snadným pohybem. Uměla si ten pohyb v duchu vybavit, bylo ale naprosto nad její síly ho provést. Místo toho se jí zdvižený luk třásl v ruce, šíp v tětivě přidržoval pokrčený ukazováček a palec a Evanlyn se snažila přitahovat tětivu jen silou prstů a paže.

Tímto způsobem se jí podařilo napnout luk zhruba z poloviny, ne víc. Zlostně sevřela rty. Muselo to stačit. Přivřela oko a zašílhalo dolů na šíp ve snaze zacílit na malého tvora, který se spokojeně popásal a nedbal na smrtelné nebezpečí číhající mezi stromy na okraji lesního palouku. Spíš v naději než s jistotou Evanlyn vypustila šíp.

Staly se tři věci.

Luk sebou škubl a vrhl šíp dobrých deset stop mimo cíl. Šíp sám o sobě vyšel z luku silou, kterou by sotva dokázala něco probodnout, a tětiva bolestivě plácla Evanlyn do předloktí. Zaječela a upustila luk. Šíp se odrazil od kmene stromu a zapadl do lesa na druhém konci palouku. Králík se opět vztyčil a zíral na ni. Vypadal, jako by zmateně natahoval krk, aby ji lépe viděl. Pak se spustil na všechny čtyři a pomalu odhopkal pryč z palouku mezi stromy.

Za víc mu to smrtelné ohrožení, stahující se nad jeho hlavou, nestálo, pomyslela si hořce Evanlyn.

Sebrala luk a třela si bolavé místo, kam ji udeřila tětiva. Vydala se hledat šíp. Po desetimínutovém hledání se rozhodla, že bude muset zůstat ztracený. Mrzutě zamířila zpátky do chaty.

„Asi bych měla s lukem trochu víc cvičit,“ mumlala si pro sebe.

Byl to její druhý pokus něco ulovit. První byl také neúspěšný a zrovna tak skličující. Nejméně popáté si povzdechla při pomýšlení, že kdyby Will byl zdravý, bylo by pro něj hračkou obstarat s tímhle lukem nějakou potravu.

Luk mu pochopitelně ukázala. Doufala, že pohled na něj v něm vykřesá alespoň jiskřičku vzpomínky. Jenže on pouze civěl s tím tupým, lhostejným výrazem, s kterým se v poslední době tak důvěrně seznámila.

Přes noc napadl nový sníh, a když se vlekla zpět do chaty, sahal jí až po kolena. Předtím už týden nesněžilo, což ji přimělo k zamyšlení. Měli za sebou určitě víc než polovinu zimy, a až nakonec přijde jaro, Skandijci z Hallasholmu opět začnou lovit ve zdejších horách. Někteří možná budou chtít používat chatu, v níž s Willem přečkávali zimu. Will by měl být do té doby zdrav, aby se mohli vydat na dlouhou pouť k jihu, a ona netušila, jak dlouho může uzdravování ještě trvat. Will na tom snad byl den ode dne lépe, ale jistá si být nemohla. Vlastně ani nemohla vědět, kolik času jim zbývalo, než nastane jarní tání a sníh zmizí.

Věděla, že bojují s časem. Nevěděla však, kolik jim ho vlastně ještě zbývalo. Mohl vypršet kdykoli.

Chata se už objevila v dohledu. Viděla, že z komína vychází nepatrný proužek dýmu, a ulevilo se jí. Když předtím odcházela, pořádně přiložila a doufala, že oheň vydrží hořet celou dobu, co bude pryč. Jak zjistila, nic tak nevezme chuť do života, jako když se člověk vrátí domů mokrá a promrzlá k vyhaslému ohni.

Přirozeně nemohla v žádném případě od Willa očekávat, že se v její nepřítomnosti o oheň postará. Ani tak jednoduchou věc by v současném stavu nezvládl. Uvědomovala si, že to není proto, že by se mu nechtělo. On se prostě nestaral o nic jen o své nejzákladnější potřeby: jedl, spal a občas za ní přišel s tím prosebným výrazem v očích, žadonícím o další hřejivou trávu. Alespoň že už to nějakou dobu neudělal, utěšovala se.

Po zbytek času jen vysedával tam, kde se právě nacházel, civěl na podlahu, do dlaně, na kus dřeva nebo na cokoli jiného, nač mu zrovna padl zrak.

Když Evanlyn strčila do dveří chaty, kožené závěsy zavrzaly. Stačilo to, aby upoutala Willovu pozornost. Seděl se

zkříženýma nohama na podlaze uprostřed místnosti, v podstatě tam, kde byl, když před několika hodinami odcházela.

„Ahoj, Wille. Už jsem tady,“ pozdravila ho a záměrně se usmála. Snažila se o to pořád v naději, že jednoho dne jí odpoví.

Ten den zřejmě ještě nepřišel. Chlapec neprojevil žádný zájem ani snahu odpovědět jí na pozdrav. Tiše si povzdechla a opřela malý luk o stěnu hned za dveřmi. Matně si uvědomovala, že by měla povolit tětivu, ale v tu chvíli na to neměla vůbec náladu.

Přešla ke spížce a vyndala kousek sušeného masa z jejich scvrklé zásoby. Bylo tam i proso, a tak začala chystat proso ochucené trochou masa, což bylo v posledních několika týdnech jejich základní jídlo. Dala vařit vodu a do ní vložila kousíček masa, aby se udělal alespoň slabě ochucený vývar.

Odměřila hrníček prosa, a právě když ho sypala do rendlíku, ozvalo se odněkud za jejími zády zaharašení. Otočila se a zjistila, že Will se z polohy, kterou zaujímal po většinu odpoledne, přemístil jinam. Přesedl si ke dveřím. Netušila, co ho přimělo k pohybu, a myslela, že to nejspíš udělal jen tak.

Pak uviděla, o co šlo, překvapením vyjekla a rozlila trochu drahocenného vývaru.

Malý luk byl stále opřený o stěnu u dveří. Ale tětiva byla povolena.

Třicet šest

Deparnieuxovi poddaní byli od časného rána na nohou a kosili vysokou travu na turnajové louce před hradem Montsombre. Galický rytíř nechtěl v nadcházejícím souboji nic ponechat náhodě. Už byl svědkem toho, že bojovní koně při cvalu ve vysoké trávě upadli, takže chtěl mít jistotu, že na tomto kolbišti žádné takové nebezpečí hrozit nebude.

Nyní, hodinu po poledni, vyjel z výpadové brány, kterou použil i při posledním souboji. Vůbec nepochyboval, že Halta porazí. Zároveň však malého cizince nikterak nepodceňoval. Přihlížel vytrvalému cvičení, jemuž se Halt s Horácem věnovali, a věděl, že tenhle Araluenec je výjimečně schopný lukostřelec. Neměl pochybnosti o taktice, kterou jeho protivník použije. Jasně vyplývala z nácviku. Deparnieux se usmíval pod vousy. Haltova taktika před bojem byla zajímavá. Neustálý pohled na šíp, který se zabodává do průzoru hledí rychle se pohybující helmice, by možná stačil na to, aby většinu protivníků vyvedl z míry. Ale jestli Deparnieux neměl téměř žádné pochybnosti o Haltových schopnostech, tím méně nepochyboval o svých. Jeho reflexy byly bleskově rychlé a byl si jistý, že Haltův šíp vykryje svým štítem.

Prošedivělý Araluenec zřejmě svého protivníka špatně odhadl, pomyslel si, a ta skutečnost ho mírně rozladila. Tolik si od toho cizince sliboval. Teď se zdálo, že z prvních dojmů mnoho nezbylo. Halt byl vynikající lukostřelec, to bylo vše. Neměl žádné nadpřirozené ani tajemné schopnosti. Vlastně, uvažoval vládce hradu, to byl poněkud omezený a dost nudný chlapík, který si o sobě moc myslel. Pochyboval o Haltově královském původu, ale na tom mu teď už nezáleželo. Ten člověk si zasloužil zemřít a Deparnieux byl připraven mu tu laskavost s radostí prokázat.

Když Deparnieux klusal na svém černém oři na kolbišti, neznělo žádné slavnostní troubení ani víření bubnů. Dnešek nebyl slavnostní den. Pro černého rytíře to byl obyčejný, všední den. Proti jeho vládě a svrchovanosti v tomto kraji se postavil vetřelec. Takové lidi bylo třeba vyřadit bez okolků.

Přesto se na turnajové louce shromáždili snad všichni sloužící z hradu Montsombre a velká spousta Deparnieuxových ozbrojenců. S krutým úsměškem uvažoval, kolik z nich přišlo v naději, že budou svědky jeho porážky. Zřejmě dost, usoudil. Jenže je čekalo zklamání. A pro něj vlastně bylo užitečné, když toho lukostřelce sprovodí ze světa. Až všichni uvidí, jak pán a vládce hradu rychle posílá na smrt drzého vetřelce, náramně to posílí jejich disciplínu.

Ale byla řeč o vlku a vlk už se dostavil na místo. Lukostřelec právě vjížděl na opačný konec kolbiště na tom nemožném malém sudu, co mu sloužil jako kůň. Neměl na sobě žádné brnění, jen koženou kazajku pobitou kovovými cvoky, která ho nemohla nijak ochránit před Deparnieuxovým kopím a mečem. A samozřejmě tu nezbytnou šedo-zeleně strakatou pláštěnku.

Jeho mladý společník jel několik kroků za ním. Byl ustrojený do kroužkové košile a helmici si zavěsil na vidlici sedla bojového koně. Měl u sebe meč a držel okrouhlý štít zdobený znakem dubového listu.

Zajímavé, pomyslel si Deparnieux. Až Halt nevyhnutelně padne, zřejmě se jeho mladý soupeřník pokusí svého přítele

pomstít. Tím lépe, řekl si černý rytíř. Pokud měla jedna smrt posloužit jako dobré ponaučení vzpurným vazalům, potom dvě byly dvakrát lepší. Konec konců, kvůli tomu celá ta nechutná lapálie vlastně začala.

Zastavil koně a potěžkal kopí v pravé ruce, aby se přesvědčil, že je přesně vyváženo. Jeho protivník na protějším konci bojiště pokračoval v jízdě vpřed, pomalu a vytrvale. Vedle svalnatého mládence na mohutném bojovém koni vypadal směšně malý, jako trpaslík.

* * *

„Doufám, že víte, co děláte,“ neodpustil si Horác. Snažil se mluvit tak, aby přitom nehýbal pusou, pro případ, že by je Deparnieux sledoval – což nepochybně dělal. Halt se v sedle otočil a skoro se na Horáce usmál.

„To já taky,“ odvětil klidně. Všiml si, že Horácova pravá ruka, svírající zasunutý meč, opět povolila stisk. Za tu dobu, co jeli vpřed, provedl Horác tento cvik už přinejmenším pětkrát. „Uklidni se,“ dodal chlácholivě. Horác se na Halta zadíval. Už mu bylo jedno, jestli ho Deparnieux sleduje, nebo ne.

„Uklidnit se?“ opáčil rozčileně. „Pouštíte se do boje s rytířem v brnění, nemáte nic víc než luk a radíte mi, abych se uklidnil?“

„Mám taky pár šípů, vždyť víš,“ mírně připomněl Halt a Horác nevěřícíně kroutil hlavou.

„Dobře... já jen doufám, že víte, co děláte,“ zopakoval. Halt se na něj usmál. Byl to pouhý záblesk úsměvu.

„To už jsi říkal,“ odtušil. Nato šťouchl Abelarda kolenem, koník zastavil a s ušima nastraženými čekal na další pokyny. Halt upřel oči na postavu v černé zbroji na druhé straně, přehodil nohu přes sedlovou vidlici a sklouzl z koně.

„Vezmi ho do bezpečí,“ požádal bojovnického učně. Horác se shýbl a uchopil otěže hraničářského koně. Abelard zastříhal ušima a zkoumavě se zadíval na svého pána.

„Jen jdi,“ tiše mu řekl Halt a kůň se nechal odvést stranou. Halt rychle pohlédl na mladíka na bojovém koni. Celé chlapcovo tělo vyzařovalo obavy.

„Horáci?“ zavolal a bojovnický učeň se zastavil a ohlédl.

„Neboj se, já vím, co dělám.“

Horác se pokusil o chabý úsměv.

„Když to říkáte, Halte,“ odpověděl.

Halt nyní pečlivě vybral tři šípy z dvou tuctů, které měl v toulci, a zastrčil je hrotem dolů do vysoké boty na pravé noze. Horác jeho počínání sledoval a nechápal. Nebylo zapotřebí, aby si Halt připravoval šípy do pohotovosti právě takhle. Uměl ve zlomku vteřiny vytáhnout šíp z toulce na zádech a vystřelit.

Neměl čas hloubat nad tím dál. Deparnieux na druhém konci bojiště začal pokřikovat.

„Lorde Halte, jste připraven?“ Jeho důrazný hlas zřetelně doléhal k Horácovi ujíždějícímu stranou.

Halt se neobtěžoval s mluvením, pouze zvedl ruku. Vypadá tak malý a zranitelný, pomyslel si Horác, když stojí sám uprostřed pokosené louky a čeká, až se k němu přiblíží černě oděný rytíř na velkém bojovém koni.

„Tak ať zvítězí ten lepší!“ zakřičel posměšně Deparnieux. Tentokrát Halt odpověděl.

„To mám v plánu,“ zavolal a Deparnieux bodl koně ostruhami. Kůň zvolna vyrazil vpřed a přecházel do cvalu.

Horác si náhle uvědomil, že Halt mu neřekl, co má dělat, kdyby Deparnieux vyhrál. Tak trochu očekával, že mu hraničář nařídí, aby se pokusil utéct. Samozřejmě počítal s tím, že Halt by mu zakázal vyzvat neprodleně Deparnieuxa na další souboj – i když přesně to se Horác chystal udělat, kdyby Halt prohrál. Uvažoval, jestli mu hraničář nic neřekl proto, že věděl, že by takový příkaz stejně neuposlechl, nebo jestli to bylo prostě proto, že si byl tak naprosto jistý svým vítězstvím.

Ne že by to na něm bylo nějak zvlášť vidět. Zem se otrásala pod úder kopýt černého bojového koně a Horácovu zasvěcenému zraku neuniklo, že galický hradní pán je mimořádně zkušený a přirozeně nadaný bojovník. Na koni

seděl dokonale vyváženě, dlouhé těžké kopí ovládal, jako by to byla hračka, mírně se předkláněl a nadlehčoval v třmenech a hrot jeho kopí se stále více blížil k drobné postavě v šedo-zelené pláštěnce.

Právě ta pláštěnka poprvé vyvolala v Deparnieuxovi nepříjemný pocit. Halt neohroženě stál na místě a nepatrně se kýval ze strany na stranu. Nepravidelný vzor pláštěnky přitom na pozadí pokosené, temně zelené zimní trávy budil dojem, že jeho tělo se míhá před očima. Bylo těžké odtrhnout od toho zrak. Deparnieux tu myšlenku zlostně zahnal, aby ho nerozptylovala, a snažil se soustředit pozornost na lukostřelce. Byl už blízko, necelých čtyřicet kroků, a přece lukostřelec zatím ještě...

Vtom to spatřil. Luk se mihl při pohybu vzhůru a první šíp neuvěřitelnou rychlostí letěl k němu, přímo do průzoru helmice, a okamžitě ho přiměl na všechno ostatní zapomenout.

I když šíp letěl velice rychle, Deparnieux byl přesto rychlejší a šikmo nadzvedl štít, aby šíp odrazil. Cítil, jak šíp narazil do štítu, ocel zaskřípěla o ocel, šíp vyryl dlouhou rýhu v blyštivém černém povrchu, a když štít odklonil jeho dráhu, se zasvištěním odlétl stranou.

Jenže štít mu nyní bránil ve výhledu na malého muže, a tak ho rychle spustil dolů.

Aby ho všichni čerti vzali! Přesně to měl Halt v plánu a druhý šíp vystřelil ve chvíli, kdy měl hradní pán štít nahoře! Deparnieuxe podruhé zachránily jeho neuvěřitelné reflexy – štít vyrazil vzhůru, aby odvrátil zrádnou druhou ránu. Jak vůbec někdo dokáže tak rychle střílet, napadlo ho, pak ale zaklel, jelikož si uvědomil, že nepozorovaně přešel místo, kde lukostřelec klidně stál a vyhnul se napřaženému kopí.

Deparnieux zpomalil do klusu a v širokém oblouku koně obrátil. Nestálo za to riskovat, že se kůň zraní při pokusu o rychlou otočku na zadních. Chtělo to trpělivost a...

V tu chvíli mu levým ramenem projela prudká bolest. Nemotorně se otočil, helmice mu bránila ve výhledu. Pochopil,

že když cválal kolem, Halt po něm vystřelil další šíp a tentokrát mířil do mezery pod ramenním pancířem.

Kroužková košile sice náraz šípu ztlumila, ale hrot, ostrý jako břitva, ji přece jen prorazil a pronikl do masa. Bylo to bolestivé, ale lehké zranění, pomyslel si a rychle zahýbal paží, aby měl jistotu, že nebyl poraněn žádný důležitý sval či šlacha. Kdyby se měl souboj protahovat, mohla by ruka tuhnout a ztěžovat obranu štítem.

I tak bylo zranění nepříjemné. Ztraceně nepříjemné, přidal, když ucítil, jak mu teplá krev stéká do podpaží. Halt mu za to zaplatí, sliboval si. A drazé.

Protože teď Deparnieux nabyl přesvědčení, že Haltův plán pochopil. Chtěl mu znemožnit výhled tím, že ho bude ustavičně nutit, aby při útoku v posledním okamžiku zvedal štít a chránil si oči, a potom uhne stranou, až ho útočící Deparnieux bude míjet.

Jenže rytíř neměl vůbec v úmyslu přistoupit na Haltovu hru. Místo prudkého útoku s napřaženým kopím chtěl zvolit pomalejší, uvážlivější postup. Sílu a prudkost útoku vlastně ani nepotřeboval. Neměl proti sobě rytíře v brnění, který by se ho pokoušel vyhodit ze sedla. Uprostřed bojiště proti němu stál osamělý pěšák.

Když si to naplánoval, odhodil zbytečné kopí na zem, sáhl si na záda a ulomil dřík šípu u samého ramene. Mrštíł ho za kopím.

Nato vytasil široký meč a pobídl koně do volného cvalu k místu, kde na něj čekal Halt.

Držel si Halta po levé ruce, aby mohl štítem dobře odrážet šípy. Dlouhým mečem v pravé ruce zlehka opisoval drobné kroužky a vnímal jeho důvěrně známou hmotnost i dokonalou vyváženost.

Horác nyní přihlížel s rozbušeným srdcem. Teď už mohl souboj vést pouze k jedinému konci. Jakmile Deparnieux zanechal zbrklých nájezdů a začal postupovat promyšleněji, znamenalo to pro Halta vážné problémy. Horác věděl, že devět z deseti rytířů by bezhlavě pokračovalo v útocích, byli by

rozzuření Haltovou taktikou a odhodlaní rozdrtit ho silou. Deparnieux, jak Horác viděl, byl tím jedním rytířem z deseti, který rychle pochopil bláhovost takového počínání a přišel na to, jak Halta připravit o jeho největší výhodu.

Rytíř na koni byl od malé postavy vzdálen jen padesát kroků a zvolna se přibližoval. Stejně jako předtím se luk mihl vzhůru a vypustil šíp. Deparnieux hbitě, téměř s opovržením, trhl štítem do výše, aby šíp odrazil. Uslyšel, jak při dopadu zvonivě zaskřípal, a opět štít spustil dolů. Spatřil další šíp, zacílený na jeho hlavu. Viděl, že střelec pouští tětivu a znovu zdvihl štít. Šíp prudce vylétl směrem k němu.

Byla tu však jedna důležitá maličkost, o níž nevěděl.

Tento šíp byl jedním ze tří, které si Halt zastrčil do vysoké boty. Byl jiný, měl podstatně těžší hrot, vyrobený z tvrzené oceli. Na rozdíl od běžných válečných šípů v Haltově toulci neměl široký hrot listového tvaru. Hrot byl tvarovaný spíše jako špička dláta se čtyřmi malými trny okolo, které sloužily k tomu, aby nesklouzl po rytířově brnění a pronikl skrz něj až do těla.

Byl to šíp určený k proražení pancíře a Halt se jeho tajemství naučil před lety od divokých jízdních lučištníků z východních stepí.

Šíp vylétl z luku. Jelikož Deparnieux zdvihl štít, nemohl vůbec vidět, že hrot je těžší a šíp dopadne níž, než kam mířil. Šíp se obloukem snesl pod přizvednutý štít a zajel do nekrytého náprsního krunýře, aniž by výrazně ztratil na rychlosti a síle.

Deparnieux to slyšel. Tupý náraz kovu o kov – spíš zadunění než zařinčení. Divil se, co se to stalo. Pak ucítil bodavou bolest, prudkou palčivou křeč, která vycházela z levé strany, rychle se šířila a potom zachvátila celé jeho tělo.

Když dopadl na travnaté kolbiště, necítil už nic.

Halt sklonil luk k zemi. Povolil tětivu a druhý šíp k proražení pancíře, už založený a připravený, vrátil zpátky do toulce.

Pán hradu Montsombre ležel nehybně v trávě. V malém zástupu diváků, kteří vyšli z hradu, aby sledovali souboj,

zavládlo ohromené ticho. Nevěděli, jak se zachovat. Takový výsledek nikdo nečekal. Sloužící, kuchaři i pomocníci z koníren se nesměle začínali radovat. Deparnieux nikdy nebyl oblíbený pán. Bičování a železné klece, které používal, kdykoli se mu někdo ze sloužících znelíbil, se o to postaraly. Ale do muže, jenž ho právě zabil, nekládali příliš velké naděje. Pochopitelně předpokládali, že vousatý cizinec zabil jejich pána proto, aby sám převzal vládu nad Montsombre. Tak to v Galice chodilo a oni už měli zkušenost, že nový pán nepřinesl žádné ulehčení jejich údělu. Sám Deparnieux před několika lety porazil předchozího krutovládce. Takže i když cítili jisté uspokojení, že surový a nelítostný černý rytíř je mrtev, mnoho si od jeho nástupce neslibovali.

Pro ozbrojence, kteří tvořili Deparnieuxovu družinu, to znamenalo něco trochu jiného. Cítili vůči mrtvému muži přinejmenším jistý závazek, i když nazývat ho věrností by bylo nadnesené. Ale za ty roky je dovedl k četným vítězstvím a tučné kořisti, takže nyní tři z nich vyrazili směrem k Haltovi a ruce jim sjely k jilcům mečů.

Jakmile to Horác zpozoroval, pobídl Kikra vpřed, aby se dostal mezi ně a svého druha. Ocel se řinčivě otřela o kůži, Horácův meč vyjel z pochvy a na jeho ostří blýskavě dopadl svit odpoledního slunce. Muži zaváhali. Znali Horácovu pověst a žádný z nich se nepokládal za tak zdatného šermíře, aby se pustil do křížku s tímhle mladíkem. Věděli si rady v běžné bitvě, ve zmatku a vřavě, ale ne v souboji, který vyžadoval chladnou rozvahu.

„Přiveď koně,“ zavolal Halt na Horáce. Učeň se překvapeně rozhlížel. Halt se nepohnul. Stál s nohama mírně rozkročenýma, bokem k blížícím se ozbrojencům. V těživě luku byl opět vložen šíp, i když luk zůstával skloněný.

„Cože?“ nechápal Horác. Hraničář kývl směrem k bojovému koni hradního pána, který nejistě hrabal kopyty a pohazoval hlavou.

„Toho koně. Teď je můj. Přiveď mi ho,“ zopakoval a Horác pomalým cvałem dojel na Kikrovi k černému koni, shýbl se a

uchopil jeho uzdu. Musel kvůli tomu zasunout meč do pochvy, a tak předtím vyslal letmý ostražitý pohled směrem ke třem ozbrojencům – a tuctu dalších, kteří stáli za nimi a dosud se nerozhodli tak ani tak.

„Kapitán osobní stráže!“ zakřičel Halt. „Kde je?“

Z většího hloučku ozbrojenců vykročil o krok vpřed podsaditý muž v poloviční zbroji. Halt na něj chvíli hleděl a potom znovu zavolal: „Jak se jmenuješ?“

Kapitán váhal. Věděl, že vítěz takového souboje obvykle nemění dosavadní poměry, takže život na Montsombre by mohl běžet dál bez větších změn. Jenže kapitán zároveň věděl, že nový velitel se velmi často rozhodl degradovat nebo dokonce odstranit nejvyšší důstojníky bývalého vládce. Ale kdyby se nepředstavil, stejně by ho to nezachránilo. Ostatní by se ho rychle zbavili, kdyby jim to mohlo přinést nějakou výhodu. Rozhodl se.

„Filemon, můj pane,“ oznámil. Haltův pohled se do něj zabodl a nastalo dlouhé, napjaté ticho.

„Pojď sem, Filemone,“ vyzval ho nakonec Halt. Zároveň vrátil šíp do toulce a navlékl si dlouhý luk přes levé rameno. Pro kapitána znamenal ten pohyb povzbuzení, i když vůbec nepochyboval, že kdyby Halt chtěl, luk by stáhl a vystřelil několik šípů dřív, než by stačil mrknout. Opatrně, roztřesený obavami, postupoval k malému muži. Když se dostal už dost blízko, Halt promluvil.

„Nemám žádný zájem zdržet se tu déle, než potřebuji,“ oznámil klidně. „Za měsíc budou volné průsmyky mezi Teutlandem a Skandií a já a můj společník se vydáme na cestu.“

Odmlčel se a Filemon svažil čelo ve snaze pochopit, co mu tím sděluje.

„Přejete si, abychom vás doprovodili?“ zeptal se nakonec. „Máme jet s vámi?“

Halt zavrtěl hlavou. „Já už nikdy nechci nikoho z vás vidět,“ prohlásil zpříma. „Nechci nic od tohoto hradu, nic od jeho obyvatel. Vezmu si Deparnieuxova koně, protože jako vítěz

souboje na něj mám právo. Pokud jde o to ostatní, klidně si to vem ty: hrad, zařízení, kořist, jídlo, všechno. Jestli to dokážeš uhájit před svými kumpány, máš to mít.“

Filemon nevěřicně kroutil hlavou. Takové neuvěřitelné štěstí! Cizinec hodlal odjet a hrad se vším všudy nechával jemu – obyčejnému kapitánovi tělesné stráže. Tiše si pro sebe hvízdal. Stane se po Deparnieuxovi vládcem zdejšího kraje. Bude z něj lord s hradem, ozbrojenci a sloužícími, kteří budou plnit jeho rozkazy!

„Ještě dvě věci,“ přetrhl Halt jeho zálibné úvahy. „Okamžitě propustíš ty lidi z klecí. A co se týče hradních sloužících a otroků, dám jim na vybranou, jestli chtějí zůstat, nebo odejít. Rozhodně je nehodlám nutit, aby zůstali u tebe.“

Kapitánovo ježaté obočí se při tom prohlášení stáhlo. Otevřel ústa, aby něco namítl, ale při pohledu do Haltových očí si to rozmyslel. Byly chladné, odhodlané a tvrdé.

„U tebe, nebo u tvého nástupce,“ dodal Halt. „Rozhodni se sám. Zkus něco namítnout a stejnou příležitost dostane ten, kdo přijde po tobě, až tě zabiju.“

Když Filemon ta slova uslyšel, pochopil, že Halt by se splněním hrozby neotálel. Buď on, nebo ten urostlý mládenec na bojovém koni by s ním bez milosti zatočili.

Zvažoval své možnosti: zlato, šperky, dobře zaopatřený hrad, jednotka ozbrojenců, která za ním půjde, protože jim bude moc zaplatit, a na druhé straně možný nedostatek služebnictva.

Nebo smrt, tady a hned.

„Přijímám,“ řekl.

Konec konců, pomyslel si Filemon, většina sluhů a otroků stejně nebude mít kam jít. Bylo dost pravděpodobné, že se rozhodnou zůstat na hradě v nezdolné lidské naději, že jejich osud vlastně nemůže být o moc horší a možná se dokonce o trochulepší.

Halt zvolna kývl hlavou. „Čekal jsem, že to uděláš.“

Třicet sedm

Evanlyn soustředěně svraštila čelo a se špičkou jazyka vystrčenou mezi zuby začala přičezávat kus měkké kůže do správného tvaru.

Věděla, že si nemůže dovolit žádnou chybu. Našla ten kousek v přístavku, z kterého udělala stáj pro ponyho, a kůže bylo přesně tolik, kolik potřebovala. Byla měkká, pružná a jemná. Ve stáji viděla různé zbytky řemenů a postrojů, ale ty byly vysušené a tvrdé. Tohle byl kousek, jaký se jí hodil.

Evanlyn vyráběla prak.

Už vzdala pokusy naučit se trochu střílet z luku. Usoudila, že dřív, než by dokázala trefit alespoň stodolu, dávno by s Willem umřeli hlady. Povzdechla si. Být vychována jako princezna mělo nepochybně své nevýhody. Vyznala se v šití a vyšívání, poznala dobré víno, uměla uspořádat hostinu pro tucet šlechticů i s manželkami. Dovedla rozdělovat práci sloužícím a při nejnudnějších královských ceremoniálech vydržela celé hodiny sedět vzpřímeně a předstírat, že ji to zajímá.

To všechno bylo sice hezké, ale tady a teď se jí žádná z těch dovedností moc nehodila. Litovala, že v minulosti nevěnovala

pár hodin základům lukostřelby. Nerada si přiznávala, že s lukem nic nesvede.

Ale prak! To bylo něco jiného. Když byla malá holka, vyrobili si ještě se dvěma bratřenci praky, potulovali se v lesích kolem hradu Araluenu a strefovali se kamením do všeho možného. Vzpomínala si, že jí to šlo docela dobře.

Když měla desáté narozeniny, otec k její velké zlosti rozhodl, že je na čase, aby jeho dcera přestala vyrůstat jako nějaký rošťák a začala se učit způsobům urozené dámy. Toulky po okolí a střílení z praku skončily. Nastoupily vyšívání a příprava hostin.

Doufala, že se jí zacházení s prakem vybaví natolik, aby jí při troše cvičení teď posloužilo.

Při vzpomínce na královské dny na hradě Araluenu se pousmála. Byly tady tomu všemu na hony vzdálené. Dnes uměla jiné věci, pomyslela si hořce. Dokázala táhnout poníka po pás hlubokým sněhem, spát venku, koupala se mnohem méně, než by bylo ve slušné společnosti přípustné, a při troše štěstí by mohla dokonce zabít, vykuchat a uvařit vlastní úlovek.

Což by platilo pochopitelně jen v případě, že se jí povede vyrobit ten zatrápený prak. Vytvarovala kus měkké kůže podle velkého oblého kamene, zabalila ho do ní a kůži kolem kamene napnula, aby se vytvořila kolébka. Rozbalovala a zahalovala kámen znovu a znovu a vtlačovala jeho tvar do kůže. Rozbolely ji ruce námahou a mlhavě si vzpomínala, že když byla malá, tuhle část za ni dělali sluhové.

„Já jsem vážně skoro k ničemu,“ zabručela si pro sebe.

Ve skutečnosti se podceňovala. Její odvaha, odhodlání i věrnost byly obrovské, stejně jako vynalézavost.

Ve srovnání s někým, kdo vyrostl v obyčejných podmínkách, Evanlyn ne vždy našla nejlepší cestu, jak se vypořádat s potížemi. Ale vždycky našla alespoň *nějakou*. Nikdy se nevzdávala. A právě cílevědomost a schopnost přizpůsobit se by z ní učinily dobrou panovnici, kdyby se jí někdy podařilo dostat se zpátky do Araluenu.

Zaslechla šramot a otočila se. Srdce se jí sevřelo, když za sebou uviděla stát Willa. Jeho oči byly prázdné, výraz netečný. Na krátký, hrozný okamžik si pomyslela, že po ní chce další dávku hřejivé trávy. Zaplavila ji úzkost. Od poslední dávky uplynulo čtrnáct dní. Když mu ji dala, pytlíček zůstal v podstatě prázdný. Netušila, co by se dělo, kdyby to na něj zase přišlo.

Den co den žila v neustálém strachu, že Will bude chtít další trávu, a ten strach se mísil se zoufale živou nadějí, že je třeba už vyléčený. Od toho dne, kdy povolil tětivu luku, čekala na další náznaky, že se mu vrací paměť. Ale marně.

Will ukázal na džbán s vodou na lavici a Evanlyn si oddechla úlevou. Nalila mu hrnek vody a on se odkolébal, s myslí stále upřenou k dalekým místům, která jsou známá pouze závislým. Uvědomila si, že vyléčený dosud není, ale aspoň že ten okamžik, jenž ji děsil, se prozatím odkládal.

Oči se jí zamžily slzami. Rychle je utřela a vrátila se k práci. Už předtím uřízla dva dlouhé proužky kůže ze sedlového vaku a nyní je připevnila každý z jedné strany kolébky. Vložila kámen do praku a na zkoušku s ním zatočila. Uběhlo sice hodně času, ale něco si vybavovala. Kámen měl přesnou hmotnost a dobře seděl v kolébce. Podívala se na Willa. Krčil se u stěny chaty, oči měl zavřené a pro svět byl ztracený. Věděla, že takhle zůstane celé hodiny.

„Nemá smysl dál mařit čas,“ řekla si pro sebe a potom zavolala na Willa: „Wille, jdu na lov. Hned jsem zpátky.“

Sebrala zásobu oblázků a vyrazila. Předchozí pokusy s lukem ji poučily, že když byla chata obydlená, divoká zvěř se jí obloukem vyhýbala. Špatná zkušenost z minulosti, pomyslela si. S jejími loveckými pokusy to určitě nemělo nic společného.

Cestou využila příležitost a procvičovala se ve vrhání. Vložila kámen do praku a zatočila s ním nad hlavou. Když temně svištěl, uvolnila jedno z ramen a vrhla kámen směrem k nedalekým stromům.

Zpočátku nebyly výsledky nijak povzbudivé. Rychlost byla dobrá, ale žalostně chyběla přesnost. Když však neúnavně

házela dál, začala se jí vracet někdejší zručnost. Kameny, které vypouštěla, stále častěji zasahovaly cíl.

Dokonce to šlo ještě lépe, když do praku vložila kameny dva, a zdvojnásobila tak naději na zásah. Konečně byla s přípravami spokojená a vyrazila. Zamířila k mýtině u potůčku, kde vídala králíky, jak se pasou a vyhřívají na sluníčku na teplých balvanech.

* * *

Měla štěstí. Na jednom z balvanů seděl velký králíčí samec, oči měl zavřené, uši a čumák mu jemně pocukávaly. Hrál se ve slunečních paprscích a také od teplého kamene.

Zaradovala se, vložila do praku dva větší oblázky a roztočila ho nad hlavou. Když nabral rychlost, začal dutě hvízdát. Králík to zaslechl a otevřel oči. Zvuk však nevypadal nijak nebezpečně, a tak zůstal na místě. Evanlyn si otevřených očí všimla a překonala pokušení vymrštít kámen okamžitě. Zatočila prakem ještě několikrát a potom s nataženou rukou vypustila kámen přímo na cíl.

Možná to bylo štěstí začátečníka, ale oba kameny plnou silou roztočeného praku králíka zasáhly. Větší z nich mu přerazil zadní běh, takže když se snažil utéct, jen se nemotorně plácal ve sněhu. Evanlyn si vychutnávala vlnu vítězství, přešla mýtinu, popadla zmítající se zvíře a zakroutila mu krk, aby se dál netrápilo.

Čerstvé maso bylo vítaným příspěvkem k jejich chudému jídelníčku. S ruměncem úspěchu na tváři se rozhodla, že půjde hledat další loviště a zkusí, jestli jí i tam bude přát štěstí. Dva králíci by určitě byli lepší než jeden.

Opatrně se kradla vpřed. Měkký sníh jí přitom pomáhal a tlumil její kroky. Když se blížila k dalšímu palouku, začala být ještě obezřetnější – pečlivě kladla nohy na zem, a když ohýbala větve stromů, aby mohla kolem nich projít, dbala na to, aby se tichounce vrátily do původní polohy.

S největší pravděpodobností jí právě tato mimořádná opatrnost zachránila život.

Už se chystala vyjít z lesa ven, když vtom ji nějaký šestý smysl přiměl zaváhat. Něco nebylo v pořádku. Zaslechla nějaký zvuk nebo ucítila pach, který sem nepatřil. Stáhla se zpět, zůstala mezi stromy a čekala, zda objeví příčinu toho neklidu. Pak něco uslyšela znovu, a tentokrát zvuk poznala. Slabý dusot koňských kopyt ve vysoké vrstvě sněhu, jež stále ještě pokrývala zemi.

Evanlyn ztuhla na místě, v puse jí vyschlo a srdce se jí prudce rozbušilo. Vzpomněla si na Willovy rady na Skorghijlu.

Zatím byla dobře ukrytá. Borovice rostly hustě a v dopoledním slunci byly jejich stíny temné. Stála nehybně, vlasy na šíji se jí zježily. Očima přejížděla sem a tam v úporné snaze rozeznat něco mezi pohyblivými skvrnami sluncem zalitého jiskřícího sněhu a hlubokého stínu. Zaslechla slabé koňské zafunění a odfrknutí a věděla, že se nespletla. Po chvíli spatřila, že se z temných stínů za mýtinou vynořil kůň s jezdcem.

Krátce se zaradovala, protože jí hlavou blesklo, že ten kůň je Cuk, Willův hraničářský koník. Byl malý, zavalitý, s huňatou srstí, ne o moc větší než pony. Jakmile ho uviděla, málem vykročila z úkrytu do slunečního světla, ale potom se zastavila, právě včas, protože zahlédla jezdce.

Byl v kožichu, na hlavě měl placatou kožištinovou čepici a přes rameno pověšený luk. Docela zřetelně viděla jeho tvář: snědou, větrem ošlehanou, s výraznými, ostře řezanými rysy a úzkými štěrbinami očí. Všimla si, že je malý a podsaditý jako jeho kůň. Vyzařovalo z něj cosi nebezpečného. Otočil hlavu, aby se mohl podívat mezi stromy po své pravé ruce, takže Evanlyn využila příležitost a vtlačila se hlouběji do skrytu lesa. Jezdec, spokojen, že ho nikdo nesleduje, popohnal koně doprostřed palouku.

Tam se zastavil a jeho oči jako by provrtávaly stíny v místě, kde stála dívka přitištěná k drsnému kmeni velké borovice. Několik vteřin si myslela, že ji vidí. Dech se jí zastavil. Potom

však jezdec patou své vysoké, kůží lemované boty zlehka uhodil koně do slabin, obrátil ho doprava a rychlým klusem vjel mezi stromy. Za okamžik jí zmizel z očí a zbyl po něm pouze oblak páry v mrazivém vzduchu od teplého koňského dechu.

Evanlyn se ještě hodnou chvíli tiskla k borovému kmeni. Měla strach, že jezdec náhle obrátí koně a vrátí se zpátky. Až dlouho poté, co tlumené dusání koňských kopyt na sněhu odeznělo, se otočila a rozběhla se zpátky k chatě.

* * *

Will spal.

Pomalou se probouzel, zvolna se probíral k vědomí a začínal vnímat, že sedí na tvrdé dřevěné podlaze. Otevřel oči a při pohledu na neznámé prostředí sraštil obočí. Byl v nějaké malé chatě, do níž nezaskleným okénkem pronikaly jasné sluneční paprsky a vytvářely protáhlý stín, který se směrem do středu místnosti zužoval.

Malátně vstal a ještě omámený spánkem si uvědomil, že z nějakého důvodu spal vsedě na podlaze opřený zády o stěnu. Když viděl, že v chatě je hrubě sbitá pryčna a dvě židle, podívil se, proč si ke spaní vybral takové místo. Jak se pomalu zvedal, něco mu spadlo z klína a zarachotilo na podlaze. Pohlédl k zemi a spatřil malý lovecký luk. Zvědavě ho zvedl a zblízka si ho prohlížel. Nebyla to moc dobrá zbraň, neměla zpětné zakřivení, ani dlouhá, mohutná ramena jako pořádný dlouhý luk. Hodil se leda tak na malá zvířata, pomyslel si bezděčně, ale sotva k něčemu jinému. Uvažoval, co se asi stalo s jeho vlastním lukem. Nevzpomínal si, že by tuhle hračku vůbec kdy měl.

Pak si vzpomněl. O svůj luk přišel, sebrali mu ho Skandijci u toho mostu. A jakmile se mu vrátila tato vzpomínka, objevily se i další: útěk napříč pobřežními močály a bažinami ve skandijském zajetí; plavba přes Bílé moře na Erakově vlčí lodi;

přístav na Skorghijlu, kde přečkali nejhorší část období bouří; a potom plavba do Hallasholmu.

A dál... A dál nic.

Lámal si hlavu, pokoušel se vydolovat nějakou vzpomínku na to, co se stalo, když se dostali do skandijského hlavního města. Žádná vzpomínka však nebyla. Nic než prázdná stěna, která vzdorovala všem jeho pokusům proniknout za ní.

Zachvátil ho strach. Evanlyn! Co se stalo s ní? Vzpomínal si jako přes závoj mlhy, že se nad ní vznášelo nějaké nebezpečí. Jejich věznitelé se nikdy nesmějí dozvědět o jejím původu. Dostali se vlastně až do Hallasholmu? Kdyby ano, určitě by si na to pamatoval. Ale kde byla ta světlovláska se zelenýma očima, která pro něj začala tolik znamenat? Neprozradil ji nějakým omylem? Nezabili ji Skandijci?

Přísaha vallům! Už si vzpomněl. Ragnak, oberjarl Skandijců, složil přísahu pomsty všem příslušníkům araluenského královského rodu. A Evanlyn byla ve skutečnosti princezna Kasandra, králova dcera. V záchvatu zoufalství nad chabou pamětí se Will tloukl do čela klouby sevřených prstů a snažil se vzpomínat, snažil se sám sebe uklidnit, že nezavinil nic, co by Evanlyn ublížilo.

A pak, ještě když na ni myslel, se dveře chaty visící na pruzích hrubé kůže s prasknutím rozlétly a stála tam Evanlyn. Její postava se rýsovala na pozadí sněhu jiskřícího ve slunci a její krása brala dech a Will věděl, že takhle si ji bude pamatovat navždy, bez ohledu na to, jak dlouho bude živ nebo jak moc oba dva zestárnou.

Vykročil k ní a na tváři se mu objevil úsměv nevýslovné úlevy, zatímco ona stála neschopná slova a zírala na něj jako na nějaké zjevení.

„Evanlyn!“ zvolal a natáhl k ní ruce. „Díky bohu, že jsi v pořádku!“

A když to řekl, divil se, proč se jí zalily oči, roztřásla ramena a slzy jí jedna po druhé začaly nezadržitelně stékat po tvářích.

Vážně si neuvědomoval, že by tu něco mělo být k pláči.

Epilog

Halt s Horácem opatrně ujížděli po křivolaké cestě vedoucí z hradu Montsombre. Ani jeden z nich nemluvil, ale oba prožívali stejné hluboké uspokojení. Byli opět na cestě za svým cílem. Skončila nejhorší část zimy, a než dorazí na hranici, průsmyky do Skandie budou volné.

Horác se ještě jednou ohlédl na ponurou stavbu, kde byli tolik dlouhých týdnů uvěznění. Pak si zaclonil oči, aby se mohl podívat pečlivěji.

„Halte,“ zvolal, „podívejte na to.“

Halt zpomalil Abelarda, zastavil a otočil se. Z hradní věže stoupal úzký proužek šedivého kouře a viděli, že zesiluje a černá. Slabě k nim doléhal křik Filemonových lidí sbíhajících se hasit oheň.

„Připadá mi to,“ zadumaně pronesl Halt, „jako kdyby nějaká neopatrná osoba nechala ve sklepení na hromadě olejem politých hadrů ležet hořící pochodeň.“

Horác se na něj zazubil. „A to všechno poznáte jen tak od oka, vidíte?“

Halt s kamennou tváří přikývl.

„My hraničáři jsme obdařeni tajuplnou mocí pronikavého vnímání,“ odvětil. „A já soudím, že bez tohohle hradu bude v Galice líp, co ty na to?“

Věž vlastně obýval pouze hradní pán. Ozbrojenci a služebnictvo bydleli v jiných částech hradu a měli dost času na to, aby ohni zabránili rozšířit se tak daleko. Hlavní hradní věž, která sloužila Deparnieuxovi jako hlavní stan, však byla odsouzena ke zkáze. A tak to bylo správné. Řadu let byl Montsombre sídlem ukrutností a hrůzy a Halt ho nehodlal nechat neporušený a umožnit tak Filemonovi, aby mohl navázat na způsoby svého bývalého pána.

„Kamenné zdi samozřejmě neshoří,“ poznamenal Horác s nádechem zklamání v hlase.

„Ne,“ souhlasil Halt. „Ale dřevěné podlahy, trámy a nosníky ano. A stropy a schodiště prohoří a zhroutí se. A žár poškodí i zdi. Nedivil bych se, kdyby se některé z nich prostě zřítily.“

„To je dobře,“ řekl Horác a v té jediné větě bylo obsažené naprosté uspokojení.

Oba se otočili zády ke vzpomínce na Deparnieux. Pobídl koně a malý průvod se dal do pohybu vpřed. Cuk se držel těsně za oběma jezdci.

„A teď pojedeme najít Willa,“ řekl Halt.

O autorovi

John Flanagan začal svoji profesní dráhu v reklamě, pak se stal spisovatelem a redaktorem na volné noze. Psal reklamní slogany, propagační tiskoviny a scénáře a je jedním z nejproduktivnějších australských televizních autorů.

První knihu ze série *Hraničářův učeň* napsal John proto, aby svého dvanáctiletého syna přilákal ke čtení. Michael byl drobný kluk a všichni jeho kamarádi byli větší a silnější než on. John mu chtěl ukázat, že čtení je zábava a že hrdinové nemusejí být jen urostlí a svalnatí. Ted' je Michaelovi hodně přes dvacet let, měří sto osmdesát centimetrů, je ramenatý a má velkou sílu – ale *Hraničářova učně* má pořád moc rád.

Podle série *Hraničářův učeň* se v současnosti připravuje celovečerní film.